

Εβδομάδα

ΕΤΟΣ 10^{ον}
ΑΡΙΘ. 518

ΕΚΔΟΤΑΙ
ΕΤΑΙΡΙΑ ΑΔΕΛΦΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟΙ
~~~~~  
'Αρχισυντάκτης:  
ΒΑΣΟΣ ΣΑΜΠΑΣ  
~~~~~  
Διαχειριστής: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ
~~~~~
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΝΟΤΑΡΑ 15-ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ. 24-947

*Αριθ. φύλ. 518 1 Σεπτεμβρίου 1937.

ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΠΑΛΑΜΑ

Ο δήμος Αθηναίων έτίμησε εαυτόν με την χειρονομία που έκανε για τον Κωστή Παλαμά.

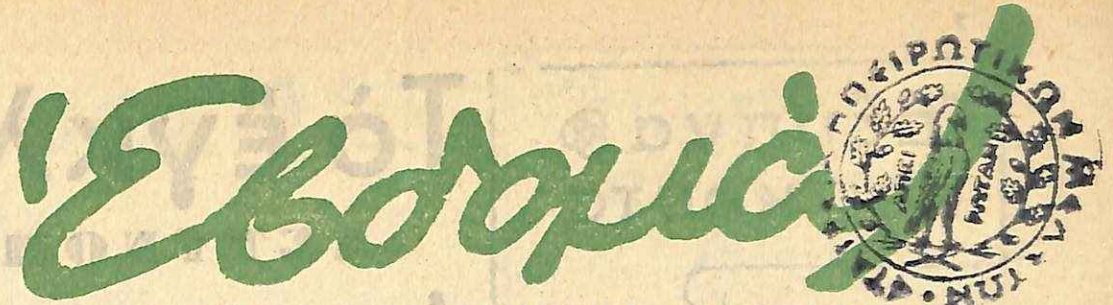
Δέν λογαριάζομε τόσο το ποσό της συντάξεως που ώρισε για τον μεγάλο μας ποιητή, όσο αυτήν καθ' έαυτην την χειρονομία του που θάταν αξία χειροκροτημάτων και αν ακόμη το ψηφισθέν ποσόν ήταν κατώτερο. Η Πόλις των Αθηνών έσκέφθηκε πολύ πρακτικά, ότι μονάχα οι προτομές και οι μεγάλοι τίτλοι δέν αρκούν για ένα εργάτη του λόγου που τὰ αξίζει. Πέρασε ή εποχή κατά την οποίαν οι ποιηταί κυκλοφορούσαν μονάχα στα σύννεφα και έτρέφοντο με την δρόσο των ροδοπετάλων της φαντασίας των. Σήμερα, υπέρ πάν άλλο για να έγνη ένα καλό έργο χρειάζεται ήρεμία ψυχής και άκμαιότης πνεύματος, και αυτά τα δύο πολύτιμα έφόδια για τον λογοτέχνη δέν γίνονται χωρίς την σχετική οικονομική άνεση. Βέβαια, δέν μπορούμε να πούμε ότι περιλαμβάνουμε στον κανόνα αυτόν τον Παλαμά, μιλάμε γενικά, και καλούμε τον δήμο να συνεχίση την χειρονομία του. Όχι πιά για την άπονομή τιμητικών συντάξεων σε διαφνοστέφη γηραιά, αλλά για την ενίσχυση του έργου των όσων πραγματικά αξίζουν την ενίσχυση εκ των νεωτέρων λογίων μας. Το Κράτος έμερίμνησε για τους παλιούς λίγο πολύ τοποθέτησε όσους μπόρεσε σε δημόσιες θέσεις. Ο δήμος άς φροντίση για τους νεωτέρους. Ο προοδευτικώτατος και φιλόνεος—άφοδ και ο ίδιος είναι ακόμη νέος... — διοικητής Πρωτευούσης, κ. Κοτζιάς, και ο έξ ίσου φιλοπρόδοος δήμαρχος Αθηναίων κ. Πλυτάς, θα προσέξουν είμεθα βέβαιοι και τὰ νειάτα της πέννας, που κατά το πλείστον βιοπαλαίουν τυραννικά.

p p

ΤΟ ΣΧΗΜΑ ΜΑΣ

Ύστερ' από όλιγοχρόνιο, εύτυχώς, ταλαιπωρία, ή «Έβδομάς», ξαναέρει σκει τον εαυτό της, δηλ. το σχήμα της. Τώρα μαζί, μ' εκείνην θα άναπνεύσουν και οι άναγνώσται της, που ήσαν ύποχρεωμένοι, έλλείψει του είδικού χαρτιού στο όποιο τυπώνεται ή «Έβδομάς» να την διαβάζουν για μερικές μέρες χωρίς τὰ κανονικά της περιώρια, τον «άέρα» της, όπως λέγονται οι διαστάσεις στην δημοσιογραφική γλώσσα.

ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ «ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ»
ΝΕΟ ΕΠΙΣΤΗΜΟΛΟΓΙΚΟ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΥΘΟΙΣΤΟΡΙΣΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1. Τόμας
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 35282

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΜΕΤΑΚΟΜΙΣΕΙΣ

Από όλίγων ήμερών ή μάλλον έβδομάδων οι Αθηναίοι έγιναν πάλιν φυλή... νομάδων. Ήρχισαν μεταφέροντες μπαούλα, σκεύη, υπόγους, κι' αφήνοντας το σπίτι τους χωρίς σπουδαίους λόγους, πηγαίνουν, λίαν βιαστικοί, να βρουν κάποιον άλλο πιό ήσυχο, πιό βολικό, πιό... άσπρο, πιό μεγάλο.

Το πάν μετακομίζεται... Κι' ή γάτα και ο σκύλος, ο σύζυγος, ή σύζυγος και συνεπώς κι' ό... φίλος, ήγουν ο «τρίτος», που σ' αυτόν ή σύζυγος ανήκει κι' αυτός την νέμεται χωρίς να καταβάλλη... νοίκι!

Οι φεύγοντες δέ κατ' αυτές να πάνε σ' άλλους τόπους μετέρχονται οι δύστηνοι μυρίους όσους τρόπους. Άλλοι ήσυχως φεύγουν, και άλλοι προτροπάδην, και άλλοι—οι φτωχότεροι—τη νύχτα και τροχάδην!

Οι πλούσιοι άναχωρούν μετά πομπής μεγάλης κι' οι φουκαράδες παίρνοντας τον υπόγο υπό μάλης. Και μόνο φίλος συγγραφέας (που καθώς φαίνεται κρατά στο έργο του άβάντα), δέν φεύγει λέγοντας: «Έδω θα μένουμε για πάντα!»

Αυτά... Και επιτρέψτε μου τώρα να σας άφήσω διότι βιάζομαι κι' εγώ για να... μετακομίσω!...

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΣ

ΓΕΝΙΚΕΥΣΙΣ

Παρακολουθήσαμε μια παράσταση ύπαιθρίου παιδικού κινηματογράφου, απ' αυτές που δίνει τώρα το καλοκαίρι στις συνδικίες ή διοικήσεις Πρωτευούσης, και όμολογούμε ότι ένθουσιαστήκαμε. Κατ'όρθωσε δηλ. ο παιδικός κόσμος που είχε γεμίση άσφυκτικά—χωρίς υπέρβολη—την πλατεία της συνοικίας του, να μας μεταδώση όλο τον ένθουσιασμό και την χαρά του για την άπρόσμενη αυτή ψυχαγωγία: Έπίκαιρα, ελληνικά και ξένα, міку μάους, άλλες κωμωδίες και ένα παραμύθι, που το είπε από μεγαφώνου κατά το διάλειμμα ο σπήκερ του κινηματογράφου, έκαμαν ένα ωραίο πρόγραμμα που κι' αυτό πάλι έκαμε για ώρες την εύτυχία των μικρών.

Και φύγαμε από την παράσταση αυτή με το συμπέρασμα ότι άναμφιτόλως από τὰ ωραιότερα έργα της νέας καταστάσεως είναι και οι παιδικές αυτές ψυχαγωγίες. Μονάχα ότι το πρόγραμμα των παραστάσεων ούτων θάπρεπε να είναι κάπως πιο διδακτικό, παρά διασκεδαστικό. Δέν είδαμε δηλ. στο πρόγραμμα που παρακολουθήσαμε καμμία διδακτική ταινία, που θα μπορούσε να διδάξη και τους μεγάλους, έστω και απ' αυτές που προβάλλει γνωστός κινηματογράφος των Αθηνών. Έπειτα, οι παραστάσεις αυτές θάπρεπε να είναι τουλάχιστον έβδομαδιαίες. Καί τέλος, τί θα γίνη τον χειμώνα; Θα διακοπούν βέβαια. Και όμως θάπρεπε να συνεχισθούν. Ένώ δέν θάταν δύσκολο να κτισθ ή κάθε μεγάλη συνοικία και από μια ισόγειο αίθουσα που να χωρά ήπως είναι τον κινητόν κινηματογράφον της Διοικήσεως, ούτως ώστε να έχουν και τον χειμώνα οι μικροί το θέαμά τους. Οι άρμόδιοι άς μελετήσουν το ζήτημα.

Η Η

ΠΑΛΙΝΝΟΣΤΗΣΙΣ

Σιγά-σιγά οι Αθηναίοι αρχίζουν να επαναστατούν. Η προσέγγις της νέας σχολικής περιόδου, έκαμε τους γονείς να δώσουν έφέτος αυτοί το σύνθημα. Ο μικρόκοσμος έχει τὰ χαλινά του. Φαντασθήτε τί αφήνει και τι πρόκειται να έρη... Άντίς τὰ γαλανά άκραγιάλια ή συναφρύσεις της καθηγητικής έδρας. Και στη θέση των εύθυμων παιχνιδιών, ή μελέτη και ο έφιάλτης της θαθμολογίας. Άντιθέτως, οι μεγάλοι παλιννοστούν εύχαριστημένοι, χορούμενοι.

Και πρό πάντων, οι οικογενειάρχαι. Γι' αυτούς έδοχή θα ήη ταυτόχρονας: άθλοι Ηρακλέους και μαρτύριον Ταντάλου... Σηκώνουν όλα τὰ έάρη και δέν προφθαίνουν να άπολάσουν τίποτε σχεδόν...

Εξυπνα και κουτά

ΦΙΛΙΚΟΙ ΔΙΑΣΤΗΜΟΙ

Η Α.—Είμαι τόσο εύτυχισμένη!...Χθές
δ' Τζάνι μούδωσε την καρδιά του.
Η Β.—Μην ένθουσιάζεσαι με το δώρο
του. Προχθές μου ώραζόταν πώς του τη
ράγια!

ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Στο έξοχικό κέντρο:
—Τί με συμβουλεύεις, γκαρσόνι να πάρω,
ρετσίνα ή μαυροδάφνη;
—Πάρτε ρετσίνα κύριε, γιατί άρχισε να
μιάς έννιξη λίγο και φοβόμαστε...

ΕΝΔΕΙΞΕΙΣ

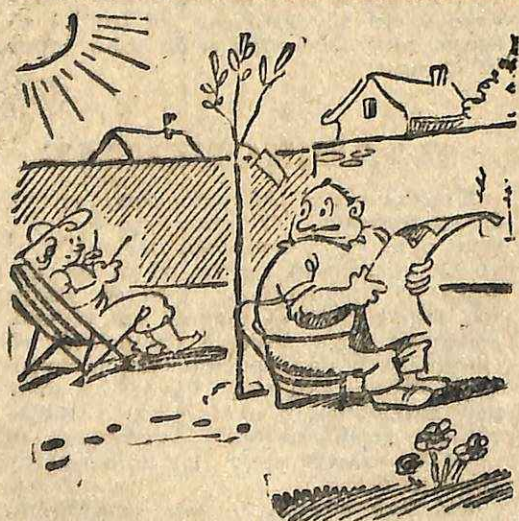
Ο ύποψήφιος ύπάλληλος:
—Είμαι πειθαρχικός κύριε, και έντελώ έ-
παρκώς τας διαταγάς που παίρνω.
—Ωστε είσθε παντρεμένος;

ΠΩΣ ΝΑ ΠΙΣΤΕΨΗ!

—Και σεις, γιατρέ μου, πιστεύετε στους
δοκίμους;
—Ο! κυρία μου! Αν πίστευα θα έπρε-
πε να παύσω άμέσως να κάνω τον γιατρό.

ΠΟΛΥΤΙΜΟ ΕΡΓΑΛΕΙΟ

Ο δάσκαλος.—Πές μου έσύ Νικολό-
πουλε, ποιά είναι το εργαλείο που χρησι-
μοποιεί περισσότερο ο πατέρας σου;
Ο γυιός του άλκοολικού.—
Το τιμπανόν, κύριε.

ΣΥΖΥΓΙΚΕΣ ΦΡΟΝΤΙΔΕΣ

—Δέν μπορώ να καταλάβω Καλιόπη, για-
τί δέν έρχεσαι και σύ εδώ πέρα, στη σκιά!

Τò έγκλημα του

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο Ζόφρεϋ Στρόγκ είχε καλέσει έ-
πειγόντως και σε άκατάλληλη ώ-
ρα τόν άνεμιό του Ρούπερτ
Στρόγκ, στο αρχοντικό μέγαρό
του.

Τήν ώρα εκείνη ο νεαρός Ρούπερτ έρι-
σκοταν στη δεξίωση της λαίδης Λου-
τσέρλυ, έγκαταλείποντας, λοιπόν, τόν
χορό έσπευσε στην πρόσκληση του
πλούσιου θείου του. Η νυκτερινή αυτή
πρόσκληση του είχε φανή αρκετά πε-
ρίεργη. Με τόν θείο του είχε διακόψη
κάθε σχέση τόν τελευταίο καιρό γιατί
του είχε γίνει φορτικός ζητώντας του
πάντα δανεικά. Κάτι το σοβαρό, λοι-
πόν, θα συνέβαινε πούκαμε τόν γέρω-
Στρόγκ, να ζητή έπειγόντως τόν άνε-
μιό του.

Επειτα από ένα τέταρτο της ώρας ο
Ρούπερτ έβρισκόταν στο μέγαρο του
Στρόγκ. Ο γέρω-θείος του τόν περι-
μενε στην βιβλιοθήκη. Τούπε να καθή-
ση, κύτταξε τήν ώρα στο έκκρεμές του
τοίχου και κατόπιν έκλείδωσε όλες τις
πόρτες του μεγάλου δωματίου.

—Μπορώ να σου έμπιστευθώ κάτι;
ρώτησε ο Στρόγκ τόν νέο.
Ο Ρούπερτ σηκώθηκε όρθιος.
—Τί έρώτησης είν' αυτή θείε; Και θέ-
βαια μπορείτε.
—Η έμπιστοσύνη μου μπορεί να είναι
άπεριόριστη;

—Και θέεις άπεριόριστη
περίπτωση αυτή να δοκιμαστή η εύsu-
νειδισία σου άπέναντί μου... Θα μου
δείξεις άν πράγματι μ' αγαπάς και με
σεβέσαι. Λοιπόν, Ρούπερτ. Πήγαινε και
σήκωσε αυτή τη θαρεία κουρτίνα του
παραθύρου.

Τò δωμάτιο φωτιζόταν μόνο από τήν
έπιτραπέζια λάμπα και όλη η σκηνή
μαζί με τὰ μυστηριώδη λόγια του Ζό-
φρεϋ Στρόγκ προένοιδαν κάποιον άό-
ριστο φόβο στον Ρούπερτ.

Με βήμα σταθερό, άμίλητος, προχώ-
ρησε προς τò μέρος που τού υπέδειξε ο
θείος του. Σήκωσε τήν κουρτίνα και
μέ τρόμο είδε ένα άνδρα πεσμένον ά-
νάσκελα, στο πάτωμα και τελείως άκι-
νητο. Τὰ μάτια του ήσαν όρθάνοικτα
και γυάλιζαν στο μισοσκόταδο.

—Ο Λάντον! τραύλισε ο Ρούπερτ
και κύτταξε τόν θείο του σαν χαμένος.

—Ακριβώς και είναι νεκρός.
Ο νέος άφησε τò παραπέτασμα να
πέση.

—Και πώς πέθανε; ρώτησε.
—Τόν σκότωσα. Κάθισε να πιούμε λί-
γο ούδιου και θα σου εξηγήσω.

Επειτα από δέκα λεπτά σιωπής,
πρώτος μίλησε ο Ζόφρεϋ:
—Ναι Ρούπερτ: Σκότωσα τόν Πώλ
Λάντον. Τώρα θα έννοης θέβαια για
ποιά λόγο συ χρειάζομαι.

—Αδειασε τò ποτήρι του και πρόσθε-
σε:
—Λοιπόν; Τί πρόκειται να κάμης για
μένα; Θα με βοηθήσης ή όχι; Σκέψου
και αποφάσισε. Λάβε όμως ύπ' όψιν σου
ότι θα θεωρηθής συνέννοχος, έφ' όσον με
βοηθήσης ν' αποκρύψω τò έγκλημά
μου αυτό. Τò καθήκον σου είναι να κα-
λέσης άμέσως τήν άστυνομία. Νά! τò
τηλέφωνο είναι στή γραφείο.

Ο Ρούπερτ έπεσε σε θαθείες σκέψεις
ένω ο Ζόφρεϋ θημάτιζε νευρικά στο δω-
μάτιο. Είχε περάσει η πρώτη έντύπω-
σις και τώρα μπορούσε να σκεφθί με
ψυχραιμία. Ο θείος του ήταν τελείως
στην διάθεσή του, κι' άν ένεργούσε μ'
έξυπνάδα ο δήμιος θα εξέφάνιζε τò μύ-
στο έμπόδιο που ύπηρχε μεταξύ αυτού
και της περιουσίας του θείου του. Επ'ι
πλέον θα μπορούσε να παντρευτή τήν ή-
θοποιό Ντέλια που άγαπούσε τρελλά.
Για τόν γάμο αυτόν ο θείος του τού εί-
χε προβάλει άλλότε άπόλυτη άρνη-
ση. Ωστόσο δέν τού μούσε να προδώση
τόν θείο του στ' ανόμιαν. Εάχανε τήν
εύκαιρία, άλλωστε: Ο θείος του θα
καλούσε τούς δικηγόρους του στή φυ-
λακή και θα κανόνιζε έτσι τήν διαθήκη.
Οχι! Δέν έπρεπε να είδοποιήση τήν
άστυνομία με τò τηλέφωνο.

Ο καλύτερος τρόπος ένεργείας στήν
περίπτωση αυτή ήταν ο έξης: Να κά-
μη όγκρυψη τού έγκληματος, και στήν
πρώτη εύκαιρία που θα παρουσιαζόταν
να τόν καταδώση τόν θείο του στήν ά-
στυνομία χωρίς αυτός ν' άντιληφθί τήν
προδοσία. Κι' άν αυτή η εύκαιρία δέν
παρουσιαζόταν τόν τελευταία στιγ-
μή τότε θα έκλεινε τò στόμα του και
θα κατάφευγε στον έκδικομό.

Από τις σκέψεις του αυτές τόν ξε-
γαλε ο Ζόφρεϋ Στρόγκ.

—Πριν αποφασίσης τί θα κάμης,
Ρούπερτ, τού είπε, έχεις κάθε δικαι-
ωμα να μάθης πώς συνέβησαν τὰ γε-
γονότα. Θα προσπαθήσω να σου τὰ
διηγηθώ χωρίς προκατάληψη.

Μόλις είχα δειπνήσει κι' έγραφα
μερικά γράμματα, έξακολούθησε, έ-
ταν άκουσα κάποιον ν' άνοίγη τήν
πόρτα και να μπαίνη μέσα: Ήταν
ο Πώλ Λάντυν. Είχε δη όδό τò δρόμο
τò φώς και κατάλαβε πώς θα μ' εύ-
ρισκε στήν βιβλιοθήκη... Όπως ξέ-
ρης, με τόν Λάντυν, είμαστε άδελφικοί
φίλοι. Κι' είχε τò δικαίωμα να μπαί-
νη σπ'ιτι μου οποιαδήποτε ώρα. Έ-
κτός αυτού, είχε τò προνόμιο, όπως
κάθε παλιός φίλος, να φλυαρή εις
ότι δήποτε θέμα. Λοιπόν, αυτό τò
βράδυ είχε διαβολεμένο κέφι. Δέν
φαίνόταν πιωμένος ώστόσο. Πιάσαμε
τήν άτέλειωτη—όπως πάντα—συζητη-
σή μας και σε μιά στιγμή μίλησε ά-
σχημα για κάποια καθώς πρέπει κυ-
ρία τήν όποία ξέρει πώς αγαπώ. Η
γυναίκα αυτή είναι τώρα παντρεμέ-
νη με κάποιον άλλον, τυχερότερο ά-
πό μένα. Δέν αναφέρω τ' όνομά της
γιατί είναι πολύ γνωστή και σε σένα.

Η προσβλητική παρατήρησης του
Λάντυν μούφερε τò αίμα στο κεφάλι.
Γνωρίζεις πολύ καλά τόν θείο και
γυέξατο χακατήρα μου. Άμέσως άρ-
παξα τò πρώτο άντικείμενο που βρέ-
θηκε μπροστά μου και τού τò πέταξα
στο κεφάλι. Ήταν ένα κομμάτι από
χάλυβα που τοποθετούσα πάνω στα
χαρτιά του γραφείου για να μην τὰ
παίρνη ο αέρας. Τò βλήμα αυτό τόν
βρήκε στο κεφάλι. Άφησε μιά κραυ-
γή και ξεπλώθηκε στο δάπεδο... Σα-
στισμένος πετάχθηκε από τò καθισμά

δείου Ζόφρεϋ

ΤΟΥ ΛΟΝ ΝΤΑΡΚ

μου κι' έσκυφα να τόν συνεφέρω. Δέν
έδειχνε τò παραμικρό σημείο ζωής.
Άνησυχία καί... στο τέλος, όταν δι-
επιστάως πώς ήταν νεκρός τρομοκρα-
τήθηκα...

Τò λείο σίδερο τόν είχε χτυπήσει
ακριβώς πάνω από τού χωρίς να
του σχίση τήν επιδερμίδα ή να τού
ματώση τò μέρος. Φέρε, φυσικά ένα
μώλωπα, αλλά καλύπτεται από τὰ
πυκνά του μαλλιά... Σιγά-σιγά άρχι-
σα, ν' άνακτώ τήν ψυχραιμία μου.
και να σκέπτομαι τί να κάμω για ν'
άποφύγω τις συνέπειες τού άκουσίου
έγκλημάτος μου: Έπιασα από χάμω
τò περιεργό φονικό όργανο, τò σκούπι-
σα από τις λίγες τρίχες τών μαλλιών
του που είχαν κολλήσει επάνω και τò
τοποθέτησα στο γραφείο, στή θέση
του. Κατόπιν κλείδωσα τήν πόρτα και
μετέφερα τò πτώμα πίσω από κείνο τò
βαρύ παραπέτασμα, ώστε να μην φαί-
νεται...

Τὰ συναισθήματα που δοκιμάζει
ένας φονιάς δέν είναι εύχάριστα Ρού-
περτ, σε θεοιω. Είμαι ένας δολοφό-
νος, άνεμιέ μου, τò παραδέχομαι, άλ-
λά δέν έχω καμιά πρόθεση να τι-
λά δέν έχω καμιά πρόθεση να τι-
μωρηθώ από άλλους. Τί έπρεπε, λοιπόν,
να κάμω; Να έγκαταλείψω τόν έαυ-
τό μου στήν τύχη του;... Οχι! Στήν
ήλικία αυτή μου είναι άνυπόφορη ή
φυλακή... Σκέφθηκα έσένα. Θα με βο-
ηθούσες όμως; Όπωςδήποτε, άποφά-
σισα να αναθέσω τήν τύχη μου σε
σένα. Γι' αυτό σου τηλεφώνησα στο
μέγαρο της λαίδης Λούτσερλυ και σε
παρεκάλεσα νάρθης γρήγορα να με
δής...

Σταμάτησε εδώ...

—Λοιπόν, τί πρόκειται να γίνη; τόν
ρώτησε έπειτα από μικρή σιωπή.

Ο Ρούπερτ κύτταξε τόν θείο του μ'
ένα βλέμμα γεμάτο ύπόσχεσι κι' έμ-
πιστοσύνη και τούτεινε τò χέρι!

—Σοδπα, θείε ότι μπορείς να μ' έμ-
πιστευθής άπεριόριστα... Τόν λόγο μου
δέν τόν παίρνω πίσω.

Ο Ζόφρεϋ Στρόγκ τούσφιξε τò χέ-
ρι με συγκίνηση.

—Είσαι ένας πιστός φίλος Ρούπερτ,
τούπε. Τόξερα ότι μπορούσα να θαι-
στώ σε σένα. Τώρα, μπορείς να μου
πής πώς να έξαφανίσω τò πτώμα τού
άτυχου φίλου μου;

Ο έπινοητικός άνεμιός, πήρε ένα
ταιγάρο από τήν άσημένια έπιτραπέ-
ζια ταμπακίρα, τò άναψε, κι' άρχισε
να καπνίζει κατεβάζοντας ιδέες. Οι ό-
ποιες άσφαλώς θα έξαφνιάζαν τόν
θείο του άν μπορούσε και τις διάβα-
ζε στα μάτια του.

—Λοιπόν; είπε ο Ζόφρεϋ ρίχνοντας
μιά ματιά στήν ώρα. Τί θα κάνουμε;
Η ώρα περνά: Είναι δυοδεκάμιση.

—Όσο άργότερα τόσο καλύτερα,
ταράτηρησε ο Ρούπερτ.

—Έχεις καμιά ιδέα;

—Μιά στιγμή, σέρ. Μήπως ήξερε κα-
νείς που βρίσκóταν απόψε ο Λάντυν;

—Εκτός από μās τούς δυό, κανείς
άλλος. Οι όπλητές έχουν άπουσρβή
στα διαμερίσματά τους από νωρίς.

—Λαμπρά.
—Έχεις καμιά ιδέα, λοιπόν;
—Μιά και άπλουστάτη: Θα μεταφέ-
ρουμε τò πτώμα έξω από τò σπίτι του.
Εκεί, θα τò αφήσωμε και θα φύγου-
με. Τò μέρος εκεί είναι σκοτεινό και
έρημο αυτή τήν ώρα. Θα τού πάρου-
με ό,τι έχει επάνω του ώστε να νομί-
σουν ότι τὰ έλατήρια τού φόνου ήσαν ή
ληστεία.

—Και πώς θα τόν μεταφέρουμε;
ρώτησε ο θείος του.

—Με τò αυτοκίνητό μου.

Ο Ρούπερτ πράγματι έτρεξε έξω,
και με προφύλαξη μεγάλη κατώρ-
θωσε να οδηγήση τò αυτοκίνητό του
ως τò μέρος πουχε όριση. Στο μεταξύ
έκείνο ο θείος του έσβυσε τò φώς της
βιβλιοθήκης.

Σε λίγο μετέφεραν κι' οι δυό τò
πτώμα.

Η διαδρομή διήρκεσε ένα τέταρτο
της ώρας. Όταν δέ έφθασαν κοντά στο
σπίτι του Λάντυν, σταμάτησαν, έξγα-
λαν τò πτώμα έξω από τήν προσωρι-
νή κρύπτη του και τò μετέφεραν στο
βάθος τού σκοτεινού δρόμου που ώδη-
γούσε στήν έξωπορτα. Κάπου εκεί τò
άκούμπησαν.

Επιστρέφοντας στο αυτοκίνητο, ο
Ρούπερτ τοποθετήθηκε στή μέση τού
δρόμου και είπε:

—Προχωρήτε έσείς, θείε μου. Θα έ-
πιστρέψω σε μιά στιγμή. Μοφ φαίνε-
ται πώς έπεσε με τò σκύψιμο τò μαν-
τήλι μου. Και πάω να τò πάρω.

Ο γέρω-Ζόφρεϋ προχώρησε λίγο
και κατόπιν στάθηκε. Ξάφνου άκουσε
μιά πνιγμένη φωνή, έναν διαπληκτι-
σμό, τόν ήχο ενός μετάλλινου άντικει-
μένου που πέφτε στο λιθόστρωτο, και
γρήγορα βήματα που χάνονταν από
τήν άλλη μεριά τού δρόμου. Εύθως ά-
μέσως κατόπιν άντελήφθη μιά σιλου-
έττα να τόν πλησιάζη.

—Εσύ, είσαι φίλε μου; τού είπε ο
Στρόγκ.

—Φτηνά τή γλύτωσα!

—Τί συνέβη;
—Αυτός ο προκομμένος ο άνημιός σου
παρά λίγο να με ξεπαστρέψη. Εύτυ-
χώς που πετάχθηκα έγκαίρως όρθιος
και τόν άντιμετώπισα στήν πιό κρίσι-
μη στιγμή. Τò μαχαίρι γλύστρησε από
τò χέρι του κι' έπεσε χάμω. Κατόπιν
τώβαλε στα πόδια.

Η ζωή είναι πάντα γεμάτη από άτέ-
λειωτες έκπληξεις, συμπέρανε ο Λά-
ντυν, όταν κι' οι δυό φίλοι έπέστρεψαν
στο σπίτι για να πιούν κάτι. Θελήσαμε
να δοκιμάσουμε τήν πίστι ενός στενού
φίλου ή συγγενούς και διαλέξαμε για
τò πείραμα τόν αγαπημένο άνημιό σου.
Εκείνος όμως άποδείχθηκε πώς είχε
ένστικτα Τατάρου. Ο Ρούπερτ είχε άν-
τιληφθί πώς ζούσα ακόμα... Έως τήν
ώρα που με μεταφέρατε στο αυτοκίνη-
το. Δέν ύποπτευθήκε όμως τò κόλπο
μας. Και πεπεισμένος ότι με νόμιζες
για νεκρό, άποφάσισε να με ξεκόνη στ'
αλήθεια με τόν μυσαρύ σκοπό τού έκ-
βιασμού.

ΝΤΑΡΚ

Εξυπνα και κουτά

Ο ΜΠΟΧΟΡΙΚΟΣ ΕΙΝΑΙ ΣΤΙΣ ΓΕΝΝΑΙΟΔΩΡΙΕΣ ΤΟΥ

—Έλα εδώ Τζάνι, κάθισες καλά σήμερα...
Ναι; Ωραία! Πάρε τώρα αυτό τò πενηντα-
ράκι. Άλλά κούταξε να μην αγοράσης καρα-
μέλλες, κουλούρι, παγωτό, ή φυτίκια γιατί
θα σου πειράξουν στο στομάχι.

ΘΑ ΤΟΝ ΑΛΛΑΞΕ

Ο ταξιδιώτης άνήσυχος στον πιλότο τού
αεροπλάνου:
—Και άν σās φύγη στο ταξίδι ο έλικας
τί θα κάνετε;
—Ω! μην άνησυχήτε κύριε, έχω όλα μου
τὰ άνταλλακτικά εν τάξει!

ΑΚΟΜΗ ΥΨΗΛΟΤΕΡΑ!

Ο προϊστάμενος στον ύπναρά ύπάλληλο:
—Και όμως, άν δέν κοιμόσασταν έτσι στο
γραφείο, θα γινόσαστε αύριο τμηματάρχης.
—Ω! κύριε προϊστάμενε, προτιμώ να κοι-
μώμαι, γιατί έτσι φαντάζομαι πώς έγινα
προϊστάμενος.

Η ΑΘΩΑ ΗΛΙΚΙΑ

Η μικρή Μαρία γευμάτιζε στο σπίτι της
γειτόνισσας:
—Περιμένετε πολλό κόσμο απόψε στο τρα-
πέζι, δέν είναι έτσι; ρώτησε τήν οικοδέ-
σποινα.
—Ποιος τού τò είπε αυτό; τò πούλαμι;
—Ναι! αυτό τò μικρό κομμάτι τού που-
λιού που μου βάλατε στο πιάτο.

ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ

—Και όμως, δέν έχεις τήν όψη άνθρώπου
που δέν μάσησε τίποτε εδώ και δέκα μέ-
ρες.
—Κι' έντούτοις είνε αλήθεια κυρία μου. Τò
τελευταίο μου δόντι μου έχει πέσει πριν δέ-
κα μέρες.

“Ένας ανώτερος ... άνθρωπος...”

Πρωτότυπο διήγημα του Γιώργου Ρεμῆ

Τὰ μοναδικὰ προσόντα πού είχε ὁ Ἀλέκος Χρηστίδης ὅταν ξεκίνησε γιὰ νὰ κατακτήσῃ τὴ ζωὴ, ἦσαν ἕνα δίπλωμα Νομικῆς, μιὰ ἀπέρριπτη ρωμαντικὴ διάθεση, λίγες παράξενες θεωρίες γιὰ τὸν κόσμον, γιὰ τὸν ἔρωτα καὶ γιὰ τὰ ἀνάξια λόγου — κατὰ τὴ γνώμη του — ἀνθρώπινα ὄντα καὶ ἐπακόσμιες πενήντα δραχμές, μὲ τίς ὁποῖες ἡ πατρικὴ γενναιοδωρία ἀντήμειψε ἀπὸ τὸ βάθος τῆς πληκτικῆς ἐπαρχίας τὸ πέρασ τῶν σπουδῶν καὶ τὴν ἀπόκτηση τοῦ πολυποθῆτου διπλώματος τῆς Νομικῆς, χωρὶς νὰ παραλείψῃ νὰ δηλώσῃ κατηγορηματικῶς, ὅτι ἦσαν οἱ τελευταῖες πού είχε νὰ περιμένῃ ἀπὸ τὴν καταρρακωθεῖσαν οικονομικῶς οἰκογένεια.

Ὁ Ἀλέκος Χρηστίδης τσέπωσε περιφρονητικὰ τίς ἐπακόσμιες πενήντα δραχμές, ἔσκισε περιφρονητικώτερα τὸ πατρικὸ γράμμα κι' ἄρχισε νὰ σκέπτεται ποῖος ἦταν ὁ καλύτερος τρόπος γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ μιὰ ἀντιτὴ ζωὴ καὶ γιὰ νὰ ἐξοδέψῃ τίς ἐπακόσμιες πενήντα δραχμές του. Γιὰ τὸ πρῶτο δὲν βρῆκε τίποτα. Ὅσο γιὰ τὸ δεύτερο, κάποιον καμπαρὲ τρίτης τάξεως, τὸ ὁποῖον πρὸ καιροῦ τοῦ εἶχαν συστήσει κάτι φίλοι του, στάθηκε ἡ καλύτερη λύσις.

Στὸ καμπαρὲ ὁ Ἀλέκος ἦπιε ἀλληλοδιαδόχως μερικὰ πολύχρωμα ποτά, πού περιείχαν 80% ἀλκοὸλ καὶ 100% μπογιὰ καὶ πού τοῦ φέρανε μιὰ ἐπικίνδυνη ζάλη, εὐθύμισε μὲ τοὺς τρέλλοχοροὺς «τοῦ κατ' εὐθείαν ἐξ Ἀμερικῆς ἀφικθέντος διασήμου χορευτικοῦ ζεύγους», μετέφερε νοερῶς τὸν ἑαυτοῦ τὸν σὸν παρὰδικο τῆς προπολεμικῆς Ρωσίας ὅταν ἐνεφανίσθησαν στὴν πίστα οἱ Ρῶσοι χορευταί, μελαγχόλησε ἀπὸ τὰ μακρόσυρτα ἀναστενάγματα τοῦ βιολιοῦ τοῦ νυσταγμένου βιολίστα, κατεπλάγη ἀπὸ τὰ θαυμασιὰς τέχνης κοκκοράκια τοῦ κατ' εὐφημισμὸν ντιζέρ τοῦ καταστήματος, καὶ προξένησε σφοδρὸν ἔρωτα στὴν Λιζέττα, μιὰ λιμισσιὸν Γαλλίδα μὲ ψευτικὰ δόντια καὶ κακὲς συνήθειες, στὴν ὁποία ἔκανε ἐντύπωση ἡ δροσιὰ τῶν εἰκοσιτῶν χρόνων τοῦ Ἀλέκου.

Ὁ Ἀλέκος ἀντελήφθη τὸ πρᾶγμα ἀπὸ τὰ συνεχῆ περιτριγυρισμάτα τῆς στὸ τραπέζι του, κι' ἀπὸ τίς γεμάτες ὑποσχέσεις ματιῆς πού τοῦ ἔριχνε, κι' ἀποφάσισε νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς ευκαιρίας, ἀλλὰ τὸν ἀνεχαίτισε ἡ σκέψις, πὼς «ένας ἀνώτερος ἄνθρωπος» σάν κι' αὐτόν, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ σχετισθῇ μὲ μιὰ γυναῖκα τῆς κατωτάτης κοινωνικῆς ὑποστάθμης, σάν τὴν Λιζέττα. Ἡ Λιζέττα, ὅμως, εἶχε ἐντελῶς διαφορετικὴ γνώμη καὶ μὲ τὴν αὐθάδεια πού διακρίνει τίς γυναῖκες τοῦ εἵδους τῆς, κάθισε ἀπρόσκλητῇ στὸ τραπέζι του λέγοντάς του συγχρόνως:

— Βούξ ἔτ' ἔν ζολί, ἔν τρέ ζολί, γκαρσόν !.....

Ὁ Ἀλέκος ἔμεινε ἀναυδὸς καὶ προσπάθησε νὰ ἐπωφεληθῇ τῶν γνώσεων, πού ἀπέκτησε κατὰ τὰς γυμνασιακάς του

σπουδὰς, γιὰ νὰ καταλάβῃ τὸ λεχθέν καὶ γιὰ νὰ ἀπαντήσῃ καταλλήλως. Οἱ προσαπαιεῖς του, ὅμως, ἔμειναν ἀκαρπες κι' ἐψιθύρισε ἕνα δειλὸ:

— Κοιμάν !
— Πι μὲ πλαι... ξαναεῖπε ἡ Λιζέττα.
— Ζε νὲ κοιμπράν πά !... ψιθύρισε πάλι ὁ Ἀλέκος.
— Ντομάζ !.....

— Μερσί, ἔκανε ὁ Ἀλέκος νομίζοντας ὅτι τοῦ ἔκανε κοιμημένο.

Ἡ συνεννόησις καθίστατο ἀδύνατος. Γι' αὐτὸ ἡ Λιζέττα προτίμησε ν' ἀποκαλύψῃ τὸ μυστικὸν τῆς, παρὰ νὰ χάσῃ τὴν ευκαιρία μιᾶς ἐρωτικῆς περιπετείας μὲ τὸν Ἀλέκο. Ἐσκυψε, λοιπόν, πολὺ πρὸς τὸ μένος του καὶ τοῦ εἶπε μὲ πολὺ ἀδύνατη φωνή:

— Μ' ἀρέσεις....
— Μιὰς ἑλληνικά;... ρώτησε χαρούμενα ὁ Ἀλέκος.
— Σιγά, ἔκανε τρομαγμένη ἡ Λιζέττα.

Ὁ Ἀλέκος ἔγινε κατακόκκινος συναισθανόμενος τὸ λάθος του. Μὰ ἡ Λιζέττα, πού ἀντελήφθη τὴν στενωχώρα του, τοῦ ψιθύρισε χαμογελώντας:

— Μὴ φύγῃς... Περίμενε μὲ νὰ φύγουμε μαζί !.....

— Ποὺ νὰ πάμε; ρώτησε ὁ Ἀλέκος.
— Στὴν ἐκκλησίαν, τὸν εἰρωνεύτηκε ἡ Λιζέττα. Ἐκτὸς ἀν προτιμᾷς νὰ καταφύγουμε στὸ σπίτι μου... Κι' ἀπομακρύνθηκε ἐξακολουθώντας νὰ χαμογελάῃ.....
Ὁ Ἀλέκος τῆς ἀνταπέδωσε μὲ τὸν πιὸ ἡλιθιο τρόπο τὸ χαμόγελο, κι' ὕστερα ἔπεσε σὲ βαθειὰς σκέψεις....

α α

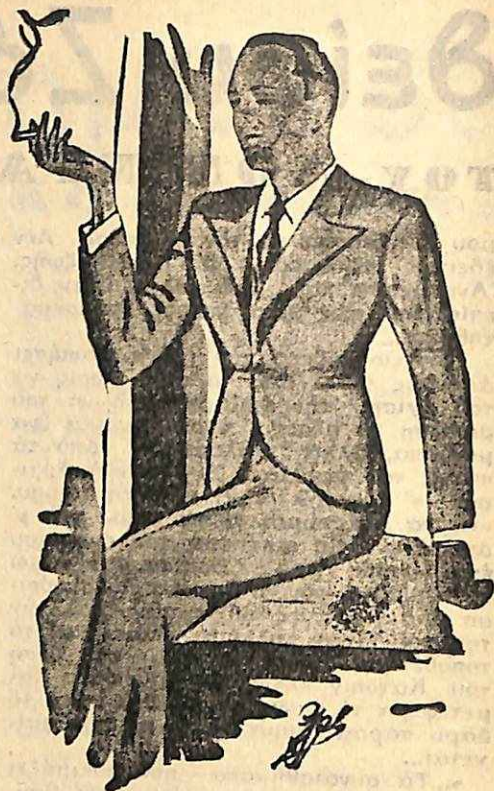
Τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῶν τῶν σκέψεων, ἦταν ἡ ἀπόφασις νὰ περιμένῃ τὴν Λιζέττα. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι πάλαι ποτὺ μὲ τὴν συνειδησὴν του ὡς δτου καταλήξῃ σ' αὐτὴν τὴν ἀπόφασιν. Ἀλλὰ σκέφτηκε, πὼς κι' ἄλλοι ἀνώτεροι ἄνθρωποι, σάν κι' αὐτόν, παρασυρόμενοι ἀπὸ στιγμιαίους τοὺς καπρίτσιους, θέλησαν νὰ ζήσουν λίγες εὐχάριστες στιγμὲς στὴν ἀγκαλιά κοινῶν γυναικῶν. Κι' ἐξ ἄλλου ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία θὰ διαρκούσε ὅσο καὶ ἡ νύχτα. Τὴ σημασία ἔχει μιὰ νύχτα μπροστὰ στὴν αἰωνιότητα τῆς ζωῆς.....

Ἐνα ἐλαφρὸ κτύπημα στὸν ὄμο τοῦ διέκοψε τίς σκέψεις. Γύρισε καὶ εἶδε τὴν Λιζέττα. Σηκώθηκε μηχανικά καὶ ρώτησε ἀμήχανα:

— Φεύγουμε;...
— Ναί... τοῦ ἀπάντησε καὶ στηρίχτηκε στὸ μπράτσον του.

— Μιὰ στιγμὴ νὰ πληρώσω...
— Πληρωμένα.....
— Ἀπὸ ποιόν;...
— Οὐ, πολλὰ ζητᾷς νὰ μάθῃς.... Πάμε.....

Ὁ Ἀλέκος δὲν ἐπέμενε περισσότερο. Βγῆκαν ἀπ' τὸ καμπαρὲ καὶ μῆλκαν σ' ἕνα ταξί. Ἡ Λιζέττα ἔδωσε τὴν διεύθυν-

σὴ τῆς στὸν σωφὲρ, διάλεξε μιὰ ἀναπαυτικὴ θέσιν καὶ τράβηξε κοντὰ τῆς τὸν Ἀλέκο.

Τὸν κύτταξε ἀρκετὲς στιγμὲς στὰ μάτια, ἔχοντας μισοανοιγμένα τὰ χεῖλη τῆς, κι' ἐπειδὴ ὁ Ἀλέκος ἔμεινε συνεσταλμένος, τὸν ἀγκάλιασε καὶ τὸν ἐφίλησε, βάζοντας ὅλη τὴν θερμὴν καὶ τὴν τέχνη τῆς σ' αὐτὸ τὸ φιλί. Ὁ Ἀλέκος ξεθάρρεψε λίγο καὶ ἐπεχείρησε ἕνα δειλὸ χᾶδι. Αὐτὸ ἐνεθουσίασε τὴν Λιζέττα καὶ σάθηκε ἀφορμὴ γιὰ ἕνα δεύτερο φιλί, πού θὰ ἦταν ἀγνώστου διαρκείας, ἂν δὲν σταματοῦντε τὸ ταξί.

— Φτάσαμε, εἶπε ὁ σωφὲρ.

Ὁ Ἀλέκος τραβήχτηκε ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά τῆς, πλήρως, πῆδησε ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο κι' ὕστερα τὴν βοήθησε νὰ κατέβῃ. Ἡ Λιζέττα κρεμάστηκε ἐρωτικάρικα στὸ μπράτσον του καὶ τὸν τράβηξε πρὸς τὴν ἀνοικτὴ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ. Ἀνέβηκαν ἀγκαλιασμένοι, μιὰ σκοτεινὴ, ἀμφιβόλου στερεότητος καὶ ἐλαχίστων διαστάσεων σκάλα, καὶ σταμάτησαν μπροστὰ σὲ μιὰ πόρτα. Ἡ Λιζέττα ἔβγαλε ἕνα κλειδί ἀπὸ τὸ τσαντάκι τῆς, ὁ Ἀλέκος ἀναψε ἕνα σπρίτο, κι' ἡ πόρτα ἀνοίξε ἀθόρυβα, γιὰ νὰ κλείσῃ πάλι μὲ τὸν ἴδιον τρόπο.....

Ὅταν ἡ Λιζέττα ἀναψε τὸ φῶς τοῦ δωματίου, ὁ Ἀλέκος ἀντίκρουσε τὸ θέαμα μιᾶς ἀνυπόφορης μὰ ἐλκυστικῆς ἀκαταστασίας, καὶ παρετήρησε μὲ προσοχὴ ὅλες τίς λεπτομέρειες αὐτοῦ τοῦ περιβάλλοντος. Ἡ Λιζέττα ἔν τῷ μεταξύ γδύθηκε μ' ἀδιακρίσια, κι' ἔσβυσε διακριτικὰ τὸ φῶς.....

β β

Τὸ πρῶτο πρᾶγμα πού εἶδε ὁ Ἀλέκος ὅταν μισάνοιξε μὲ κόπο τὰ μάτια του, ἦταν ἡ Λιζέττα, πού σκυμμένη ἀπάνω του τὸν κύτταξε τρυφερά. Μὰ αἰσθανόμενος τὸσο βαρὺ τὸ κεφάλι του ὥστε γύρισε τὰ μάτια του πρὸς τὸ ἀντίθετο μέρος γιὰ ν' ἀποφύγῃ μιὰ ἐνδεχόμενη συζήτησιν. Κι' ὅταν σὲ λίγο ἀντελήφθη, πὼς ἡ Λιζέττα εἶχε σηκωθεῖ, σηκώθηκε κι' αὐτὸς καὶ ντύθηκε βιαστικά.

Ἡ Λιζέττα τὸν πλησίασε χαμογελώντας. Ὁ Ἀλέκος ἔστριψε τὸ πρόσωπό του πρὸς τὸν καθρέφτη καὶ διώρθωσε τὴν γραβάτα του. Χωρὶς ν' ἀπογοητευθῇ ἡ Λιζέττα πέρασε χαδιάρικα τὰ χέρια τῆς στὸν λαιμὸν του, κι' ἐλπίζοντας σὲ μιὰ συνέχισιν τῶν τρυφεροτήτων, τὸν ρώτησε πονηρά:

— Λοιπόν;...
Ἐκεῖνος τραβήχτηκε νευρικά. Ἦτανε πασιφανές, πὼς ὕστερα ἀπ' τὴν θυελλώδη καὶ πρωτόγνωρῃ ἐρωτικῇ ἐκείνῃ νύχτῃ, ἔγινε μὲ περισσώτερη σοβαρότητα, ἀξιοπρέπεια κι' ἐγώισμὸ ὁ ἀνώτερος ἄνθρωπος. Γι' αὐτὸ ἀρκέστηκε νὰ τῆς πῇ ξερά:

— Τί λοιπόν;... Δὲν ἔχει λοιπόν.
— Μ' ἀγαπᾷς; τὸν ρώτησε στὸν ἴδιον τόνο ἡ Λιζέττα, ἐλπίζοντας πάντα.

— Αὐτὴ ἡ ἐρώτησις θὰ ταίριαζε χθές... Σήμερα ὅμως δὲν ἔχει καμμιά θέσιν, τῆς ἀπάντησε ψυχρότατα καὶ τῆς γύρισε δίχως πρόσημα τίς πλάτες.

— Γιατί;... Μήπως θέλεις νὰ πῇς ὅτι αὐτὸ ἦταν ὄλο;...

— Ἀκριβῶς... Καὶ γιὰ νὰ φεύγω... Ἀπειδὴ ἔχω δουλειά... πὲς μου... πόσα;...

— Εἰ «Υστερ' ἀπ' αὐτὸ ἡ Λιζέττα ἀλάζε ὕφος. Ἐβαλε τίς φωνές, ἐν συνεχείᾳ ἔβαλε καὶ τὰ κλάμματα, ἔπεσε αὐτοῦ στὸ ντιβάνι, κι' ἀνάμεσα σὲ λυγμούς κι' ἀναφυλλήτα, τὸν ἔδωσε νὰ καταλάβῃ ὅτι ἡ περίπτωσή του ἦταν ἐντελῶς διαφορετικὴ. Δὲν ἀρνιόταν ὅτι πούλοῦσε ἔρωτα σὲ ὅσους τὸν θεωροῦσαν ἀπαραίτητο, γιὰ νὰ εἰσπράξῃ μερικὰ χαρτονομίσματα, πού θὰ θεωροῦσε κι' ἐκείνη τὸ ἴδιο ἀπαραίτητο. Παραδέχτηκε πὼς ἦταν μιὰ γυναῖκα κοινὴ, μὲ τρικυμιώδες παρελθόν, ἄθλιο παρὸν καὶ θλιβερὸ μέλλον, ἀνεγνώρισε στὸν ἑαυτὸ τῆς τὸ δικαίωμα μιᾶς μεγάλης, μιᾶς ἀληθινῆς ἀγάπης. Τὸν διεβεβαίωσε πὼς ἦταν ἐκεῖνος πού περίμενε τόσα χρόνια, τὸν παρεκάλεσε νὰ μὴν ἐπιμείνῃ στὴν πρότασή του καὶ τοῦ ἐτόνισε ὅτι ἦταν διατεθειμένη καὶ νὰ τὸν ὑπηρετῇ ἀκόμα.

Ὁ Ἀλέκος τὴν ἄκουγε μὲ μιὰ ἀκαμψία, πού θὰ τὴν ἐξήλευε καὶ Ἀγγλὸς εὐπατρίδης. Ἐνδόμυχα, βέβαια, αἰσθάνθηκε κάποια λύπη, γιὰ τὸν ψυχικὸ σπαραγμὸ τῆς Λιζέττας, καὶ κάποια ὑπερηφάνεια γιὰ τὴν τόσο εἰλικρινῇ ἐρωτικὴν ἐξομολόγησιν, μὰ δὲν ἐξωτερικεύσε τὰ αἰσθήματά του. Φόρεσε τὸ καπέλλο του, προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα καὶ τὴν ἀνοίξε. Ἡ Λιζέττα σκούπισε βιαστικά μὲ τὰ χέρια τὰ δάκρυά τῆς κι' ἔτρεξε κοντὰ του μ' ἕνα ὄψος παρακλητικὸ, ἔντρομο, ἀπεγνωσμένο.

— Δὲν ἀξίζω, λοιπόν, οὔτε ἕνα φιλί, οὔτε ἕνα ἀντίο;... τοῦ ψιθύρισε.
— Ἀντίο, τῆς εἶπε ὁ Ἀλέκος τείνοντάς τὸ χέρι του.
— Θὰ ξανάρθῃς; τὸν ρώτησε ἐνῶ ἔφυγε τὸ χέρι της.
— Ἄν σοῦ πῶ ναί, θὰ εἶναι ψέμματα.
— Ἐγὼ ἔχω τὴν ἐντύπωσιν πὼς θὰναὶ κλήθεια, τοῦ εἶπε μὲ ἀπλὴ φωνὴ ἡ Λιζέττα τονίζοντας τὰ λόγια τῆς καὶ ταίρνοντας ἕνα αἰνιγματικὸ ὄψος...

α α

Δὲν χοιράστηκε νὰ περάσῃ πολὺς καιρὸς γιὰ νὰ καταλάβῃ ὁ Ἀλέκος ὅτι ἡ ἐξέγερσις μιᾶς ἀξιοπεμποῦς δουλειᾶς εἶναι ὑπόθεσις δύσκολη ἂν ὄχι ἀκατόρθωτη. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα πού ἔτρεχε νὰ βρῇ δουλειά, ὑπέβαλε ἀρκετὲς προτάσεις, ἔκανε πολλὰς παρακλήσεις καὶ εἰσέπραξε περισσότερες ὑποσχέσεις. Κι' ἔτσι βρῆκε μιὰ περίφημη δουλειά: Νὰ ἐξετάζῃ καὶ νὰ ταξινομῇ τίς ὑποσχέσεις πού τοῦ ἔδιναν.

Κι' ὅπως εἶναι φυσικὸ, ἔγιναν τατοχρόνως δύο πράγματα: Ἐχασε κάθε ἐλπίδα κι' ἔμεινε ἀπένταρος. Ὅταν διεπίστωσε τὴν οικονομικὴν του καταστροφὴν, τὸρριξε γιὰ λίγες ὥρες στὴ φιλοσοφία. Ἀλλὰ οἱ ἐπίμονες διαμαρτυρίες τοῦ κενοῦ στομάχου του, τὸν ἐπανεφάραν πολὺ γρήγορα στὴν πεζότητα. Γι' αὐτὸ, βασάνισε πολὺ τὸ μυαλὸν του, μὲ σκοπὸ νὰ βρῇ ἕναν ἀμειπτό τρόπο, γιὰ νὰ ἐξοικονομήσῃ λίγα λεπτὰ. Δυὸ—τρὶς φίλοι του, τῶν ὁποίων ζήτησε τὴν βοήθειαν, ἠρνήθησαν μὲ τὸν εὐγενέστερον τρόπο. Κι' ἔτσι πῆρε τὴν μεγάλη ἀπόφασιν: Νὰ ξαναπάρῃ στὴν Λιζέττα....

β β

Τὴν περίμενε μὲ ἀνυπομονησίαν καὶ ἀγωνία στὴν ἔξοδο τοῦ καμπαρὲ, κι' αἰσθάνθηκε μεγάλη χαρὰ καὶ ἀνακούφισιν ὅταν ἡ Λιζέττα, πού βγήκε μαζί μὲ δυὸ ἄλλες συναδέλφους τῆς, βιάστηκε νὰ τίς καληνυχτίσῃ καὶ νὰ πᾶῃ ὅσο μπορούσε πρὸ γρήγορα κοντὰ του.

— Ἦρθες; τὸν ρώτησε χαρούμενη.
Ὁ Ἀλέκος ἀρκέστηκε νὰ κουνήσῃ καταφατικὰ τὸ κεφάλι του.

Τῆς προσέφερε μὲ ἀβρότητα τὸ μπράτσον του, ἐκείνη τὸ δέχτηκε μ' εὐχαρίστησιν, κι' ἄρχισαν νὰ περπατοῦν ἀμίλητοι. Ἡ Λιζέττα τοῦ ἔριξε λίγες ἐξεταστικὰς

ματιές. Ὅλα τοῦ ἐπρόδιδαν, ὅτι δὲν διατηροῦσε καθόλου καλὰς σχέσεις μὲ τὰ ἐστιατόρια. Κι' ἀποφάσισε δειλὰ φοβισμένα νὰ κἀνῃ τὴν πρότασιν:

— Πάμε νὰ φάμε;
Ὁ Ἀλέκος οὔτε συγκάτενευσε οὔτε ἀρνιήθηκε.

— Δὲν πεινᾷς; τοῦ ξαναεῖπε.
Ὁ Ἀλέκος σκέφτηκε πὼς ἕνας ἀναστεναγμὸς θὰ ἦταν ἡ καταλλήλότερη ἀπάντησις. Ἀναστέναξε, λοιπόν, σάν καλλιτέχνης τοῦ Μελωδράματος.

— Καλὰ, μουρμούρισε ἡ Λιζέττα, προσπαθώντας νὰ γλυκάνῃ περισσότερον τὴν φωνή τῆς. Θὰ φάμε καὶ θὰ πληρώσω ἐγώ. Κι' ἀργότερα.... ὅταν θάχῃς.... μοῦ τὰ δίνεις....

Ἄκου κουβέντα!..... Ἀσφαλῶς θὰ τὰ ἐπέστρεφε... Ἀμ' τὴ νόμιζε... Πὼς θὰ καταδεχόταν αὐτό; ἕνας ἀνάτερος ἄνθρωπος, νὰ τοῦ κἀνῃ τὸ τραπέζι μιὰ γυναῖκα;... Καὶ τί γυναῖκα...

Πῆγαν σ' ἕνα ἐστιατόριον τῆς Ὁμονοίας. Ἡ Λιζέττα βρῆκε τὴν ευκαιρίαν τὴν ὥρα πού καθόντουσαν, νὰ τοῦ χαϊδέψῃ τρυφερά τὸ χέρι. Ὁ Ἀλέκος γύρισε καὶ τὴν κύτταξε, κι' ἐσχημάτισε τὴν ἰδέαν, πὼς ἦταν πολὺ πρὸ ὥραϊα ἀπὸ τὴν πρώτην φορά. Θὰ ἐξακολουθοῦσε νὰ τὴν κυττάζῃ πολὺ ὥρα ἀκόμα, ἂν δὲν ἀποκυττάζῃ τοῦ καὶ τὴν προσοχὴν σποῦσε τὴν σκέψιν του καὶ τὴν προσοχὴν τοῦ τὸ θέαμα ἑνὸς ἀχνίζοντος ψητοῦ,

πού ἐναπέθεσε μπροστὰ του τὸ γκαρσόνι. Ἐφαγε μὲ πολλὴ ὄρεσιν, καταβόλνοντας μεγάλες προσπάθειες νὰ κρύψῃ τὴν πείνα του. Κι' ἀφοῦ ἀδείασε τὸ τρίτο κατὰ σειρὰν πιάτο, ξαναγύρισε τὰ μάτια του στὴν Λιζέττα, κι' ἔμεινε καταπληκτικὸς ἀπὸ τὴν τὸσον αἰφνιδίως ἀποκτηθεῖσαν ὁμορφίαν τῆς....

Πῆγαν σ' ἕνα ἐστιατόριον τῆς Ὁμονοίας...

Ἐπὶ αὐτὴν τὴν νύχτα, οἱ σχέσεις τοῦ Ἀλέκου καὶ τῆς Λιζέττας ἐσηκολούθησαν χωρὶς καμμίαν ἀνωμαλίαν. Στὴν ἀρχή, ὁ Ἀλέκος, δὲν ἤθελε νὰ δεχθῇ ἀπὸ τὴν Λιζέττα τίποτα περισσότερο

(Τὸ τέλος στὴ σελίδα 46)

ΤΙΠΟΤΕ ΔΕΝ ΧΑΝΕΤΑΙ

Μιά δαωρία πολύ
πρακτικής εφαρμογής

Ξέρετε το περίφημο «τίποτε δεν χάνεται», τα πάντα μεταβάλλονται. Αί λοιπόν, ή θεωρία, το δόγμα αυτό, αν θέλετε, ούδέποτε ίσως δρῆκε την πρακτική δικαίωση που δῆκε σήμερα.

Ξέρετε από τί πάσχει σήμερα οικονομικῶς ὁ κόσμος: από υπερπαραγωγή ιδίως τῶν γεωργικῶν προϊόντων. Γι' αὐτό σέ πολλές χώρες υπερχόρεσαν ἡ σταμάτησαν ἐντελῶς τὴν παραγωγή ὠρισμένων ειδῶν, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ὑπάρχουν μεγάλα πλεονάσματα στίς ἀποθήκες. Ἡ ὑπερπαραγωγή εἶναι ἕνα δίκαιο μαχαίρι γι' αὐτὸν πού τὴν ἐφαρμόζει. Γιατὶ ἐνῷ ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος τὸν βοηθεῖ σὲ νὰ συναγωνισθῇ τὸν ἀντίπαλό του παραγωγό, ρίχνοντας στὴν ἀγορὰ ἄφθονο καὶ συνεπῶς φθηνότερο τὸ δικό του προϊόν, ἀρ' ἐτέρου ὁμως, τὸν ζημιώνει, γιατί ρίχνει ἐστὶ τίς τιμὲς πράγμα πού αὐριο θὰ πλῆξη καὶ αὐτόν. Ἐν τούτοις παρ' ὅλα τὰ μέτρα πού ἐλάβαν τὰ διάφορα κράτη τὸ κακὸ ὑπάρχει πάντα. Ἄλλοτε, ἔκαιαν τὰ πλεονάσματα τῆς παραγωγῆς ὅπως ἡ Βραζιλία τοὺς καφέδες τῆς, καὶ ἡ Ρωσία τὸ σιτάρι τῆς. Τώρα ὁμως, οἱ ἄνθρωποι ἐγιναν σοφώτεροι: θγάζουν ξύγκι καὶ ἀπὸ τὴν μυῖνα πού λέει ὁ λόγος. Καὶ ἀκούστε πῶς χρησιμοποιοῦνται τὰ διάφορα πλεονάσματα σ' ὅλο τὸν κόσμο.

Δρόμοι... ἀπὸ βαμβάκι

«Θὰ σ' ἔχω ἐπάνω στὰ ποὺπούλα» ὑπόσχονται οἱ πολλὲς ἐνθουσιώδεις ἑρασταὶ ὡς πού νὰ καταφέρουν τὴν ἐκείνην τὴν νύχτα πού νὰ παντρευτῇ. Ἄν αὐτοὶ ὅμως προσφέρουν πούπουλὲνια μαξιλάρια καὶ στρώματα στὴν ἀγαπημένη τους, τὸ ἀμερικανικὸ κράτος δάζει τοὺς πολίτας τὸν νὰ περπατοῦν... ἐπάνω στὸ βαμβάκι! Δὲν ὑπερβάλλουμε. Τελευταία, ἡ ἀμερικανικὴ κυβέρνησις, ὥρισε ἕνα ποσὸν 1.300.000 δολλαρίων γιὰ νὰ στρωθοῦν ὠρισμένοι δρόμοι με βαμβάκι. Προκειταὶ γιὰ τὰ πλεονάσματα τῆς ἀμερικανικῆς βαμβακοπαραγωγῆς πού τὰ ἀγοράζει τώρα ἡ ἀμερικανικὴ κυβέρνησις, γιὰ νὰ μὴ καταστραφῇ ἡ βαμβακοπαραγωγή καὶ τὰ μετατρέπει κατόπιν εἰδικῆς ἐπεξεργασίας, σὲ ἕνα εἶδος ὁδοστρώματος, στερεοτάτου καὶ ἀθροῦβου! Χρειάζονται 8—10 μπάλλες βαμβάκι γιὰ νὰ στρωθῇ, δρόμος ἐνὸς μιλλίου.

Χαρτί ἀπὸ λινὸ

Στὴν Ἀμερικὴ πάλι, εἶναι φέτος μεγάλη καὶ ἡ παραγωγή λινού. Τί νὰ τὸ κάνουν λοιπὸν τὸ περισσευμὲν τὸς οἱ Ἀμερικανοὶ παραγωγοί; Νὰ τὸ κάψουν; Δὲν τρελλάθηκαν. Σκέφθηκαν λίγο καὶ δῆκαν τὸ χαρτί ἀπὸ λινό! Τὸ κατόρθωσαν αὐτὸ μετὰ τὴν βοήθεια τοῦ δορος Χέρντ, ἀπὸ τὸ Σάβαννα τῆς Γεωργίας. Τὸ νέο χαρτί, πού παράγεται τώρα κατὰ μεγάλες ποσότητες, εἶναι θαυμάσιο καὶ εἰδικώτατο γιὰ ἐφημερίδες καὶ περιοδικὰ.

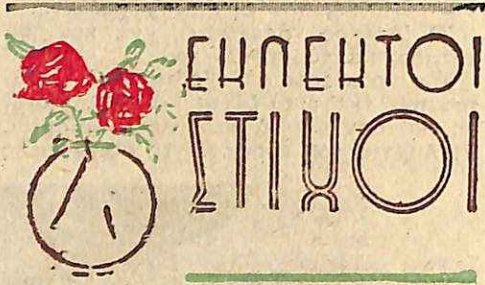
Σόγια... ἡ δαυματουργὸς

Στὴν Ἰαπωνία βγαίνει ἕνα τοπικὸν προϊόν, ἡ σόγια, εἶδος ἀραποσιτιοῦ, πού κά-

νει θαυμάσιο ψωμί γιὰ διαθηκικοὺς. Πέρυσι ὁμως, τότε ἦταν ἡ παραγωγή, πού οἱ Ἰάπωνες, ἄνθρωποι πού συναγωνίζονται τοὺς Ἀμερικανούς σὲ ὅλα, καὶ στὴν πρακτικότητά φυσικά, χρησιμοποιοῦν τώρα τὴν σόγια γιὰ τὴν κατασκευὴ... χειρολίων γιὰ θῦρες, κουφωμάτων, κουμπιῶν καὶ ἄλλων παρατησιῶν. Ἐπίσης κατασκευάζουν ἀπ' αὐτὴ λάδι τῆς ζωγραφικῆς, σαποῦνι, λινόλευον καὶ βερνίκια!

Πετρέλαιο... ἀπὸ ἀραβόσιτο

Τέλος, ἀπὸ τὰ πλεονάσματα τοῦ ἀραποσιτιοῦ, κατόρθωσαν νὰ βγάλουν με εἰδικὴ ἐπεξεργασία περίφημο χονδρὸ πετρέλαιο γιὰ τὴν κίνηση τῶν μηχανῶν! Ὑπάρχει σήμερα σὲ τὴν Αἰθιοπία ἕνα ἐργοστάσιο πού θγάζει ἀπὸ 1.500.000 καντάρια ἀραβόσιτο, 15 ἐκατομμύρια λίτρος τεχνικοῦ πετρελαίου. Ἡ μοντέρνα αὐτὴ καύσιμος ὕλη, εἶναι σήμερα περιζήτητη, ἀπὸ ὅσους τὴν ἔχουν δοκιμάσει.

Μικροὶ καῦμοι

Βρύση βουβή, δὲν ἔσκυπα νὰ δροσιστῶ ἀπὸ σένα, Μονάχα παραμέρισαν τὰ φύλλα τὰ ξερά, Μαρτυρικὸ στεφάνι τῆς νὰ τὰ φορέση, ὠμίνα! Καθρεφτισμένη ἡ θλίψη μου στὰ μαῦρα σου νερά,

Ἀπόψε φύλλα μου χλωμά, καὶ μελαγχολικά, Καθὼς ἀπὸ τὰ κλώνια σας ξεφεύγετε ἕνα, ἕνα, Καὶ πέφτετε τόσο βαρεῖα καὶ τόσο τραγικά, Μοιάζετε μετὰ τὰ μάτια αὐτὰ φτερά, τὰ πληγωμένα.

Τοῦ κάκου ἐκεῖ στὴν ἀμμουδιά, τὸ κύμα τ' ἀπαλὸ Μοῦ τραγουδάει σιγαλά, κρυφὸς καὶ μὲς γιὰ μένα, Πόσα καράβια ἀπὸ καιρὸ δὲν εἶναι στὸ γιγλὸ, Πόσα καράβια ἀπὸ καιρὸ δὲν εἶναι μισμένα...

Τ' εἶναι τῆς μέρας οἱ καῦμοι... ἐγὼ δὲ συλλογιόμην Παρὰ τὴ νύχτα μοναχὰ πού τόσο εἶναι βαρεῖα, Κοιμοῦμαι νὰ λησμονηθῶ, ξυπνῶ κι' ἀναθυμιοῦμαι, Πῶς πέρασε κι' ὁ ὕπνος μου χωρίς παρηγορία.

Καμμιὰ χαρὰ δὲ γνώρισε ἐσὺ φτωγὴ καρδιά, Καὶ τόσο τὴ συνήθισες, τόσο πολὺ τὴ λύπη, Πού καὶ χαρὰ ἀνεπάντεχη νὰ τὴν σοῦ, καρδιά, Σ' ἐσὲ θὰ γίνῃ λύπη.

ΜΙΛΤ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ΜΑΡΣΕ- ΓΙΕΖΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ

Ο ΜΑΡΙΟΣ ΙΚΑ-
ΝΟΠΟΙΗΜΕΝΟΣ

Μιά μέρα ὁ Μάριος ἔφερνε δόλτες νευρισμένους, κι' ὅλος θυμὸ στὴν Καννεμπιέρ. Κάποιος τοῦ εἶχε πῆ πῶς ὁ φίλος του Ὁλίβ, θυμωμένος μαζί του γιὰ κάποια διαφορά τους, εἶχε πῆ ἀπὸ πίσω του ἕνα σωρὸ δριστὲς καὶ συγκεκριμένως, εἶπε πῶς ἦταν «συχαμερὸ ὑποκείμενο».

—Τὸν ἄθλιο, ψιθύριζε μέσα ἀπὸ τὰ δόντια του ὁ Μάριος, νὰ με δρίση ἔτσι ἐμένα! Ἐκεῖνη τὴν στιγμὴ, νὰ καὶ προβάλλει μπροστά του ὁ Ὀλίβ.

—Ἐλα δὲ Ὀλίβ! τοῦ κάνει ἀγριεμένος ὁ Μάριος, μ' ἔθρισε λοιπὸν καὶ με εἶπες «συχαμερὸ ὑποκείμενο».

—Ἐγὼ! ἔκανε, ὁ Ὀλίβ τρομαγμένος λίνο ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ φίλου του. Σοῦ εἶπαν ψέμματα. Δὲν εἶπα ὑποκείμενο ἀλλὰ ἄτομο...

—Ἄ! ἔτσι; Εἶπα δὲ κι' ἐγὼ, ἔκανε ἱκανοποιημένος ὁ Μάριος.

Ο ΜΑΡΙΟΣ ΚΑΙ Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ

Ὁ Μάριος εἶχε ἕνα πλούσιο θεῖο πού κάποτε πέθανε. Μετὰ τὴν κηδεῖα ὁ συμβολαιογράφος μαζεῖνε ὅλους τοὺς στενοὺς συγγενεῖς τοῦ νεκροῦ σ' ἕνα δωμάτιο καὶ τοὺς διαβάει τὴν διαθήκη.

«Ἀφῆνω, ἔλεγε μετὰξὺ ἄλλων ὁ θεῖος, σὸν ὑπὲρ τὴν πού θὰ μοῦ κλείσῃ τὰ μάτια...».

—Ἀκουρον! φωνάζει ὁ Μάριος.

—Γιατὶ ρωτᾷ ὁ συμβολαιογράφος:

—Διαβάσατε καλά; Λέει: «πού θὰ μοῦ κλείσῃ τὰ μάτια»;

—Μάλιστα.

—Λοιπὸν αὐτὸ δὲν στέκεται, γιατί ὁ θεῖος μου δὲν εἶχε μάτια ἀλλὰ μὰτι. Ἦταν ἅπως ξέρετε ὅλοι μονόφθαλμος!

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΜΑΡΙΟΥ

Ὁ Ὀλίβ καὶ ὁ Μάριος ἐπιστρέφουν μεθυμένοι σὲ σπίτι τους. Εἶναι πολὺ ἀργὰ καὶ οἱ δυὸ φίλοι δὲν βλέπουν πέρα ἀπὸ τὴν μύτη τους. Ὁ Ὀλίβ, σὰν πὺδ λίγο μεθυμένος, ὁδηγεῖ πρῶτα τὸν Μάριο σὲ σπίτι του. Μπρὸς στὴν ἐξώπορτα ὁ Μάριος ψάχνεται γιὰ νὰ βρῇ τὸ κλειδί του καὶ ν' ἀνοίξῃ, ἄδικα ὁμως. Δὲν βρίσκει τίποτε. Ἄφου ψάχτηκε ἀρκετὰ, θγάζει τέλος ἀπὸ τὴν πίσω τσέπη τοῦ πανταλονιοῦ του ἕνα ποῦρο. Τὸ κιντάρει καλὰ-καλὰ καὶ κατόπι ἀρχίζει νὰ βλαστημᾷ.

—Τί ἔπαθες τὸν ρωτᾷ ὁ Ὀλίβ, ἔχασες μήπως τὸ κλειδί σου;

—Δὲν τό... τό... τό... ἔ... ἔ... χάσα, ἀ... ἀ... ἀ... ἀλλὰ κά... κά... πνισα τό... τό... κλει... κλει... κλειδί μου καί... καί... καί... κρᾶ... κρᾶτσα τό... τό... τό... πού... πού... πούρο μου!

Τὰ εὔδυμα τοῦ δικαστηρίου

Τὸ τραγικὸν λάθος

Ἡ ὑπόθεσις ἡ ὁποία ἀπασχολεῖ σήμερον τὸ δικαστήριον, εἶναι ἀρκετὰ πρωτότυπη καὶ ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρουσα.

Κατηγορούμενος ὁ ἄλλοτε πρωτοπαλαιστής, πρωτοπυγμάχος καὶ μαραθωνοδρόμος, ἄς τὸν ποῦμε: Φανούριος Γρονθοπατινάδας. Μηνυτὴς ἡ δεσποινὴς Εὐπραξία Ἀειθαλίδου, μιὰ χαριτωμένη ὑπαρξὺς 50 Μοίων καὶ ἄλλων τόσων χιλιᾶδων προικὸς, ἡ ὁποία ὁμως ἔμεινε, ἀτυχῶς, ἀζητήτη μέχρι τῆς στιγμῆς, ὅπως καὶ ἡ κάτοχος τῆς.

Ἀρχεται ἡ διαδικασία. Πρόεδρος (κρούων τὸν κώδωνα). —Εὐπραξία Ἀειθαλίδου κατὰ Φανουρίου Γρονθοπατινάδα. Ὁ κ. Γραμματεὺς ν' ἀναγνώσῃ τὴν κατηγορίαν.

Γραμματεὺς (διαβάει). —«Τὴν 23ην Μαΐου ἐ. ἔ. ὁ καθ' ὃς ἡ μηνυσις Φανουρίου Γρονθοπατινάδας τοῦ Ἀναεργόρα, κάτοικος Ἀθηνῶν ἡλικίας 24 ἐτῶν, ἄρτι ἀπολυθεὶς τῶν φυλακῶν καὶ πρωτοπυγμάχος μετὰ πρωτοπαλαιστοῦ τὸ ἐπάγγελμα, ἐφωράθη ὑπὸ τῆς μηνυτρίας Εὐπραξίας Ἀειθαλίδου, περιδιὰ δάξων ἐντὸς τοῦ δωματίου τῆς κειμένου εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 358αα πολυκατοικίαν τῆς πλατείας Ψυρρῆ καὶ ἀποπειρώμενος νὰ διαρρήξῃ ἕνα ἐρμάριον, κείμενον εἰς τὴν ἀνατολικομεσημέριν πλευρᾶν τοῦ δωματίου, ὕψους ἐνὸς μέτρου καὶ ἡμίσεος, πλάτος 2 καὶ 30 ἐκατοστῶν, μετὰ διφύλλου θυρῶς, καὶ μετὰ ἀγαλματίου τῆς Κνιδίας Ἀφροδίτης ὑπερβεν, ἀντιγράφου τοῦ μεγάλου ὁμωνύμου ἔργου, ὅπερ εὐρέθη εἰς τὸ ἱερόν πελάγιον καὶ κείτῃ σήμερον εἰς τὸ Μουσεῖον τοῦ Βατικανοῦ κ. τ.λ. κ.λ.π. κ.λ.π.

Ἡ μηνύτρια Εὐπραξία, ἀντιληφθεῖσα τὸν μηνυόμενον Φανούριον, ἤρχισε καλοῦσα εἰς βοήθειαν. Εἰς ἀπάντησιν ὁ μηνυτὴς τῆς ἐπέτεθη καὶ τὴν ἐσκαμπίλισε δὲς. Ἡ μηνύτρια ἐλιποθύμησε καὶ ὅταν συνῆλθε εἶδε ὑπερβεν τῆς κεφαλῆς κοινὰς πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς, τὴν σπιτονοικοκυρὰν τῆς πού τὴν ἠρώτα μετὰ ζωηρότατον ἐνδιαφέρον: «Μήπως ἐπάθατε τίποτα ματμαξελ Εὐπραξία μου;...».

Πρόεδρος (διακόπτων). — Ἀρεῖ νὰ προσέλθῃ ὁ κατηγορούμενος Φανούριος Γρονθοπατινάδας... Ὄνομα, ἡλικία, ἐπάγγελμα, κατοικία... Περιττόν, περιττόν τὰ ξέρουμε αὐτὰ. Τὸ πονηρὸν σου μητρώον εἶναι ἀρκετὰ δεδαρμένο.

Φανούριος.—Μὰ κύριε Πρόεδρε! Πρόεδρος.—Παρακαλῶ, παρακαλῶ νὰ λείψουν οἱ διακοπές! Ἦκουσες τὴν κατηγορίαν... Κατηγορεῖσαι ὅτι κατελήφθης ὑπὸ τῆς μηνυτρίας καὶ τῶν γειτόνων τῆς, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς σπιτονοικοκυρᾶς τῆς, εἰς τὸ δωματίον τῆς παθούσης ἑτοιμος νὰ τὴν ληστεύσῃς...

Φανούριος.—Λάθος κ. Πρόεδρε, μὲν ὁ λάθος κ. Πρόεδρε!

Πρόεδρος.—Ὡστε δὲν συνέβησαν εἴ τι πράγματα;

Φανούριος.—Ὀχι κ. Πρόεδρε. Δηλαδή, μὴν καὶ μέσα στὸ δωματίον τῆς δεσποινὴς ἀπὸ δὲ ἀλλὰ ὄχι γιὰ νὰ κλέψω!...

Πρόεδρος.—Ἀλλὰ τότε διατί; Φανούριος.—Κάτι ἤθελα νὰ τῆς πῶ κ. Πρόεδρε. Χτυπῶ πού λέτε τὴν πόρτα καί...

Πρόεδρος.—Καὶ ἐπειδὴ δὲν σοῦ ἀνοίξαν τὴν ἀνοίξεις μόνος σου.

Φανούριος.—Ὀχι, δηλαδὴς καὶ κ. Πρόεδρε, δηλαδὴς ἀνοίξα, ἀλλὰ ἤτανε ἐπειδὴς καὶ ἔλειπε ἡ δεσποινὴς καὶ δὲν μοῦ ἀνοίξε ἡ ἰδία. Εἶχα χάσει τὸ κλειδί μου καὶ δὲν εἶχα πού νὰ μείνω. Μόλις εἶχα θυγ' ἀπὸ τὴ φυλακὴ κ. Πρόεδρε, μιὰ παρεξήγησις βλέπετε, τρία χρονάκια, ὄχι παραπάνω σὰς θεθαίωνα. Ὁ δικηγόρος μου μοῦ εἶπε κ. Πρόεδρε, πῶς δὲν ἦταν καὶ περὶ σπουδαίου τὸ πράμα, καὶ φάνηκε πολὺ αὐστηρῶς ὁ συνάδελφός σας...

Πρόεδρος.—Παρακαλῶ, περισσότερον σεβασμὸν πρὸς τὴν δικαιοσύνην καὶ μὴ μακρηγορεῖς. Εἰς τὸ προκείμενον!

Φανούριος.—Μάλιστα κ. Πρόεδρε...

Μιὰ χαριτωμένη
δεσποινὴς πενήντα
Μαίων...

Πρόεδρος.—Μήγκες, λοιπὸν, μεσα σὲ δωματίον τῆς παθούσης γιὰ νὰ περάσῃς τὴν νύχτα σου... (Ἡ δὲ Εὐπραξία γίνεται ἐπὶ τούτοις καταπόρφυρος καὶ χαμηλώνει τοὺς ὀφθαλμούς τῆς).

Φανούριος.—Δηλαδὴς, κ. Πρόεδρε, ὄχι πού τὸ πῆρα γιὰ ξενοδοχεῖο ὑπνοῦ τὸ δωματίον τῆς συγκάτοικης μου, ἀλλὰ εἶπα νὰ τῆς ζητήσω μετὰ τὸ μπαρὸν νὰ μοῦ δώσῃ κανένα πάπλωμα νὰ τὸ ἀπλώσω στὴν αὐλὴ γιὰ νὰ περάσω τὴν νύχτα μου!

Πρόεδρος.—Καὶ ἐπειδὴ δὲν σοῦ ἔδωκε τὴν ἑδρεῖα.

Φανούριος.—Λάθος κ. Πρόεδρε, λάθος σοῦ λέω ἀδερφέ μου!... Δὲν πρόκανα οὔτε καὶ τῆς πῶ περὶ διὰ τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεώς μου. Ἐβαλε τίς φωνές...

Πρόεδρος.—Καὶ τὴν ἑδρεῖα!

Φανούριος.—Ὀχι κ. Πρόεδρε. Πῆγα νὰ τῆς κλείσω τὸ στόμα γιὰ νὰ μὴ φωνάξῃ καὶ μαζεῦτῃ κόσμος καὶ ῥῆθ' ἡ ἀστυνομία. Καὶ ὅπως ξέρετε μάλιστα ἐμπλέξα ἀπὸ τὰ χέρια σας...

Πρόεδρος.—Πρόσεχε τὰς ἐκφράσεις σου!...

Φανούριος.—Ἐν τάξει κ. Πρόεδρε...

δρε... Πρόεδρος.—Κάθησε. Νὰ προσέλθῃ ἡ παθούσα. Εὐπραξία Ἀειθαλίδου. Ἡλικία... Μὲ συγχωρεῖτε δεσποινὴς, ἐπάγγελμα, κατοικία, τόπος γεννήσεως. Τί ἔχετε νὰ καταθέσετε κατὰ τοῦ Φανουρίου Γρονθοπατινάδα.

Εὐπραξία (σκουπίζοντας ἕνα δάκρυ). —Ἐπέστρεφα κ. Πρόεδρε ἀπὸ τὸν μπακάλη μου, ὅπου εἶχα ἀγοράσει λίγο μοσχοκάρυδο καὶ γουρουνίσιο—μετὰ συμπάθειο—ξύγκι γιὰ νὰ κάμω μίαν τομάς πού μοῦ εἶχε συστήσει ἕνα ἱνστιτούτο Καλλονῆς, γιὰ τὰ μιμικία μου τὰ σπυράκια πού λέτε τῆς νεότητος...

Πρόεδρος.—Περιττὲς οἱ λεπτομέρειες αὐτές, δὲν μὰς ἐνδιαφέρουν. Εἰς τὸ θέμα.

Εὐπραξία.—Μάλιστα κ. Πρόεδρε. Ἐπέστρεφα πού λέτε ἀπ' τὸν κύρ. Κῶτσο μετὰ τὸ θαζάκι καὶ τὸ χαρτί μετὰ τὸ μόνχο...

Πρόεδρος.—Στὸ θέμα σας σὰς εἶπα!

Εὐπραξία.—Μάλιστα κ. Πρόεδρε. Ἐπέστρεφα...

Φανούριος (κατασυγκινημένος). —Κύριε Πρόεδρε, ἔχω νὰ κάμω μίαν ἐξομολόγησις.

Πρόεδρος.—Ὅριστε. Φανούριος.—Δὲν μῆκα σὲ σπῆ τῆς δεσποινὴς Εὐπραξίας γιὰ νὰ κλέψω κ. Πρόεδρε, οὔτε γιὰ νὰ τὴν δειρῶ κ. Πρόεδρε, οὔτε γιατί εἶχα χάσει τὸ κλειδί μου κ. Πρόεδρε...

Πρόεδρος.—Ἀλλὰ; Φανούριος.—Ἀκούτε κ. Πρόεδρε, ἦσσαν καὶ σεις νέος, κάματε καὶ σεις ἔρωτα...

Πρόεδρος.—Παρακαλῶ, παρακαλῶ...

Φανούριος.—Κ. Πρόεδρε, ἀγαπῶσα τὴν Εὐπραξία, καὶ τὴν ἀγαπῶ ἀκόμη! Ἦταν ἡ κρυφὴ μου ἐλπίδα, ἡ μόνη χαρὰ τῆς ζωῆς μου, τὴν ἐλπίδα, νὴ χαρὰ τῆς ζωῆς καὶ ἐμπᾶθος! Μέσα ἐροκρυφίως ὁμως καὶ ἐμπᾶθος! Μὲσα στὴ φυλακὴ, ἡ σκέψη μου τριγύριζε πάντα σ' αὐτήν, γι' αὐτὴν μὲς ἀπὸ τὴ φυλακὴ ἔτρεξα νὰ τὴν ἐρῶ γιὰ νὰ τῆς πῶ τὸν ἔρωτά μου!

Πρόεδρος.—Καὶ ἀντ' αὐτοῦ τὴν ἐσκαμπίλισες! Φανούριος.—Λάθος κ. Πρόεδρε, ἦσσαν λάθος πού διέπραξε ἡ Εὐπραξία, νὰ με παρεξηγήσῃ...

Εὐπραξία (κατακόκκινη καὶ μετὰ δάκρυα στὰ μάτια). —Λὲς ἀλήθεια Φανούριε;

Φανούριος.—Εὐπραξία μου ἀμφιβάλλεις; Νὰ ἐδῶ εἶναι τὸ θαγγέλιο!...

Εὐπραξία.—Σὲ πιστεύω, ὥστε γι' αὐτὸ, αἱ, ὑπερμπάτακό μου, γι' αὐτὸ: Κι' ἐγὼ πού δὲν τὸ ξέρω!... Κύριε Πρόεδρε ἀποσύρω τὴν μήνυσιν!...

(Παρατεταμένα χειροκροτήματα ἀπὸ τὴν αἴθουσαν. Ὁ Πρόεδρος κατασυγκινημένος σφογγίζει διὰ τοῦ λυχανοῦ ἕνα δάκρυ).

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ.

Δέν ἔχω προίκα...

Φθάνει μονάχα ἡ ὁμορφιά καὶ ἡ νοικοκυρσὺνὴ στὴν γυναῖκα,

Τὸ ζήτημα τῆς προίκας ἀπασχολῆσε πάντοτε, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ἐνδιαφερόμενες καὶ τοὺς ἐνδιαφερομένους, καὶ τοὺς κοινωνιολόγους. Ὑπῆρξε τὸ φλέγον ζήτημα ὁλῶν τῶν αἰώνων.

Πρέπει δηλαδὴ ὁ ἄνδρας νὰ ζητάη προίκα καὶ εἶναι ὑποχρεωμένη, πρέπει δηλαδὴ νὰ εἶναι ὑποχρεωμένη ἡ γυναῖκα νὰ δίνει προίκα, δηλαδὴ νὰ ἀγοράζῃ τὸν ἄνδρα πὺν παντρεύεται; Στὸ φοβερὸ αὐτὸ ἐρώτημα δὲν δόθηκε ἀκόμη μιὰ ἱκανοποιητικὴ ἀπάντησις. Διαπρεπὴς Γάλλος ἀκαδημαϊκὸς καὶ κοινωνιολόγος, ἀσχολήθηκε σ' ἕνα τελευταῖο ἄρθρο του μὲ τὸ ζήτημα. Μεταφέρουμε ἐδῶ μερικὲς ἀπὸ τὶς πρὸ ἐνδιαφέρουσες σκέψεις καὶ ἀπόψεις του.

Καὶ τὸ ζήτημα τῆς προίκας, ὅπως καὶ τόσα ἄλλα, εἶναι ζήτημα ἀντιλήψεως καὶ συνηθειῶν. Ἐνῶ π.χ. ἐμεῖς οἱ Γάλλοι θεωροῦμε φυσικώτατο νὰ πάρῃ ἕνας νέος προίκα ἀπὸ τὸ κορίτσι πὺν παντρεύεται, οἱ Ἀγγλοὶ ἀποροῦν καὶ ἐξίστανται: «Πῶς εἶνε δυνατόν, λένε, ἕνας ἄνδρας νὰ μπορεῖ νὰ ζητᾷ προίκα ἀπὸ ἕνα κορίτσι, ὅταν ζητᾷ καὶ ἐκλιπαρεῖ συχνὰ μόνος του τὸ χέρι του!» Ἡ ἀπορία αὐτὴ ἔχει μέσα της καὶ λίγο ἀπὸ τὸ περίφημο ἀγγλικὸ χιούμορ, ἀλλ' ὅπωςδήποτε, εἶναι πολὺ συζητήσιμος.

Καὶ ὁμῶς, θ' ἀπαντήσουμε στοὺς Ἀγγλους, ἡ προίκα δὲν εἶναι ἀπλὴ ὑπόθεσις τῆς πλεονεξίας τοῦ ἀνδρός, ἀλλὰ ζήτημα μελλοντικῆς εὐτυχίας καὶ γαλήνης γιὰ τὴν νέα οἰκογένεια πὺν πάει νὰ σχηματισθῇ. Ὅταν ἕνας νέος δὲν ἀποβλέπει στὴν προίκα τῆς νέας πὺν παντρεύεται γιὰ νὰ πληρώσῃ τὰ χρέη του, ἢ νὰ ριχτῇ στὶς διασκέδασεις ἐρήμην ἢ δὲ τῆς συζύγου του, ἡ προίκα ἔχει μιὰ μεγάλη οἰκογενειακὴ καὶ συνεπὲς καὶ κοινωνικὴ ἀποστολή. Δυὸ ἄνθρωποι μποροῦν, ὅπωςδήποτε νὰ ζήσουν καὶ χωρὶς προίκας, ὅταν ὁμῶς οἱ δυὸ γίνουν τρεῖς, καὶ μεθαύριο τέσσερις, ἢ πέντε τί γίνεται τότε;

Ὅποτε ἡ προίκα, ἀν ζητητᾷται, προορίζεται μᾶλλον γιὰ τὰ παιδιά, γιὰ τὴν οἰκογένεια πὺν πρόκειται νὰ δημιουργήθῃ.

Αὐτὰ ὡς χθές, χωρὶς νὰ παραγνωρίζουμε τὸ γεγονός ὅτι ἡ ἐποχὴ μας, ἀπὸ ἀπόψεως βιωτικῶν συνθηκῶν εἶναι πρὸ δύσκολη ἐντούτοις, μποροῦμε νὰ ποῖμε χάρις στὴν εξέλιξη τῆς γυναίκας καὶ τὴν θέση πὺν πήρε στὴν κοινωνία καὶ τὴν ἐργασία, ὅτι ἡ προίκα δὲν εἶναι καὶ τόσο ἀπαραίτητη γιὰ νὰ ζήσει εὐτυχισμένο ἕνα ἀνδρόγυνον.

Πρῶτα-πρῶτα, ἡ γυναῖκα ἔχει σήμερα, ὅταν πρόκειται νὰ παντρευθῇ, πολὺ ἥπιον ἐφόδιο τὴν ποθητὴ τῆς προίκα. Εἶναι δηλαδὴ τὸ σημερινὸ κορίτσι περισσότερο προετοιμασμένο καὶ προικισμένο ἀπὸ τὸ κορίτσι κάθε ἄλλης ἐποχῆς, ν' ἀντιμετωπίσῃ τὶς δυσκολίες τῆς ζωῆς καὶ νὰ συναγωνισθῇ μὲ τὸν ἄνδρα. Ἡ ψυχικὴ του ἀντοχὴ εἶναι μεγαλειότερη, ἡ πνευματικὴ του ἱκανότης ἐπι-

σης, ἡ προσαρμοστικότης του ἀφάνταστος. Ἡ σημερινὴ γυναῖκα δὲν εἶναι πιά ἡ γυναῖκα τῶν τεσσάρων τοίχων, ἀλλὰ ἡ γυναῖκα τοῦ κόσμου, ὅχι τόσο ὑπὸ τὴν ἐννοίαν πὺν διδομε συνήθως στὴ λέξη ὅσο ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς διεισδύσεως τῆς σ' ὅλες τὶς λεπτομέρειες τῆς ἐξωστρικῆς ζωῆς, αὐτῆς τῆς ζωῆς πὺν ἀκριβῶς κάμνει τὴν οἰκογενειακὴν εὐτυχία ἢ δυστυχία, ἀναλόγως τοῦ βαθμοῦ τῆς κατανόησός της ἀπὸ τὴν γυναῖκα.

Ἐπειτα, εἶναι ἡ ἐργασία τῆς γυναίκας. Τὸ μεγάλο αὐτὸ κεφάλαιο πὺν εἰσφέρει ἡ ἐργαζόμενη γυναῖκα στὴν οἰκογενειακὴ τῆς ἐπιχείρησι. Σήμερα ἀπειρα εἶναι τὰ ἀνδρόγυνα πὺν ἐργάζονται. Συνέβη καὶ συμβαίνει συχνά, νὰ γνωρισθοῦν αἰσθηματικῶς ἕνας νέος καὶ μιὰ νέα πὺν ἐργάζονται στὴν ἴδια ἐπιχείρησι. Ἄν τὸ αἰσθημὰ τους εἶναι σοβαρὸ, θὰ καταλήξῃ σὲ γάμον. Ἡ πράξις αὐτὴ θὰ τοὺς κάμῃ εὐτυχισμένους, γιατί θὰ ὁλοκληρώσῃ τὴν ἐρωτικὴν τους ἐκπόνησι, δὲν θ' ἀλλάξῃ, ὁμῶς, τίποτε ἀπὸ ὅτι τοὺς ἀφορᾷ ὑπὸ ἑποψίαν ἐργασίας. Οἱ δυὸ νεόνυμφοι, θὰ ἐξακολουθοῦν ὅπως πάντα νὰ ἐργάζονται σὲ γραφεῖο τους. Γιατὶ νὰ χαθῇ ἕνας μισθὸς 1.500—2.000 συχνὰ φράγκων; Γιὰ νὰ μείνῃ ἡ γυναῖκα σὲ σπῆτι καὶ νὰ καταγίνεται ὡς τὸ βράδυ μὲ τὴν κουζίνα τῆς; Καὶ τὰ παιδιά, θὰ πῆτε, ἡ οἰκογένεια; Ἐ, ὑπάρχει καιρὸς γι' αὐτὰ. Τὸ νεαρὸ ἀνδρόγυνον δραματίζεται τώρα ἕνα λευκὸ σπιτάκι χωμένο μέσα στὴν πρσιναῖα κάποιαν ἐξοχικὴν συνοικίαν. Γι' αὐτὸ θὰ ἐργασθοῦν πρῶτα καὶ οἱ δυὸ καὶ σ' αὐτὸ θὰ στεγάσουν τὴν οἰκογενειακὴν τους εὐτυχία. Ἐτοί ἡ γυναῖκα ἀν δὲν δίνει τὴν προίκα τῆς διὰ μίαν σὲν ἄνδρα, τοῦ τὴν προσφέρει κατὰ δόσεις.

Ὑπάρχουν καὶ ἀνδρόγυνα πὺν ἐργάζονται καὶ ὁμῶς δὲν τοὺς τρομάζουν τὰ παιδιά.

Ἐνα διάστημα ἡ μητέρα θὰ μείνῃ σὲ σπῆτι, καὶ ὑπάρχουν λίγο-πολύ σήμερα παντοῦ νόμοι πὺν προστατεύουν τὰ συμφέροντα τῆς ἐργαζομένης μητέρας. Κατόπιν ἡ νεαρά μαμὰ θὰ ἐπιστρέψῃ στὴν ἐργασία τῆς, ἀφοῦ βρῇ μιὰ καλὴ παραμάννα γιὰ τὸ μικρὸ τῆς.

Τὸ σύστημα αὐτὸ, ὅς το ποῖμε, τοῦ ἐργαζομένου ἀνδρόγυνου, εἶναι τὸ καλύτερο θεμέλιο τῆς οἰκογενειακῆς εὐτυχίας. Πρῶτα πρῶτα, ἀποκαθίσταται πλήρης ἰσότης μεταξὺ τῶν δυὸ συζύγων. Δὲν θὰ μπορέσῃ ποτὲ ὁ ἄνδρας νὰ συμπεριφερθῇ στὴν γυναῖκα ὡς πρὸς ἕνα ὑποδεέστερον ὄν, πὺν δὲν ἔχει ἀπὸ αὐτὰ πὺν γίνονται ἐξω ἀπὸ τὸ σπῆτι του, πὺν εἶναι ἱκανὸν μόνον γιὰ τὴν κουζίνα καὶ τὴν μπουγάδα. Ἀφ' ἑτέρου δὲ δὲν θὰ μπορέσῃ καὶ ἡ γυναῖκα νὰ χτυπήσῃ καμμιὰ φορὰ σὲ κεφάλι τοῦ ἀνδρός τὴν προίκα πὺν τοῦ ἔδωκε. Οἱ δυὸ σύζυγοι προσφέρουν σήμερα ἐξ ἴσου γιὰ τὸν τοῦς χρειάζεται νὰ ζήσουν. Εἶναι συνεισδόντες, ἔχουν τὶς ἴδιες ὑποχρεώσεις τὰ ἴδια δικαιώματα. Καὶ μόνον μιὰ περίπτωση ὑπάρχει πὺν ἡ γυναῖκα αἰσθάνεται, θέλει νὰ αἰσθάνεται τὸν ἑαυτὸ

τῆς κατώτερο, πὺν ἀδύνατο ἀπὸ τὸν ἄνδρα ὅταν βρίσκεται στὴν στοργικὴ ἀγκαλιά του. Ἐκεῖ νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀδυναμία της καὶ ἡ ἀδυναμία αὐτῆς τῆς εἶναι μιὰ ἀνάγκη γλυκεῖα καὶ εὐχάριστη ὅπως καὶ ἡ ἀνάγκη νὰ ζητῇ στὶς στιγμὲς τῆς ἀδυναμίας της τὴν προστασία τοῦ ἄρρενος.

Εἶναι, ὁμῶς, καὶ ἕνα ἄλλο εἶδος προίκας πὺν ἡ μὴ ἐργαζόμενη συνήθως γυναῖκα φέρνει σὲν ἄνδρα. Εἶναι μιὰ προίκα εἰς εἶδος, τὰ ἀπαιτούμενα γιὰ τὴν ἐπίπλωσι ἑνὸς σπιτιοῦ.

Τὸ ζήτημα τῆς ἐγκαταστάσεως εἶναι ἕνα σοβαρὸ πρόβλημα γιὰ τὴν μετρίαν οἰκονομικὴν καταστάσεως νέα πὺν πρόκειται νὰ παντρευθῇ. Καὶ ἂν μὲν συμβῇ νὰ ἔχῃ ὁ ἴδιος πατρικὸ σπῆτι ἑτοιμὸ νὰ πάρῃ σ' αὐτὸ τὴ νύφη, ἔχει καλῶς, ἀν ὁμῶς δὲν ἔχῃ ἢ ἔχει σοβαροὺς λόγους νὰ μὴ θέλῃ τὴν συγκοιτικὴν μὲ τοὺς γονεῖς του, τότε ὀρθώνεται φοβερὸ τὸ πρόβλημα τῆς στέγης. Καί, ἡ τὸ νεαρὸ ἀνδρόγυνον θὰ ἀναγκασθῇ νὰ χρεωθῇ γιὰ νὰ ντύσῃ τὴν συζυγικὴν του φωνή, ἢ θὰ περιορισθῇ σὲ μιὰ καμαρούλα μὲ τὰ ἀπαραίτητα, προσωρινῶς.

Τὴν κατάστασι, σὲ μιὰ τέτοια περίπτωσι θὰ τὴν σώσῃ ἡ νύφη ἂν ἔχῃ αὐτὴ δικὰ της ἐπιπλά. Εἴτε προϊόν τῆς ἐργασίας της εἶναι εἴτε εἶδος προίκας πὺν τῆς ἐτοίμασαν οἱ γονεῖς της (σιγά-σιγά ὅπως τὰ ρούχα τῆς) πὺν εἴτε γιατί δὲν μπόρεσαν νὰ τῆς συγκεντρώσουν τὰ ἀπαραίτητα μετρητὰ, εἴτε ὀρμώμενοι ἀπὸ πολὺ πρακτικὲς καὶ φρόνιμες σκέψεις, ἔκριναν ὅτι προτιμότερον ἀπὸ τὰ χρήματα πὺν μπορεῖ σὲ λίγο χρονικὸ διάστημα νὰ ἐξαλειφθοῦν, εἶναι μερικὰ ἀλλὰ καὶ χρήσιμα πράγματα. Ἀπεναντίας, σὲν ὑπάρχει φόβος νὰ χαθοῦν. Ἀν μάλιστα μαζί μὲ τὰ ἐπιπλά τῆς συνδυασθῇ καὶ μιὰ μικρὴ στέγη, τότε ἡ λύσις εἶναι ἰδεώδης.

Ἐν συμπεράσματι, ἡ προίκα σήμερα δὲν εἶναι διόλου ἀπαραίτητη γιὰ νὰ κάμῃ τὴν εὐτυχία ἑνὸς ἀνδρόγυνου, ὅταν, μάλιστα, ὑπάρχει ἡ ἀγάπη σὲν ἀνδρόγυνον αὐτὴ ἡ δύναμις δηλαδὴ πὺν τὰ πάντα κατορθώνει καὶ πὺν λύει τὰ πρὸς ὅσκολα προβλήματα. Ἀπεναντίας, σήμερα ἡ προίκα εἶναι ἕνας ἀναχρονισμὸς ὑποτιμητικὸς γιὰ τὸν ἄνδρα καὶ τὴν γυναῖκα.

.. Ἡ παρεῖσακτος ..

Ἀριστουργηματικὸ διήγημα τοῦ Μ. Α. Τζάκοτ

Ἡ κυρία Λέ Σουριέ, ὅπως περιέφερε γύρω τὸ βλέμμα της ἀντελήφθη τὸν ἡλιοκαμένο καὶ ἐπιβλητικὸν ἄνδρα νὰ βηματίζῃ σὲν μεγάλο παιδί. Χαμογέλασε. Πάντα ὁ συνταγματάρχης τῆς φαινόταν σάν ἕνα μεγάλο παιδί. Ροδοκόκκινος καὶ εὐτραφὴς παρ' ὅλες τὶς ρυτίδες του, διατηροῦσε στὰ ἑσθὰ του γελιὰ ἕνα μακάριο χαμόγελο. Ἡ περασμένη ἡλικία του τὸν εἶχε προικίσει μὲ μιὰ κοιλιά προεξέχουσα, καὶ τὸ γκριζο ἀτίθασσο μουστάκι του δὲν ἀποχωριζόταν τὴν πῖπα του. Πάντα ἔδινε στὴν κυρία Λέ Σουριέ τὴν ἐντύπωσι ἀνθρώπου πὺν πλανιόταν ἀσκοπα μέσα σ' αὐτὸ τὸ θλιβερὸ περιβάλλον.

—Στοιχηματίζω πῶς σήμερα νοιώθετε πολὺ καλὰ τὸν ἑαυτὸ σας, τῆς εἶπε. Αὐτὸς ὁ ἀέρας τῆς Ἑλβετίας!... Ὑστερα, κυττάχτε αὐτὸν τὸν γοητευτικὸ ἥλιο. Ἐμένα τουλάχιστον μὲ κάμνει ἄλλον ἄνθρωπον.

Ἐσαῖε τὸ ζαρωμένο χαλὶ φέρνοντάς το κοντὰ στὰ πόδια της καὶ κατόπιν μὲ τὴν ἀδεία της πήρε θέση πλάι τῆς.

Τὸ χαμόγελο ἀπλώθηκε σ' ὅλο τὸ λεπτὸ πρόσωπο τῆς κυρίας Λέ Σουριέ. Ὁ καλὸς τοῦ λόγος τὴν εἶχε κολακεύσει καὶ ἐνθαρρύνει μολοντὶ γινώριζε ἀρκετὰ πόσο ἀρρωστή ἦταν. Ὅτι ζητοῦσε ἦταν ἡ συντροφιά μιᾶς πονετικῆς καρδιάς καὶ ὁ λαπρὸς αὐτὸς ἀγγλος ἦταν ὁ μόνος πὺν τῆς παρείχε μιὰ τέτοια παρηγοριά.

—Τὶ ἀποκάμει μὲ τὴν κυρία Τζέναντζυ; τὸν ρώτησε.

—Ἐφυγε γιὰ τὸ Μοντρέ, μετὰ τὸ γεῦμα γιὰ νὰ κάμῃ μερικὰ ψώνια. Τὴν περιμένω νὰ ἐπιστρέψῃ ἀπὸ στιγμὴν σὲ στιγμὴν.

Κύτταξε τὸ ρολοῖ τοῦ ἀνήσυχος —Ὑπέροχη γυναῖκα... δὲν ἔχετε καμμιὰ ἀντίρρηση γι' αὐτὸ; ἔ; Ὅτι ὁμῶς μὲ ἐννιέει εἶναι τὸ τί γυρεύεις ἐδῶ, σ' αὐτὸ τὸ ξενοδοχεῖο πὺν εἶναι μᾶλλον σανατόριο.

Ἡ μικρόσωμη, ἡλικιωμένη κυρία πὺν καθόταν δίπλα του, διπλωμένη μ' ἐπιμέλεια στὴν κουβέρτα της, μποροῦσε νὰ τοῦ λύσῃ τὴν ἀπορία αὐτή, ἀλλὰ δὲν τὸ ἔκινε. Ἰσως γιὰτὶ κάποια καλωσύνη νὰ ἐπισκέπτεται καμμιὰ φορὰ ἐκείνους πὺν εἶναι ἀρρωστοὶ τὴν ἀρρώστησε καὶ αὐτήν.

—Εἶναι πράγματι μιὰ λαμπρὴ καὶ ἀειπροεπεστέρα κυρία, παραδέχθηκε. Καὶ ὅς εἶναι ἀφωσιωμένη, συνταγματάρχα. Αὐτὸ, ἀσφαλῶς θὰ σας κολακεύῃ.

Ὁ ἐπιβλητικὸς ἀγγλος στρατιωτικὸς ἐξέθηκε τὸ κοπλιμὴν ἀναπάντεχα καὶ ντράπηκε. Ὅσῳς εἰσκέδασε τὸ συναίσθημά του αὐτὸ μ' ἕναν ἐρὸ βῆμα καὶ ἕνα φούσκωμα τῶν χειρῶν καὶ κατόπιν ἔπεσε σὲ βαθεῖα σιωπή.

Ὁ συνταγματάρχης Τζώστ Γκάντολφιν Μπόστρονκ εἶπε σ' αὐτὸ τὸ ξενοδοχεῖο τοῦ ὅρους Ζούρα πὺν πλανιόταν νὰ γαλατὰ καὶ ἦσεν νερὰ τῆς λίμνης τῆς Γενεύης, ἀπὸ διὰ μῆνες τώρα. Εἶναι ἀποσυρθεὶς ἀπὸ τὴν ἐνεργὸν ὑπηρεσία γιὰ λόγους ὁμιλίας. Τὸ σηκᾷ του εἶχε πάθει ἀπὸ τὸ ἄθλιο κλίμα τῶν

Ἰνδιῶν, καὶ χρειάζοταν ἀνάπαυσι καὶ προσοχή.

—Ἰσως νὰ τὸ θεωρῆτε κάπως τολμηρὸ, καὶ περίεργο, κυρία, ἀρξισε νὰ τῆς λέγῃ ἀπρόοπτα. Ἀλλὰ θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ σας μιλοῦσα γι' αὐτὸ...

—τὴν κυρία Τζέναντζυ;

—Ἀκριβῶς!

Τὰ μάτια του ἐδείχναν φανερὴ καὶ σταθερὴ ἐκπληξὴ εὐθὺς μὲ τὸ πρῶτο σύντομο βλέμμα πὺν τῆς ἔρριξε. Φαινόταν πὺν παιδί ἀπὸ κάθε ἄλλῃ φορὰ.

—Θέλετε νὰ ζητήσετε σὲ γάμον τὴν κυρία Τζέναντζυ;

Ὁ συνταγματάρχης περιέφερε γύρω του τὸ βλέμμα του μὲ ἀμηχανία. Ἡ βεράντα ἦταν ἔρημη.

—Γιὰ νὰ φθάσω ὡς ἐκεῖ, ἀπαιτοῦνται πολλὰ πράγματα. Ὅσῳς θὰ φθάσω σὲν τοῦθ' ὅσον σιγά-σιγά.

—Ἡ μεγαλύτερη εὐτυχία ἔρχεται στὴν ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου, μόνον ὅταν τὴν συλλάβῃ κανεὶς τὴν στιγμὴ πὺν πρέπει καὶ πρὶν τῆς δοθῇ ὁ καιρὸς νὰ τὸν προδώσῃ, ἔκανε ἡ ἡλικιωμένη κυρία μὲ τὴν φιλιτισμένη ἐπιδερμίδα. Κατόπι ἔμεινε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀκίνητη καὶ ὕστερα πρόσθεσε:

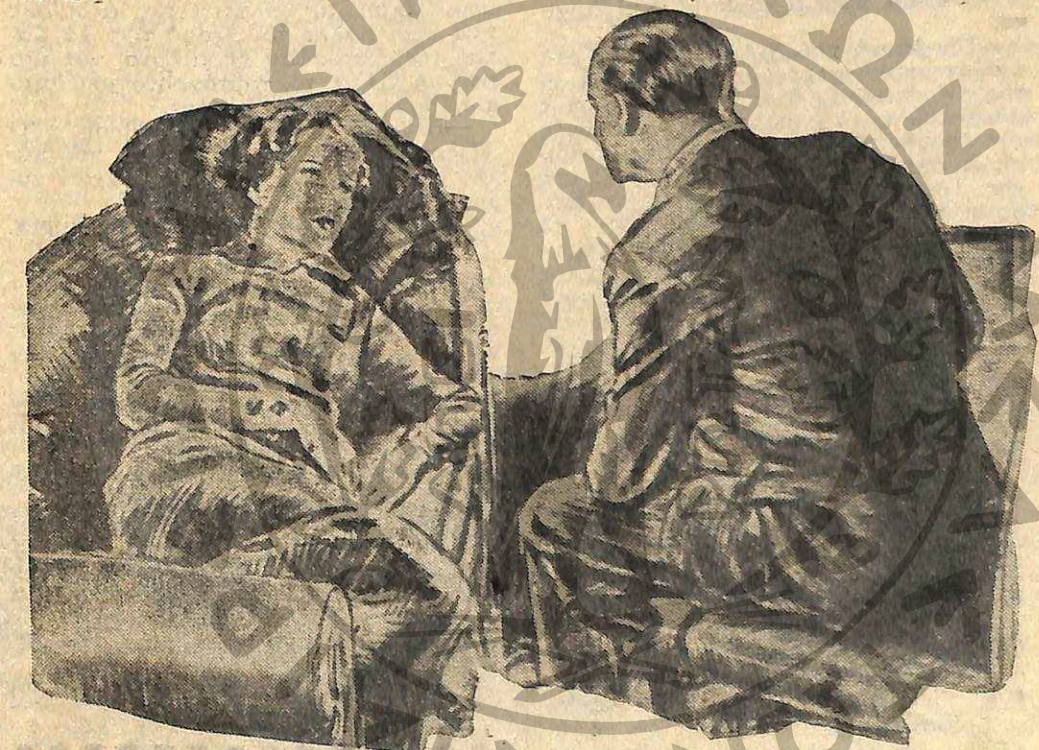
—Ἀλλὰ καὶ ἡ μεγαλύτερη τραγωδία.

—Ἰσως, κυρία, νὰ ἔχετε καὶ σείς...

—Ἐχω παντρευθῇ τρεῖς φορές. Κι' Ἰσως—ποῖς ἔρεῖ;—ἀν διατηροῦσα ἀκόμα τὴν ὁμορφίαν μου νὰ παντρευθῶ μὲν ἕξ. Ἡ εὐτυχία δύο ἀνθρώπων δὲν ἐξαρτᾷται παρὰ μόνον ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἰδίους. Ἀλήθεια... Μιλήσατε τῆς κυρίας Τζέναντζυ γιὰ τὶς σκέψεις σας αὐτές;

—Δὲν τόλμησα ἀκόμη. Προτιμῶ...

—Ἀκοῦστε, συνταγματάρχα μου: Νὰ εἰσαθε ἡσυχος γιὰ τὸ μυστικὸν σας καὶ ἐπιτρέψατέ μου νὰ σας πῶ τὴ γνώ-

—Στοιχηματίζω πῶς σήμερα νοιώσατε πολὺ καλὰ τὸν ἑαυτὸ σας...

Φωφώ Λουκά

Ένα από τα πιο παράξενα στοιχεία του μουσικού μας θεάτρου είναι η Φωφώ. Η κάπως πρωτότυπη φυσιογνωμία της στην οποία μια μυτίτσα ελαφρώς ανωρθωμένη δίνει τη σφραγίδα της ζωηρότητας άνεμεμιγμένης με όλην την δόση θρασύτητας—παρακαλείται ο αναγνώστης καί η ενδιαφερομένη να καταλογίσουν τον ανωτέρω όρισμόν εις τον κάλαμον του Λομπρόζο και όχι του υποφαινόμενου—δημιουργεί για τον άνθρωπο που γνωρίζει για πρώτη φορά τη Φωφώ, τη σκέψη:

—Μωρέ, σωστός διάβολος είναι αυτή ή γυναίκα!

Και είναι. Έχει κατακτήσει την μουσική σκηνή έχοντας για μοναδικό ξόφδιο την άκαταμάχητη θέλησή της. Γιατί πραγματικά η Φωφώ Λουκά είναι η προσωποποίηση της θελήσεως. Αυτήν προτάσσει όταν η μικρή μόρφωσή της δεν της επιτρέπει να καταλάβει ένσυνειδήτως κάτι θεατρικό, κι αυτή της χρησιμεύει για να υπερνική κάθε εμπόδιο που της παρουσιάζεται. Έτυχε να βρεθώ στις πρόβες μιας τελευταίας επιθεωρήσεως των κ. κ. Ασημακοπούλου και Ρηγοπούλου, την οποία ανέβασε έφετος ο θίασος Μαυρέα-Κοκκίνη. Μιλούσαμε για κάποιο ζήτημα με τον κ. Ασημακόπουλο, όταν ένεφανίσθη παραπνοημένη η Φωφώ:

—Δεν μπορώ να το πω αυτό, κ. Ασημακόπουλε!

Ήταν μια γαλλική φράσις της οποίας η λεπτή προφορά ήταν δυσανάλογως βαρύνει εν σχέσει προς τας γνώσεις της Φωφώς επί της μητρικής γλώσσης του Ζαν-Ζάκ Ρουσσώ. Ο κ. Ασημακόπουλος, βαδίζων γνώστης των ψυχικών ιδιοτήτων του εμψύχου θεατρικού υλικού μας, ήρκεσθη να της απαντήσει:

—Ήμουν βέβαιος πως δεν θα μπορούσες να το πής!

Θέλετε το αποτέλεσμα; Έπειτα από μελέτην δέκα ωρών, η Φωφώ απήγγελλε την φράσιν με «ντιζιόν» που θα ήταν λίαν άνεκτη και στάς αϊθούσας της Γαλλικής Ακαδημίας, ακόμη!...

□ □

Την Φωφώ την έχρισε στην ζωή και το θέατρο η «εὐγυνος»—ο κ. Ν. Λάσκαρης αυτήν την λέξη την έχει εφεύρει ως αντίθετον του επιθέτου «εὐάνδρος».—Σμύρνη, η οποία έχει τροφοληθήσει το μουσικό μας θέατρο με αβανό υλικό.

Το θέατρο την γνώρισε ως μπαλαρίνα το 1926. Η μεγάλη επίδοσίς της στους ρωσικούς χορούς—στους οποίους έσημείωνε πάντα επιτυχία—την ξεχώρισε σιγά-σιγά από το μπαλλέττο και κατά την περίοδο 1931-32 έκανε την εμφάνισή της ως πρωταγωνίστρια.

Κατά την περίοδο αυτή η Φωφώ γνώρισε και μια έρωτική επιτυχία με αϊματηρό μὲν αλλά και άρκετα... διαφημιστικό τέλος. Πρόκειται για την γνω-

στή μονομαχία του «Κόκκινου Μύλου», όπου κάποιος θερμόαιμος νεαρός διεκδικών την καρδιά της Φωφώς, εύρεθη άντιμέτωπος με κάποιον αυτόκλητον υπερασπιστήν και πλήρωσε την περιπέτειά του—που δεν είχε άρχισει, ακόμη—με τη ζωή του...

Η Φωφώ, έγινε με το έπεισόδιο εκείνο «πρόσωπο της ημέρας». Μοίρασε συνεντεύξεις, φωτογραφίες και... αυτόγραφα. Καί... συνέχισε τη δουλειά της με περισσότερο ζήλο!

□ □

Πρό διετίας η Φωφώ έπεσκέφθη μαζί με τον Άριστείδη Χρυσόχο—την

Η ΦΩΦΩ ΛΟΥΚΑ

Μέτα Ύορκη, όπου έσημείωσε άρκετή επιτυχία. Δεν κατόρθωσε, όμως, να μεταφέρει στην Ελλάδα ούτε... δείγμα δολλαρίου, γιατί τα μισά έσοδά της, τα μετέβαλε σε μεταξωτά φουστάνια, σε πυτζάμες, έξωφρενικές και παπούτσια με σιδερένιες σόλες, και τα άλλα μισά τα κατέβαλε σε διαφόρους χοροδιδασκάλους για να την τελειοποιήσουν σύμφωνα με τις μοντέρνες επινοήσεις της Τερψιχόρης.

Κατόπιν όλων αυτών η Φωφώ επανέκαμψε στην Αθήνα χωρίς σχετικό κομπόδεμα, αλλά με πλούσιες χορευτικές γνώσεις και ακόμη πλουσιώτερο βενιτάριο. Επί πλέον άνωμάζετο... Φούφου!

Το περίεργο αυτό όνομα της το έχρισε—χωρίς βέβαια να... το θέλη—ο Χρυσόχο, ο οποίος ενόμιμε ότι το «Φούφου» ταίριαζε περισσότερο σε μια γυναίκα που είχε κάνει πρό όλιγου ένα ταξίδι στην Αμερική!

Και η Φωφώ, όμως, μετέφερε ένα περίεργο «ψώνιο» από την χώραν του Κολόμβου. Πρόκειται περί του άγγλικού όρου «Δάτς-ώλ», ο οποίος της έ-

γινε πραγματική μονομαχία.

—Τι νέα, Φωφώ; την ρωτούσαν.

—Δάτς, ώλ!

—Ωραίος καιρός...

—Δάτς, ώλ!...

Εύτυχως, σὺν τῷ χρόνῳ, έλθσημονήθησαν αυτά και η Φωφώ επανήλθεν... έλληνικωτάτη εις την μουσικήν μας σκηνήν, λησημονήσασα τους ιδιωτισμούς της άμερικανικής γλώσσης.

□ □

Η πρόβα θεωρείται από όλους τους άνερχομένους εις το σανίδωμα εκείνο που καλείται σκηνή, άγγραεία μεγίστης όλκης. Όταν το περίεργον εκείνο άναγκαστικόν θεατρικόν διάταγμα που χαρακτηρίζεται με τον Ιταλικόν όρον «δρντινο» καλεί τους ήθοποιούς εις δοκιμήν—μερικήν ή γενικήν—άρχίζει να έπικρατή εις τον όρίζοντα του θεάτρου άφατος κατήφεια.

—Καταλαβαίνεις, τώρα να ξυπνήσου με πρωί-πρωί, διαμαρτύρεται η πρωταγωνίστρια.

—Και όρίζουνε την πρόβα στις δέκα... Τι θα γινότανε, δηλαδή, αν άρχίζαμε στη μία; προσθέτει ο πρωταγωνιστής παρουσιάζων θέαμα ανθρώπου άρτι άπωλέσαντος τον πατέρα, την μητέρα του και τέσσερας αδελφούς του.

Σε κάτι τέτοιες διαμαρτυρίες ουδέποτε λαμβάνει μέρος η Φωφώ. Η πρόβα γι' αυτήν είναι διασκέδασις και όχι άγγραεία. Την βλέπετε να καταφθάνη στο θέατρο πολύ πιο νωρίς από την ώρα που όρίζει το «δρντινο». Και άρχίζει την πρόβα πριν ακόμη εμφανισθούν οι συνάδελφοί της, οι συγγραφείς, οι μηχανικοί. Ένα άσήμαντο φακιόλι σκεπάζει το κεφάλι της και το καλοδεμένο κορμί της το σφίγγει—χειμώνα-καλοκαίρι—ένα μαγιώ. Και φεύγει από το θέατρο, άφοδ η να φεύγουν προηγουμένως όλοι οι άλλοι. Μπορεί να χρησιμοποιηθή ως σύμβολο εργατικότητας για το θέατρο μας η Λουκά...

□ □

Και μια ακόμη λεπτομέρεια πριν κλείσωμε το σημείωμά μας. Η Φωφώ ουδέποτε συγκατένει δνομα άρρενος:

—Αυτέ μου, τι γίνεσαι; Ήρθε, αὐτέ; Νά ο αὐτός...

Όλοι οι άντιπρόσωποι του άσχήμου ύλου, είναι για την Φωφώ «αὐτοί». Κι' αυτό, όμως, ίσως, να άποτελή μίαν εξήγηση της άγάπης της στην δουλειά της. Διότι τα άίσθηματικά ύπόλοιπα είναι πάντοτε έπιβλαβή στο κεφάλαιον της Εργασίας. Αυτό φαίνεται πως το ξέρει καλά η Φωφώ, η πρωτότυπη φυσιογνωμία του θεάτρου μας με την ελαφρώς ανωρθωμένη μυτίτσα που της δίνει την σφραγίδα της ζωηρότητος, άναμειγμένη με όλην την δόσην θρασύτητος—κατά τον Λομπρόζο...

Ο ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η διάσημος ήθοποιός της Ν. Ύόρκης Τζέην Γουίλκινσον δεν τὰ περνά διόλου καλά με τον σύζυγό της λόρδο Έντγκαρ τόσο πολύ, που παρακαλεί τον φίλο της, διάσημο αστυνομικό Πουαρώ, να μεσολαθήσῃ για να συγκατατεθή ο λόρδος στο διαζύγιο. Ο λόρδος δεν φέρνει καμμία αντίρρηση. Την άλλη μέρα όμως ξαφνικά τον βρίσκουν σκοτωμένο μ' ένα σπινέτο στο λαιμό. Οι ύπόνοιες όλων στρέφονται άμέσως προς την σύζυγο του σκοτωμένου, Τζέην. Μόνον ο Πουαρώ δεν συμφωνεί. Αυτός δεν την θεωρεί ένοχο. Ο κυριώτερος κατήγορος της Τζέην, ο Ινσπéκτορ Ζάπ, άρχίζει τώρα κι' αυτός να κλονίζεται. Τον έπηρεάζει ιδιαίτερος ο άπόροπος θάνατος της συνάδελφου της Τζέην, Καρλόττας Άνταμς, προς την οποία τελευταία είχαν στραφή οι ύπόνοιες της αστυνομίας. Ο Πουαρώ τρέχει άμέσως να βοηθί τον γιατρό της Άνταμς για να εξακριβώση τα αίτια του θανάτου. Έκεί μαθαίνει ότι η νέα έπαυρνε ναρκωτικά. Η φίλη της, Καρλόττας, Τζέην, στην οποία κατόπι άπευθύνεται ο Πουαρώ, δεν του μαθαίνει καί σπουδαία πράγματα. Υπάρχει κάποιος μυστηριώδης νέος αυτός, που είχε χάρισει της Καρλόττας μέσα σ' ένα πολύτιμο κουνάκι με μια άφιέρωση την σκόνη του βερνάλ, τον οποίο έπιθυμεί να άποκαλύψη ο Πουαρώ. Οι δυο φίλοι, ο Πουαρώ και ο γράφων, ο Χάστινγς, ένασημαίνονται στην Τζέην. Την ρωτούν ποιος πιστεύει ότι είχε σκοτώσει τον άνδρα της. Άσφαλώς η Γεραλδίνη, άπαντα η Τζέην. Η Γεραλδίνη είναι η κόρη του δολοφονημένου. Όταν έπέστρεψαν στο ξενοδοχείο, ο Πουαρώ βρίσκει μια πρόσκληση της Γεραλδίνης. Την άλλη μέρα πηγαίνει και την βρίσκει. Αυτή θέλει να μάθῃ τί πήγε να κάνει στον πατέρα της την παραμονή της δολοφονίας του. Πληροφορεί δὲ τον Πουαρώ, ότι μισούσε κι' αυτή τον πατέρα της. Φεύγοντας ο Πουαρώ συναντάται με τον εξαδέλφο της Γεραλδίνης, Ρόναλντ. Κι' αυτός είναι της γνώμης ότι η Τζέην σκότωσε τον άντρα της. Ο Πουαρώ εις άπάντησιν του λέγει ότι η λαίδη Έντγκαρ δεν ήταν σπίτι της το βράδυ του φόνου. Ο Ρόναλντ συγκράτησε μια βλαστήμια.

8.

(Η συνέχεια)

Όστε πήγε παρ' όλα όσα είπει! Νά τι σου είναι οι γυναίκες! Στις έξη κλαιγόταν πως δεν στέκεται στα πόδια της κι' όρκιζόταν πως έπ' ουδενί λόγω δεν θα πήγαινε κι' ύστερα από δέκα λεπτά είχε ήδη αλλάξει σκέψη. Στην προπαρασκευή ενός έγκληματος, δεν πρέπει ποτέ να υψολογίση σε ό,τι ίσχυρίζεται μια γυναίκα πως θα κάνει. Έτσι άποτυγχάνουν τα πιο καλά κρ-

αστρωμένα σχέδια. Πρό παντος, μην πιστεύετε, κ. Πουαρώ, πως καταγγέλλω τον έαυτό μου ως ένοχο... Ναι, ναι, διαβάσω την σκέψη σας. Ποιον να ύποπτευθῃτε πρώτα-πρώτα, αν όχι τον παλαιοανιό;

Ξαπλώθηκε γελώντας στην πολυθρόνα του. —Κύριε Πουαρώ, περιττόν να ψάξετε να μάθετε αν με είδαν εκεί- κοντά την στιγμή που η θεία Τζέην βεβαίωνα πως δεν θα ξεμυτούσε εκείνο το βράδυ. Ήμουν, κύριε Πουαρώ. Θα σκεπτόσαστε λοιπόν αν ο παλαιοανιός δεν ήρθε εδώ με σάρκα και όστά, γκέρ βράδυ, μεταμφιεσμένος σε γυναίκα, με ξανθή περρούκα και καπέλλο άπ' το Παρίσι;

Φαίνόταν να διασκεδάζη πολύ άπ' τα λεγόμενά του και μες κτύπαζε και τους δύο. Ο Πουαρώ, με το κεφάλι σκυμμένο άπ' το ένα μέρος, τον μελετούσε με προσοχή. Ένοιωθα κάποια στενοχώρια.

—Επί πλέον, είχα ένα ελατήριο και θα σας προσφέρω μια πρώτης τάξεως είδηση... έντελώς άνέκδοτη. Χθες το πρωί, ήρθα να δω τον θείο μου. Γιατί; Για να του ζητήσω χρήματα! Κι' έφυγα άπρακτος... Το ίδιο βράδυ ο λόρδος Έντγκαρ πεθαίνει.

Διεκόπη. Ο Πουαρώ... λέξη! Συνέχισε:

—Κ. Πουαρώ, άκόμα δεν φτάσαμε στα πιο σπουδαία! Λέγαμε πως ο παλαιοανιός ζητά να ένοχοποιήση την άναθεματισμένη εξ άγχιετίας θεία. Ο άνεπιός, άλλοτε διάσημος για τους γυναικείους ρόλους που έπαίξε, έναβρίσκει με μια υπερτάτη προσπάθεια το ταλέντο του ήθοποιού. Με γυναίκα φωνή αναγγέλλεται ως λαίδη Έντγκαρ, περνά με μικρά βηματάκια μπροστά στον μάτσο ντ' ότέλ, χωρίς να προκάλεση την παραμικρή ύποψιν. «Τζέην!» φωνάζει ο θεός μου με έξασμα τρυφερότητας. «Τζώρτζ!» Και σιγά-σιγά του πλέκω τα χέρια στον λαιμό και τον μαχαιρώνω. Ύστερα, η ψευτογυναίκα φεύγει και πάει να ξεκουραστή.

Έσκασε στα γέλια και γέμισε ξαναποτήρι ούτσου.

—Όλα κανονίζονται κατ' ευχήν, δεν είναι έτσι; Κάτι άλλο όμως περιπλέκει τα πράγματα. Μας περιμένει μια άπογοήτευση: έρχόμαστε στο άλλοθι.

—Αδειασε το ποτήρι του.

—Μέσα σ' ένα άστυνομικό μυθιστόρημα, εκείνο που μου κινεί περισσότερο το ενδιαφέρον είναι το ζήτημα των άλλων. Ός άλλοθι, προτείνω την κατάθεση τριών ατόμων, Ισραηλτικής καταγωγής. Του κ. και της κ. Ντορτέμερ, άνδρωπων πολύ πλούσιων και μουσικολων. Έχουν θεωρείο στο θέατρο του Κόβεντ-Γκάρντεν. Καλούν εκεί κόσμο... μεταξύ των οποίων κι' έμένα. Αν άναπό τώρα το μελόδραμα; Εί-

λικρινώς όχι. Μου προξενεί όμως ιδιαίτερα ευχαρίστηση ένα λαμπρό γεύμα στο Γκρόσβενορ σκουάαρ, πριν άπ' την παράσταση, κι' ύστερα ένα εξαίρετο σουπέ, βγαίνοντας άπ' το θέατρο... Άκόμα κι' αν πρόκειται να χορέψω με την Ραχήλ Ντορτέμερ. Έτσι λοιπόν, κ. Πουαρώ. Ένώ δολοφονούσαν τον θείο μου, έλεγα κουταμάρες στο αυτί της μελαχροίνης Ραχήλ, μέσα σ' ένα θεωρείο του Κόβεντ-Γκάρντεν. Καταλαβαίνετε τώρα γιατί σας μιλά όρθα-κοφτά;

Ξαπλώθηκε άναπαυτικά μέσα στην πολυθρόνα του.

—Ελπίζω να μη σας ένόχλησα πολύ... Θέλετε να με άνακρίνετε σε τίποτα σημεία της υποθέσεως;

—Νά είσθε βέβαιος πως δεν μ' ένοχλήσατε καθόλου; άποκρίθηκε ο Πουαρώ. Κι' άφοδ μου φέρεσθε τόσο ευγενικά, έπιστρέψτε μου να σας θέσω μια έρώτηση.

—Παρακαλώ. —Πόσον καιρό γνωρίζετε την Καρλόττα Άνταμς;

—Ο νέος δεν περίμενε αυτή την έρώτηση.

—Γιατί θέλετε να το μάθετε; ρώτησε αλλάχνοντας ύφος. Τι σχέση έχει με την ύπόθεση που μας άπασχολεί;

—Άπλη περιέργεια εκ μέρους μου. Ο Ρόναλντ έρριξε μια βιαστική ματιά στον συνομιλήτη του.

—Την Καρλόττα Άνταμς; Σταθήτε. Την γνωρίζω ένα χρόνο περίπου... Όταν ήρθε στο Λονδίνο για την θεατρική σαίον.

—Την γνωρίζετε καλά;

—Άρκετά. Είναι σοβαρή γυναίκα, που δεν δίνει θάρρος στους άνδρες.

—Την άναπαύε όμως;

—Ο Ρόναλντ τον κτύπαζε. —Θάθελα νάξεραι γιατί με ρωτάτε γι' αυτό το πρόσωπο. Μήπως γιατί την συνάδευα τις προσπάθειες; Έ λοιπόν, ναι, την άγαπώ πολύ. Είναι πολύ ευγενική... έξερει ν' άκούη όταν μιλά κανείς κι' έκτιμά κάθε άνθρωπο με την αξία του.

—Ο Πουαρώ τὰ παραδέχτηκε αυτά μ' ένα κούνημα του κεφαλιού.

—Καταλαβαίνω. Άλλά θα σας προσένησα βαθεία λύπη.

—Βαθεία λύπη; Γιατί;

—Γιατί η Καρλόττα πέθανε!

—Πώς;

—Ο Ρόναλντ τινάχτηκε όρθιος.

—Η Καρλόττα... πέθανε;

—Έγινε κατάγλωμος.

—Άστειεύεσθε, κ. Πουαρώ; Η Καρλόττα ήταν μια χαρά την τελευταία φορά που την είδα.

—Πότε την είδατε; ρώτησε ζωνρά ο Πουαρώ.

—Προχθές, νομίζω. Η μνήμη μου με άπατά κάποτε.

—Η Καρλόττα πέθανε, επανέλαβε ο Πουαρώ.

—Από άτύχημα. Την έκουσε κανείς

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἡ Ὀλίβ και ἡ Φανέτ, δυὸ νέες και ὠραίαι ἀδελφές, ἀθάνουν μιά μέρα ξαφνικά στήν Σεβίλλη, στῆς θείας τῶν Μαρίας Ραμίρεθ. Βρισκόμαστε στὸν Μεγάλο Πόλεμο και οἱ δυὸ νέες ἐπιχειροῦν τὸ δύσκολο ταξίδι ἀπὸ τὴν κινητοποιημένη Γαλλία ὡς τὴν Ἰσπανία, σὰν δραπέτιδες. Πράγματι, ἡ Φανέτ ἔχει δραπετεύσει ἀπὸ τὴν συζυγική στέγη, και συνοδευομένη ἀπὸ τὴν ἀδελφή της, ἦρθε νὰ ζητήσει, καταφύγιο στὸ σπίτι τῆς θείας της.

Παντρεμένη μὲ τὸν Βραζιλιανὸ γιατρὸ Φελίπε ντὲ Κολόμπο, ποὺ ὑπηρετεῖ τώρα, ὡς ἐθελοντὴς στὸ γαλλικὸ μέτωπο, ἔχει ζήσει μαζί του χρόνια μαρτυρικά. Τὸν πήρε ἀπὸ ἔρωτα, ἐνῷ ἐκεῖνος δὲν ἐνοιῶθε τίποτε σχεδὸν μέσα του γι' αὐτήν γι' αὐτὸ ἔπασε ἀπὸ τὸ ὕψος τῶν ὀνείρων της στήν πιδ ἀπόθμενη ἀπογοήτευση. Ἐφθασε, μάλιστα, ὁ τύραννός της φεύγοντας γιὰ τὴν ὑπηρεσία του, νὰ κλείσῃ τὴν Φανέτ σὲ μιά ψυχιατρικὴ κλινικὴ. Καὶ ἡ Ὀλίβ διηγείται, πὼς κατόρθωσε, μὲ τὴν βοήθεια μιᾶς κινηματογραφικῆς ἐταιρίας νὰ ἀπελευθερώσῃ τὴν ἀδελφή της και νὰ τὴν φέρῃ στήν Ἰσπανία. Καὶ τὸ συμπέρασμά της εἶναι ὅτι ἡ Φανέτ πρέπει νὰ πάρῃ τὸ διαζυγίό της.

Σ' αὐτὸ ὅμως ἀντιτίθεται ἡ Μαρία. Μετὰ τὸ δείπνο ὁ δὸν Κάρλος παίρνει τὴν ἀνεψιά του και τὴν γυναῖκα του και πᾶνε σὲ μιά νυκτερινὴ ἐορτή. Ἐκεῖ συναντῶνται μὲ τὸν σениόρ Βιθέντε Μπεναβίδες, ἕναν πενηντάρη ποὺ ζοῦσε ἀποτραβηγμένος ἀπὸ τὸν κόσμον στὰ κτήματά του. Στὴν ἴδια γιορτῇ, ἡ Ὀλίβ, παρατήρησε και ἕνα νεαρὸ «καπαλιέρο» ποὺ μιλοῦσε μὲ τὸν θεῖο της. Εἶχε ὕψος κυρίου τῆς παλῆας ἐποχῆς. Εἶναι ὁ μαρκήσιος ντ' Ἀρμπόνα τὴν πληροφορεῖ ἡ θεία της. Ὁ νέος κάνει ἐξαιρετικὴ ἐντύπωση στήν Ὀλίβ. Ὅταν ἔμειναν μόνες, ἡ θεία Μαρία και ἡ Φανέτ, ἡ θεία Ραμίρεθ θέλει νὰ συμβουλευθῇ τὴν ἀνεψιά της γιὰ νὰ μὴν προχωρήσῃ ὡς τὸ διαζυγιο. Καὶ γιὰ νὰ τὴν πείσῃ, τῆς διηγείται τὴν ἱστορία της πὼς εἶχε ἀπατήσῃ τὸν ἄνδρα της και πὼς τὴν τελευταία στιγμὴ ἐσώθηκε ἀπὸ τὸν Χριστό. Στὸ τέλος θέλει νὰ κἀνὴ τὴν ἀνεψιά της νὰ τῆς ὑποσχεθῇ ὅτι δὲν θὰ ζητήσῃ διαζυγιο ἀπὸ τὸν ἄνδρα της.

Η ΙΝΦΑΝΤΗ

— Ἐνα παθητικὸ και ἀριστουργηματικὸ ἰσπανικὸ

Δ- (Ἡ συνέχεια)
εἶα μου λυπηθῆτε με, ἰκέ-
τευε ἡ νέα. Δὲν συλλογίζο-
μαι νὰ ξαναπαντρευτῶ.

—Τότε μὴ ζητήσης τὸ δια-
ζυγιο, μὴν ἀκολουθήσης τὴς παρὰτολ-
μες συμβουλές. Μὴν μειώσης τὸν ἑαυ-
τό σου στὰ μάτια τῆς κοινῶνας! Κρά-
τησε τὸν ὠραῖο ρόλο, μείνε τὸ θύμα,
ποῦ ὁ Θεὸς τὸ ἔβαλε πᾶν στὸ βωμό.
—Δὲν τὴν ζηλεύω τὴν θέση αὐτῆ, ἀ-
πῆντησε μὲ πικρία ἡ νέα.

—Ἀκουσέ με: στήν Ἰσπανία τὸ δια-
ζυγιο προκαλεῖ φρίκη. Κόρη μου, σ' ἐξορκίζω, ἀπὸ σεβασμὸ πρὸς τὸν ἑαυ-
τό σου, και πρὸς ἐμᾶς ἐπίσης, νὰ μὴν
φανερῶσης σὲ κανέναν τὸ ἄθλιο αὐτὸ
σχέδιο. Δὲν θὰ σὲ δεχόνταν πιά που-
θενά. Ποιὸς ἔχει ἀνάγκη νὰ γνωρίσῃ
τὴν ζωὴ σου; Κανείς. Ἡ ἀγάπη μας
γιὰ σένα, ἡ λεπτή σου ὑγεία ἐξηγοῦν
τὴν παρουσία σου και τὴν παραμονή
σου κοντὰ μας.

Ἡ θεία Μαρία, σκέπαζε μὲ γάδια
και μὲ φιλιὰ τὴν νέα, προσπαθώντας
νὰ τὴν πείσῃ, νὰ τῆς ἀποσπᾷ μιά ὁ-
πόσχεση, ἀλλὰ ἡ Φανέτ, βασανισμένη
ἀπὸ τὴν συζήτηση αὐτή, ἡ ὁποία ἀντε-
τίθετο σ' ὅλα τὰ σχέδια τῆς ἀδελφῆς
της και τῆς ἰδίας, ζητοῦσε νὰ ξεφύγῃ.

—Ἀφήστε με νὰ σκεφθῶ ἀκόμη...
—Φανέτ, Φανέτ, ὁ Θεὸς δὲν δέχεται
συζητήσεις, σοὺ μιλεῖ αὐτὸς μὲ τὴν ἱ-
δική Του φωνή! Ὑπακούοντας στὸ
πνεῦμα τῆς ἀνεξαρτησίας, ποῦ σοὺ
ἐμπνέει ἡ ἀδελφή σου, ὑποτάσσασαι
στὸ ζυγὸ ἑνὸς ψεύτικου Θεοῦ! Σοῦτ'!

Ἐργονται!
Κάποιος χτύπησε τὴν πόρτα ἐλαφρά.
Ἡ κυρία ντὲ Κολόμπο πῆγε νὰ ἀνοί-
ξῃ. Μπήκε γελαστὴ ἡ δεσποινὴς ντὲ Ρο-
μανέν, μ' ἕνα μπουκέτο ἀπὸ κόκκινα
λουλούδια στὰ χέρια της. Ἐτρεξε κον-
τὰ στήν θεία της, σκόρπισε τὰ ἄνθη
πάνω στὸ κρεβάτι, και ἔπειτα πρό-
τεινε τὰ μάγουλά της στὸ φιλium τῆς
ἡλικιωμένης κυρίας.

—Τι ἔχετε; Τι περίεργο ὕψος εἶναι
αὐτό; Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι κλάψατε!
Ἡ Φανέτ, στενοχωρημένη στράφηκε
πρὸς τὸ παράθυρο και ἀνασηκώνον-
τας τὴν κουρτίνα, προσποιήθηκε ὅτι
κύτταζε ἔξω.

—Ναί, ἀπῆντησε μὲ σοβαρότητα ἡ
θεία Μαρία, κλάψαμε και οἱ δυὸ μα-
ζί, ἀλλὰ γιὰ τὸ παρελθόν...

—Γιὰ ποῖο λόγο νὰ συλλογίζεσθε
πράγματα ποῦ δὲν ὑπάρχουν πιά, φώ-
ναξε ἡ ζωηρὴ νέα ποὺ εἶχε ἀρχίσει ν'
ὀνησυχῇ γιὰ τὴν ἰδιαιτέρη ἐκείνη συ-
νομιλία. Ἀς ἀφήσουμε τὰ ἐρείπια!
Μόνον τὸ μέλλον εἶναι ἐνδιαφέρον, κι'
αὐτὸ πρέπει νὰ δημιουργήσωμε!

Εἶχε καθῆσθαι καβαλλικευτὰ πᾶν-
τα σ' ἕνα σκαμνί ντυμένο μὲ χρυσο-
καρφωμένο δέρμα. Ἡ πρῶτὴ τουαλέτ-
τα της ἔκανε ζωηρότερο τὸ χρυσεῖο
χρῶμα τῆς ἐπιδερμίδος της και τὸ
μαλακὸ ὕψοςμα βοηθοῦσε τὴς ἁρμονι-
κῆς κινήσεις τοῦ κορμοῦ και τῶν πο-
διῶν της. Μὲ μιά μόρτικη κίνηση, ἡ
νέα ἔβγαλε τὸ σκουφάκι της, τὸ πέτα-
ξε ψηλὰ στὸ ταβάνι ἔπειτα τὸ ἔπιασε

στὸν ἀέρα και ἄρχισε νὰ ἀερίζεται
γοργὰ μ' αὐτὸ, σὰν νὰ ἦταν βεντάγια.
Φαινόταν διψασμένη γιὰ δροσίαν, πο-
θοῦσε τὴν ἀπόλαυση τῆς ζωῆς.

Ἡ Φανέτ πλησίασε και μ' ἕνα λεπτὸ
μανδηλάκι σκούπισε τοὺς κροτάφους
και τὸ ὑγρὸ μέτωπο τῆς ἀδελφῆς της.

—Πὼς ἔχεις ἀνάψει, ἀγαπητὴ μου!

—Ἡ Σεβίλλη εἶναι Ἀφρικὴ!... Μαν-
τέψετε, τι ἔκαμα σήμερα τὸ πρωτὶ, εἴ-
πε αὐτὴ μ' εὐθυμία.

—Μὲ σένα πρέπει νὰ περιμένῃ κα-
νεὶς τὰ πιδ ἀπρόοπτα πράγματα, ἀ-
πῆντησε ἡ Φανέτ, ποὺ ἔπαιξε μὲ τὴς
καστανόχρυσες μπούκλες τῆς ἀδελφῆς
της.

—Ἀνεκάλυψα τὴν φωνήν ποὺ ὤνει-
ρευόμουν! Δὲν μένει πιά παρὰ ἡ ἐγ-
κατάστασις ἐκεῖ!

—Τι λές; ρώτησε ἡ θεία, ἀπωθώντας
τὰ λουλούδια ποὺ τὴν εἶχαν σκεπάζει,
γιὰ νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὸ κρεβάτι.

Φόρεσε ἕνα «κιμονὸ» και τὴς παν-
τοφλές της και πλησίασε τὴς ἀνεψιῆς
της.

—Μήπως δὲν κατάλαβα καλά; Τι
θέλεις νὰ πῇς μ' αὐτὴν τὴν ἐγκατά-
στασι; Θὰ ἦθες νὰ μᾶς ἀφήσης Ὀ-
λίβ;—Δὲν θέλεις νὰ μένης μαζί του;

—Θεῖα μου, ἀγαπημένη μου, μὴ θυ-
μῶντε, ἀπῆντησε ἡ νέα. Μὰ τὸν διά-
βολο—πρόσθεσε μὲ πονηρία—ἐγὼ κάνω
πάντοτε τοῦ κεφαλιοῦ μου. Θὰ σὰς
στενοχωροῦσα πολὺ, τὸ ξέρω!

Ἡ κυρία Ραμίρεθ διαμαρτυρήθηκε.
Μήπως τὴν ἔπειναν γιὰ τρελλή, γιὰ
ἐνοχλητικὴ; Ἡ παρουσία τῶν ἀνεψιῶν
της ἦταν μιά εὐτυχία γι' αὐτὴν, ἕνα
θεῖο δῶρο. Ἡ μητρικὴ της τρυφερότης
εὑρίσκει τέλος, ἕνα ἀντικείμενο. Θὰ τῆς
τὸ στεροῦσαν;

Μιά θλιμμένη ἔκφραση ἔκανε τὸ
πρόσωπό της νὰ σκουθρωπῇ. Καὶ ἡ
Ὀλίβ μετανόησε γιὰ τὸν ἀπότομο τρό-
πο της και τὴν ἀπροκάλυπτη εὐλιχ-
νεῖά της.

—Ἀγαπητὴ μου θεία, ἔχετε ὑπέροχη
καρδιά: μᾶς δεχθήκατε σὰν μιά ἀπὸ
τὴς τρυφερότερες μητέρες και θὰ εἴ-
σθε πάντοτε ἡ μητέρα μας. Κάθε με-
ρα θὰ ἐργώμεθα νὰ σὰς βλέπουμε, σὰς
τὸ ὀρκίζομαι! Τὸ ὀρκίζομαστε, Φανέτ;

—Ἀπλῶς τὸ δεξιὸ χέρι της πρὸς τὴν
διεύθυνση τοῦ κρεβατιοῦ και γέλασε.
Ἡ θεία ἀφῆκε μιά κραυγὴ ἀπὸ τὰ βά-
θη τῆς ψυχῆς της.

—Θὰ μοῦ πάρης και τὴν Φανέτ, τὸ
παιδί μου!

Δάκρυα πλημύρησαν τὰ μάγου-
λα τῆς λαμπρᾶς κυρίας.

—Μὰ σὰς τὴν πάρω;... Θεὸς φυλάξοι,
ἀφοῦ τὴν ἔβαλα ὑπὸ τὴν προστασία
σας, ἀλλά...

—Παῖδί μου, παῖδί μου, ἰκέτευε ἡ
θεία, μίλησέ της, πῆς της ὅτι μὲ ἔχεις
ἀνάγκη, ἡ μάλλον, ὅτι ἐγὼ δὲν μπο-
ρῶ νὰ ζήσω χωρὶς ἐσένα, μὴ φύγῃς ἀ-
γαπημένη μου.

Εἶχε ἀγκαλιάσει τὴν νεαρὰ γυναῖκα,
ἡ ὁποία, ταραγμένη ἀπὸ τὴν ὑπερβολι-
κὴ αὐτὴ τρυφερότητα, ἀπαντοῦσε μὲ
τὰ θερμότερα φιλιὰ στὴς ἀπεννωσιμέ-
νες ἰκεσίες τῆς μητέρας ποὺ δὲν εἶχε
παιδί.

ΜΕ ΤΟ ΡΟΔΟ

• μυθιστόρημα τοῦ Γεωργίου Ρεβάλ •

—Θεῖα μου, σκέφθηκα ἀπὸ χθές. Ἡ
παραμονὴ μας στήν Σεβίλλη, μπορεῖ
νὰ διαρκέσῃ πολὺ. Αὐτὸ θὰ ἐξαρτηθῇ
και ἀπὸ τὴν τύχη τῆς ἀδελφῆς μου,
και ἀπὸ τὴν ἐργασία ποὺ θὰ μπορέσω
νὰ κάνω. Πρέπει νὰ εἶμαι στὸ σπίτι μου,
Οἱ δυσκολίες ποὺ θὰ μποροῦσα νὰ
συναντήσω, θὰ μοῦ φαίνονταν βαρύτε-
ρες ἂν, ἀντὶ νὰ εἶμαι στὸ σπίτι μου, ἀ-
νεξάρτητη, ἦμουν ἡ φιλοξενούμενη τοῦ
βουλευτοῦ τῆς Σεβίλλης, ἡ φιλοξενού-
μενη ἑνὸς γαλλόφιλου, βέβαια, ἀλλὰ
πᾶντως οὐδέτερου. Ἡ κυβερνήσῃ σας
μποροῦσε νὰ στενοχωρηθῇ κάπως ἀπὸ
τὴν προπαγάνδα μου ὑπὲρ τῆς πατρι-
δος μου, ἐὰν ἡ προπαγάνδα αὐτὴ, γι-
νόταν κάτω ἀπὸ τὴν στέγη σας. Ὁ
θεὸς θὰ ἀποκτοῦσε ἔτσι ἐχθρούς. Καὶ
αὐτὸ δὲν τὸ θέλω!

Ἡ δεσποινὴς ντὲ Ρομανέν μιλοῦσε μὲ
ὕψος ἀποφασιστικὸ, μὲ φωνὴ τόσο θερ-
μὴ, ὥστε νὰ ἀποκαλύπτῃ ὅλο τὸ τολ-
μηρὸ πνεῦμα της και τὴν πρωτοβουλία
τῶν ἐνεργειῶν της.

Ἡ θεία Μαρία διαμαρτυροῦταν. Ἡ φι-
λοξενία της ἦταν χωρὶς περιορισμούς.
Ὁ Κάρλος θὰ ἐπεδοκίμαζε τὴν ὑπό-
σχεση αὐτῆς τῆς γυναίκας του.

—Ὅχι, ὄχι, δὲν μπορῶ νὰ σὰς δεσ-
μεύσω ἔτσι. Ἡ ὑποστήριξη τοῦ θεοῦ
μου θὰ μοῦ εἶναι πολυτιμότερη ὅταν
θὰ μοῦ παραχωρηθῇ ἀπὸ πιστή. Θὰ
ἀλληλοβοηθούμαστε χωρὶς νὰ στενο-
χωρῇ ὁ ἕνας τὸν ἄλλο.

Ἀλλὰ ἡ σενιόρα δὲν ὡμολογοῦσε ἀ-
κόμη τὴν ἥττα της.

—Ὑποθέστε ὅτι ὁ Φελίπε σὰς γρά-
φει, τὴν διέκοψε ἡ νέα, γιὰ νὰ θέσῃ
τέρμα στὴς ἀντιρρήσεις της. Μπορεῖτε
νὰ τοῦ κρύψετε τὴν παρουσία τῆς Φα-
νέτ κάτω ἀπὸ τὴν στέγη σας; Τίποτε
ἐν τούτοις δὲν σὰς βιάζει νὰ τοῦ ἀπο-
καλύψετε τὸ καταφύγιό μας...

—Θὰ τοῦ τὸ ἀποκαλύψῃ ἡ ἀστυνο-
μία.

—Πιστεύετε ὅτι ἕνας ἄνθρωπος ὑπη-
ρετώντας στὸν στρατὸ μπορεῖ νὰ ξεση-
κώσῃ ὅλον τὸν κόσμον γιὰ νὰ ξαναβρῇ
τὴ γυναῖκα του; Πρέπει νὰ κερδίσωμε
καιρό, και ὅταν, ἅμα τελειώσῃ ὁ πό-
λεμος, ὁ Φελίπε ξαναβρῇ τὴν Φανέτ,
θὰ εἶναι πιά πολὺ ἄργα, γιατί ἡ Φανέτ
θὰ εἶναι ἐλεύθερη!

Οἱ δυὸ ἄλλες ἀντήλλαξαν ἕνα βλέμ-
μα.

—Ἐπειτα, ἡ τρυφερότης σας, μὲ
τρομάζει λιγάκι... Ἀνακατεῦτε πάρα
πολὺ τὴν θρησκεία σ' ὅλες τὴς ὑποθέ-
σεις τῆς ζωῆς.

—Τὸ καθῆκον κάθε καλῆς χριστια-
νῆς εἶχε νὰ ὑποτάσῃ τὴν διαγωγή της
στοὺς κανόνες τῆς Ἐκκλησίας.

—Μὰ αὐτὸ ἀκριβῶς δὲν θέλω ἐγώ!
Δὲν θέλω νὰ τὴν κάμετε καλογρηά!

Ἡ θεία σήκωσε τὰ χέρια της στὸν
οὐρανὸ.

—Εἶσαι εἰδωλολάτριά! Ἀλλὰ ἐγὼ
θὰ τὴν σώσω και χωρὶς τὴν θέλησή
σου.

—Ποιὸς σὰς εἶπε ὅτι ἐγὼ θέλω τὴν
καταστροφή της; Ἀπεναντίας ζητῶ νὰ
ἐξασφαλίσω τὴν εὐτυχία της.

Εἶχε πλησιάσει τὴν Φανέτ, τὴν ἔπια-
σε ἀπὸ τὸ χέρι και τὴν τραβῆκε κοντὰ

σμου αὐτοῦ μαραινόνται και ἀφήνουν
μόνο τὴ σκόνη των. Μόνο τὸ οὐράνιο
ρόδο δὲν πεθαίνει ποτέ. Φανέτ, κόρη
μου, μὲ τὸ ρόδο αὐτὸ πρέπει νὰ μοιά-
σης μὴν ἀκούς αὐτήν! Ἀκουσε τὸν
οὐρανὸ ποὺ σοὺ μιλεῖ, μείνε πιστὴ στὴν
θρησκεία.

Ἡ νεαρὰ γυναῖκα πῆγαινε ἀπὸ τὴ
μιὰ στήν ἄλλη, ζητώντας νὰ συμφιλώ-
σῃ τὴν θεία της και τὴν ἀδελφὴ της,
τρομαγμένη ἀπὸ τὸ ὅτι ἡ ἰδίᾳ ἦταν ἡ
λεία ποὺ διεκδικοῦσε ἡ ἀγάπη τῶν
δυὸ ἄλλων.

—Θεῖα Μαρία... Ὀλίβ! ἔλεγε μὲ ἱ-
κετευτικὸ τόνον.

Ἀλλὰ ἡ ἐνθερμος χριστιανὴ, στὸν
παροξισμό τῆς ἀγωνίας της, ἔτρεξε
πρὸς τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, ποὺ ξε-
ψυχοῦσε ἐπάνω στὸν σταυρὸ του, και
γονατίζοντας μὲ τὰ χέρια ἀνοιχτά, ἐκ-
δηλώνοντας ὅλη τὴν ψυχικὴ της ἔξαρ-
ση, φώναξε:

—Ἰησοῦ! Ἰησοῦ! Σὺ ποῦ μ' ἔσωσες,
σῶσε τώρα και αὐτήν! Πάρε ὅση ζωὴ
μοῦ μένει ἐμένα, σοὺ τὴν δίνω μὲ ὅλη
μου τὴν ψυχὴ, γιὰ νὰ ἐξαγοράσω τὴ
δική της ἀπὸ τὸ ἁμάρτημα ποὺ θέλει

Μπήκε γελαστὴ ἡ δεσποινὴς ντὲ Ρομανέν

Βρισκόμαστε σε μία μικρή αμερικανική πόλη κατά τα 1906-1907.

Ένας μικρός θιάσος είχε φθάσει εδώ και τρεις μέρες στην πόλη αυτή και έτοιμαζόταν να δώσει παραστάσεις. Απαρτιζόταν από τόν θιασάρχη, Βαϊζενφρόντ, την γυναίκα του, μία μεσόκοπη γυναίκα, που αν και ήταν μητέρα πέντε παιδιών, εν τούτοις δεν δίσταζε να παίξει ρόλους «ένζενυ», αθώων κοριτσιών, και δυο τρία άλλα μέλη.

Την παραμονή της έναρξεως των παραστάσεων, ο «πέρ νόμπλ» του θιάσου, ο ήθοποιος δηλαδή που παίζει τον πατέρα, και άλλα σεβάσματα κατά το μάλλον ή ήττον πρόσωπα, διεφώνησε με τον θιασάρχη του και έφυγε.

Ο δυστυχής Βαϊζενφρόντ πήγε να τρελλαθί από το κακό του. Τι νακανε τώρα, που ούτε ήθοποιοι υπήρχαν στην πόλη εκείνη άλλοι για να βρής τον αντικαταστάτη... το λιποτάκτη, ούτε και καιρός υπήρχε για να ζητησθ ήθοποιό από την Νέα Υόρκη.

Μέσα σ' αυτή την άπελπισία του, τόν πλησιάζει ο μεγαλύτερος ο γυιός του ο Πώλ:

—Πατέρα, εγώ θα αντικαταστήσω τόν ήθοποιό που έφυγε...

—Εσύ; Έκανε ο Βαϊζενφρόντ, κυττάζοντάς τον από την κορυφή ως τα νύχια. Είσαι πολύ μικρός, παιδί μου, γι' αυτή τη δουλειά.

Ο μικρός όμως Πώλ—ήταν δέν ήταν δώδεκα έτών—έπέμενε τόσο που

του δραπέτη ήθοποιού. Ναι αλλά το ζήτημα της ηλικίας; «Πέρ νόμπλ» έβλεπε να παιδί δώδεκα έτών!...

—Μη σε νοιάζει και γι' αυτό πατέρα, περιμένε με λίγο κι' έφτασα.

Σε λίγο ο μικρός Πώλ, ξαναφαινόταν αγνώριστος. Ήταν τόσο καλά μακιγιαρισμένος και αλλαγμένος, που κι' αυτός ο πατέρας του, τρόμαξε να τόν γνωρίσει.

Ο Πώλ έπειτα απ' αυτό έπαιξε ε-

ξβάτος, το Έβραϊκό Καλλιτεχνικό θέατρο, που κρίνεται από τους ειδικούς ως το καλλίτερο ρεαλιστικό θέατρο του κόσμου, μαζί με το θέατρο Στανισλάβσκου, της Μόσχας. Επί σειρά χρόνια παίζει μεγάλους ρόλους Πράγμα παράξενο, δλοι αυτοί οι ρόλοι είναι ρόλοι γέρον. Όσοι δέν τόν ξέρουν, δέν φαντάζονται ότι ήσ από τη ρυτιδωμένη έκείνη μάκα, κρύβεται ένα νεανικώτατο πρό-

ρεία τών μεγάλων κωμωδών: Κήν, Γκάρρικ, Κοκλέν, Έκωφ Γκιτρώ. Δέν είναι διόλου υπερβολή αυτό. Τους υπεραξίζει. Είναι ένας καλλιτεχνικός κολοσσός. Από όλους τους καλλιτέχνες που παίζουν στο Χόλλυγουντ είναι ο μόνος που μπορεί να δείξη την μεγαλύτερη αυταπάρηση σ' ένα φιλμ. Ο ρεαλισμός τών έργων του είναι τέτοιος ώστε δέν μπορεί να μην υποφέρει κανείς βλέποντάς τον να παίζει. Πρέπει να ξέρετε κι' αυτό: ο Μιοϋνι αρνείται συστηματικά να παίζει ένα ρόλο που δέν θα τόν εστέκετο. Είναι κατά του συστήματος τών βεντετών. Είναι της γνώμης ότι πρέπει να βρεθί ο καλλιτέχνης για τόν ρόλο που χρειάζεται και όχι ο ρόλος για τόν καλλιτέχνη.

Ένα υπέροχο «ε-φίλμ» του ΜΙΟΥΝΙ

ΠΩΛ ΜΙΟΥΝΙ

ο πατέρας του αναγκάστηκε να δεχθί μία δοκιμή.

Ο Πώλ, είχε γεννηθί στα 1895 στην Εύρώπη, αγαπούσε πολύ το θέατρο, τόσο που ενώ ήταν να γίνη βιολιστής, άφηκε το βιολί και άρχισε να βοηθί τόν πατέρα του στις δουλειές του θεάτρου. Όπως δέν έλειπε από καμία παράσταση, κάιντας τόν βοηθό σκηνοθέτη, τόν μηχανικό και τόν οδηγό της σκηνής, είχε μάθει απ' έξω όλους τους ρόλους τών έργων που παιζόντανε απ' τόν θίασο του πατέρα του. Έτσι ήξερε περίφημα και τόν ρόλο

κείνο το βράδυ κι' είχε τρομερή επιτυχία!

Αυτή ήταν ή πρώτη εμφάνιση του Πώλ Βαϊζενφρόντ, του μετέπειτα περίφημου Πώλ Μιοϋνι, στη σκηνή.

Ο πατέρας του, όμως, παρ' όλη την επιτυχία που είχε στο ρόλο του αντικαταστάτου, δέν ήθελε να γίνη ο γυιός του ήθοποιός. Είχε ο ίδιος πολύ πικρή πείρα του επαγγέλματος, ώστε να μη θελήσθ να κάνη και τόν γυιό του δυστυχισμένο. Ο γέρον Βαϊζενφρόντ ήθελε πάντα να κάνη τόν γυιό του βιολιστή.

Ο μικρός Πώλ, όμως, είχε πιά πάρει την γλύκα της σκηνής και δέν έννοούσε να κάνη τίποτε άλλο. —Θά γίνω θεατρίνος σαν τόν μπαμπά μου! Έκανε υπερήφανα κυττάζοντας κατάνιατα τόν πατέρα του.

Αυτός συνεκινήθη τόσο πολύ, ώστε άγκάλιασε τόν γυιό του και τόν φίλησε. Το φίλημα αυτό ήταν τόν επίσημο γοΐσμα γιό τόν μικρό Πώλ.

Τά χρόνια περνούν. Ο Πώλ παίζει πιά όλους τους ρόλους, προσδεδί αλυστικά. Η αντίληψίς του είναι καταπληκτική, ή εκφραστικότης της φυσιογνωμίας του είναι κάτι τόν άπίστευτο. Είναι γεννημένος ήθοποιός.

Όταν δέκα χρόνια αργότερα φτάνει στο Μπροντγουάϊ, είναι πιά ο καλλιτέχνης με σεβασμούς. Δέν άργεί να αναδειχθί.

Ψυχή καλλιτεχνική ανήσυχη, πνεύμα γιό μεγάλα πετάγματα, δέν δέχεται να σκλαβωθί στα στενά πλαίσια ενός θιάσου, δπου άλλοι θά του υπεδείκνυν τι θάπρεπε να κάνη. Ίδρύει μαζί με τόν Μωρίς

αωπο

Μία μέρα, ο Σάμ Χάρρις, γνωστότατος θεατρικός διευθυντής της Νέας Υόρκης, χρειάστηκε έναν καλό ήθοποιό. Το πρότεινουν τόν Πώλ Μιοϋνι, τόν όποιο δέν ήξερε ως έκείνη τη στιγμή. Ο Χάρρις τόν καλεί για να τόν δει και μένει κατάπληκτος.

—Ζήτησα ένα γέρο και μου στέλνουν αυτό τόν παιδαρέλλι!... φώναξε μετά την αναχώρηση του καλλιτέχνη. Ο Μιοϋνι δέν άπελπίζεται και επιδιώκει μία δεύτερη συνάντηση με τόν Χάρρις. Στο τέλος τόν καταφέρνει, του διαμνύει όμως, ο τρομερός θεατρώνης, ότι δέν θα δέθετε γι' αυτόν παρά μονάχα 15 λεπτά. Ο Μιοϋνι πηγαίνει στο ραντεβού με τόν «ντού» του «μακιγιάζ» υπό μάλης. Χωρίς να πη λέξη, άρχίζει άμέσως να φτιάχνεται. Φορά μία περούκα, πουδράρεται, τραβά μερικές πινελιές στο πρόσωπό του, προσθέτει ένα ξεύγος λευκά μουστάκια και μία αυσιώτατη γενειάδα και στέκεται μπροστά στόν Χάρρις. Για δεύτερη φορά αυτός μένει κατάπληκτος και φυσικά τόν «άγκαλάρει» άμέσως! Άπό τότε ο Μιοϋνι πηγαίνει από θριάμβους εις θριάμβους.

Το Χόλλυγουντ δέν άργεί να τόν άνακαλύψη. Το πρότεινει συνεργασία, ο Πώλ δέχεται. Οι φίλοι του, οι θυμαστές του, είναι τώρα πολύ άνήσυχοι. Φοβούνται για τόν ίνδαλμά τους. Φιλοδοκούν τόν βιομηχανοποίηση. Και όμως όχι. Δέν ήταν ο Μιοϋνι ο καλλιτέχνης που θα συνθηκολογούσε ποτε με ό,τιδήποτε που θα τόν κατέρριπε στην ίδια του καλλιτεχνική συνείδηση.

Και έχουμε έτσι, την υπέροχη έκείνη δημιουργία του «Είμαι ένας δραπέτης», όπως τόν κολοσσό έκείνο του «Παστέρ». Μέσα στα έκείνα χρόνια που βρίσκεται στο Χόλλυγουντ, μόλις βγάξει έννιά φιλμ. Βροτού παίξη ένα ρόλο, τόν μετεά έπί έβδομήδες και μήνες! Για να παίξη τόν «Είμαι ένας δραπέτης», είχε άπειρες μουσικές συνομιλίες με τόν συγγραφέα του έργου. Για να άποδώσθ τόν Παστέρ, έδιδάσσε όλ ό κληροβίβλιο θήκη από έργα που άναφόνταν στην ζωή και τόν έργο του μεγάλου ευεργέτου της ανθρωπότη-

Το Παρίσι αυτές τις μέρες χαλά κόσμο ένα φιλμ παγμένο αποκλειστικά από τα γνωστά μικρά αλογάνια τών ιπποδρομιών, πόνεϋ. Ούτε ή παραμικρή εμφάνισις διπόδου ή άλλου... ζώου. Είναι μία άπόλαυσις να βλέπη κανείς τους τετράποδας αυτούς καλλιτέχνες.

Τα κινηματογραφικά «έπικαιρα» άνακαλύψαν μία περίεργη οικογένεια στόν Καναδά. Άποτελείται από 23 άτομα: πατέρα μητέρα και 21 παιδιά, υγιέστατα και καλοθρεμμένα. Για να συγκεντρώσθ όλο αυτό τόν στρατεύμα στο τραπέζι ή μητέρα... «δρασίει διάνα» όπως λένε στο στρατό: έχει δηλ. μία σάλπιγγα και σάλπιζει συσσίτιο!

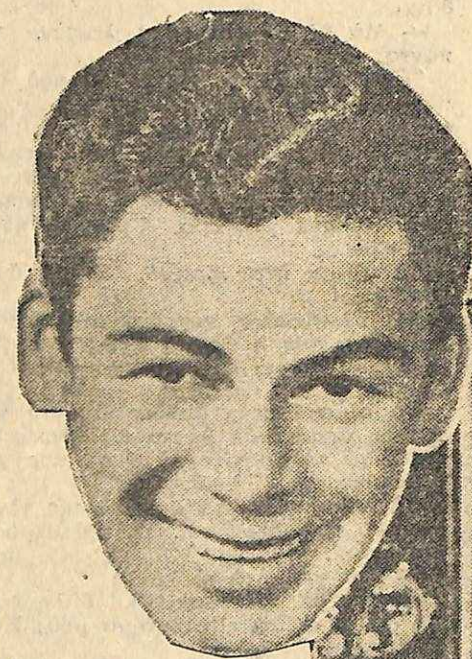
Η χαριτωμένη Ντανιέλ Νταριέ, έφυγε για το Χόλλυγουντ όπου θα γυρίσθ ένα νέο φιλμ «Ο άγαπημένος του Παρισιού». Δέν θα μείνη όμως πολύ στην Άμερική. Μόλις τελειώσθ θα επιστρέψθ για να γυρίσθ στο Παρίσι την «Κάτια» κατά τόν περίφημο μυθιστόρημα της περιγητίσσης Μπιμπέσμο.

Ο άγαπημένος τών Άθιδών, ο Γιάου Κοΰπερ, θα μάς εμφανισθί φέτος τόν χειμώνα σε ένα νέο του φιλμ, «Ψυχές στην θάλασσα» που κρίνεται ως άριστοέργο. Στο φιλμ αυτό περιλαμβάνεται και ένα ναυάγιο που είναι άριστοτεχνικώτατα γυρισμένο, όπως λένε οι ειδικοί.

Ο άγαπημένος τών Άθιδών, ο Γιάου Κοΰπερ, θα μάς εμφανισθί φέτος τόν χειμώνα σε ένα νέο του φιλμ, «Ψυχές στην θάλασσα» που κρίνεται ως άριστοέργο. Στο φιλμ αυτό περιλαμβάνεται και ένα ναυάγιο που είναι άριστοτεχνικώτατα γυρισμένο, όπως λένε οι ειδικοί.

Στην Νέα Υόρκη, δόθηκε ή πρώτη του τελευταίου φιλμ που γυρίσε ή άτυχής Τζίν Χάγλου: «Σαρατόγκα». Το φιλμ αυτό ως γνωστόν, δέν πρόφθασε να τόν τελειώσθ ή πλατινένια νύμφη. Το συνεπλήρωσε ή Μαίρη Ντίς. Ο κόσμος έτρεξε πατες με πατάσε να ιδή την άγαπημένη του στάρ να παίξη για τελευταία φορά, λίγα πριν πέσθ για πάντα στο κρεβάτι του πόνου. Η επιτυχία του φιλμ όπηξε θριαμβευτική.

Ο φίλοι του Σαρλό, θα δοκιμάσουν πάλι νέες ανησυχίες: ο μεγάλος καλλιτέχνης πρόκειται, όπως λέει μία τελευταία φήμη να μην ξαναφανή πιά πάνω στο λευκό πανί, άλλ' ούτε και να άνακατεθί άποσδήποτε πιά με τόν κινηματογράφο. Πάντως, δέν πρόκειται παρά μόνον περί φήμης που δέν έχει άκμή επιβεβαιωθί από τόν ίδιο.

Έπάνω: Ένα ό-ραίο κεφάλι του Μιοϋνι εκ του φυσικού. Κάτω: Ο Πώλ Μιοϋνι, ως Αιμίλιος Ζολά, σε μία σκηνή του τελευταίου του δρώνιμου φιλμ, μαζί με την παρτενιά του, Γκλόρια Χόλδεν

Κατατάσσουν τόν Μιοϋνι στην χο-

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἡ Μαργαρίτα ντὲ Σεβερνύ, συναντᾷ ὕστερα ἀπὸ δέκα ὀκτὼ χρόνια μιά μέρα ξαφνικά τὸν γιὸς τῆς Ζακ, τὸ παιδί ποὺ εἶχε κάνει τότε, νέα κοπέλλα ἀκόμη, μὲ τὸν παιδικὸ τῆς φίλο Ροζέ Ρεμοντέ, ποὺ πέθανε ὕστερ' ἀπὸ μιὰ δραματικὴ συνάντησή του μὲ τὸν ἀδελφὸ τῆς Μαργαρίτας. Τὸ παιδί ἐκεῖνο τὸ εἶχε περιμαζέψει τότε ἡ μικρὴ κόρη τοῦ πλανοδίου γανωματῆ Ρουτάρ, Μαρζολαίν. Ἡ μικρὴ πήρε τὸ μωρὸ τὸ περιποιήθηκε. Ἐκτοτε καὶ μετὰ τὸν θάνατο ἀκόμη τοῦ γέρω-Ρουτάρ, οἱ δύο νέοι ζοῦν μαζὶ καὶ ἀγαποῦνται τρυφερά. Ὁ Ζακ γίνεται ἀξιωματικός καὶ σώζει μιὰ μέρα χωρὶς νὰ γνωρίζῃ σὲ μιὰ μάχη τὸν συνταγματάρχη ντὲ Σεβερνύ. Εἰς ἀντάλλαγμα αὐτὸς τὸν παίρνει ὑπὸ τὴν προστασία του. Τὸ μυστικὸ τῆς γυναίκας τοῦ Ζακ τὸ ξέρει μόνο ὁ παλιὸς ἐπιστάτης τοῦ σπιτιοῦ τῆς Μαργαρίτας Ἐρβέ. Αὐτὸς ἀποφασίζει νὰ ἐκμεταλλευθῇ τὸ πρᾶγμα γιὰ νὰ ὠφεληθῇ χρηματικῶς. Πρὸς τὸν σκοπὸ αὐτὸ, σκεπτεται νὰ χρησιμοποιήσῃ ὡς ὄργανό του, κάποιον νέον ποὺ εἶχε σὴν ὑπηρεσία του τὸν Ἀντρέ Μοριάνι, ποὺ τὸν συλλαμβάνει μιὰ μέρα νὰ κλέφτῃ σὲ γραφεῖο του, χάριν τῆς ἀρρωστής ἀρραβωνιαστικιάς του. Ὁ Ἐρβέ, τὸν συγχωρεῖ, ἀλλὰ τὸν δάξει νὰ ὑπογράψῃ μπιστοτὰ σὲ μάρτυρας ἕνα χαρτί σὲ ὁποῖο ὁ νέος ὁμολογεῖ τὴν πράξη του. Κατόπιν διώχνει τὸν Ἀντρέ. Αὐτὸς φεύγει καὶ χάνεται γιὰ πολλὸν καιρὸ. Ὁ Ἐρβέ ὅμως ποὺ τὸν χρειάζεται, δὲν τὸν ξεχνᾷ καὶ δάξει ἕνα φίλο του τῆς Ἀσφαλείας, νὰ τὸν βρῇ. Ἀδίκαια ὅμως ἔψαξε αὐτός.

Μιά μέρα, ὁ Ἐρβέ, πηγαίνοντας νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν Ἀντουάν ντὲ Πονταλέ, γιὰ νὰ ἀποσπᾷ ἀπ' αὐτὸν τὰ χρήματα ποὺ εἶχε ἀνάγκη συναντάται μὲ τὸν νεαρὸ γραμματέα τοῦ Πονταλέ, τὸν Πιέρ Ζιρόντ. Ὁ Ἐρβέ μένει κατὰπληκτος, γιατί ἀναγνωρίζει ἀμέσως τὸν Μοριάνι. Ὁ δυστυχὴς νέος σὴν ἀρχὴ ἀρνεῖται ὅτι εἶνε αὐτός, ἀλλὰ κατόπιν ὑποκύπτει. Ὁ Ἐρβέ χωρὶς περιστροφές τοῦ λέει νὰ γίνῃ συνένοχος του σ' ἕναν ἐκθιασμό εἰς βάρος τῆς Μαργαρίτας ντὲ Σεβερνύ. Θὰ περνοῦσε γιὰ τὸ χαμένο τῆς παιδί. Ἀμέσως ἐπειτα ὁ Ἐρβέ πηγαίνει καὶ θαίνει τὴν Μαργαρίτα.

ΔΙΚΗ

ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΟΥ ΕΡΒΕ

Ἡ Μαργαρίτα αἰσθάνθηκε κάποια ἀκαθόριστη ταραχὴ διαβάζοντας τὴν κάρτα τοῦ Ἐρβέ. Ποτέ, καθ' ὅλα αὐτὰ τὰ εἴκοσι χρόνια δὲν εἶχε ἀκούσει νὰ μιλοῦν γι' αὐτόν. Πίστευε ὅτι εἶχε πεθάνει. Καὶ νὰ ποῦ ἐμφανίζονται ἔτσι ἔξαφνα. Τὸ γυναικεῖο τῆς ἐνστικτο τὴν ἔκανε νὰ διαισθάνεται κάποια ἀσχημη περιπέτεια. Καὶ ἡ βρώμικη καὶ ἀποκρουστικὴ ἐμφάνιση τοῦ Ἐρβέ ἔκανε ἀκόμη ἐντονότερο τὸ συναίσθημα αὐτό.

Δὲν τοῦ ὑπέδειξε κανένα κάθισμα θέλοντας νὰ τὸν ὑποχρέωσῃ ἔτσι νὰ συντομεύσῃ τὴν ἐπίσκεψή του. Ἐκεῖνος τὸ κατάλαβε καὶ μὲ τὴ συνειθισμένη του ἀναίδεια ξαπλώθηκε ἀνετα σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ σταύρωσε τὰ πόδια του.

—Δὲν μὲ περιμένατε βέβαια, κυρία, εἶπε. Εἶναι πολλὸς καιρὸς ποὺ δὲν εἶχα τὴν εὐχαρίστηση νὰ σὰς δῶ...

—Κύριε, εἶπε ἡ Μαργαρίτα, ἀγέρωχα, οἱ ὑπηρετῆς μου ἔχουν τὴν συνήθειαν νὰ μοῦ μιλοῦν σὲ τρίτο πρόσωπο. Ὁ Ἐρβέ δὲν ἀπότησε τίποτα, ἀλλὰ τὸ ὑποῦλο βλέμμα του κύτταξε παράξενα τὴν Μαργαρίτα: «Ἐσένα, σκεφτόταν, θὰ σοῦ κατεβάσω τὴ μύτη γρήγορα».

—Τί ζητεῖτε, κύριε; ρώτησε ἡ Μαργαρίτα.

—Ἐγώ, κυρία, τίποτα. Δὲν ἔρχομαι νὰ ζητήσω. Ἐρχομαι νὰ προσφέρω. Καὶ ἂν πρόκειται κάποιοι ἀπὸ τοὺς δύο μας νὰ παρᾶσῃ μιὰ ὑπηρεσία στὸν ἄλλο αὐτὸς θάμαι ἐγώ!

—Ἐξηγηθῆτε.

—Γι' οὗτο ἀκριβῶς ἦρθα.

Ὁ Ἐρβέ σηκώθηκε, βημάτισε μέσα σὲ σαλὸνι ἐπάνω κάτω μὲ τὰ χέρια πίσω.

—Κυρία, εἶπε, εἶσθε πλουσία, ἔχετε ἕναν σύζυγον ποὺ σὰς λατρεύει καὶ τὸν λατρεύετε, μιὰ κόρη χαριτωμένη κι' ἕνα γιὸς πολὺ καλὸ. ἔχετε λοιπὸν σχεδὸν ὅ,τι χρειάζεται γιὰ νὰ εἶναι καλὸς εὐτυχής, γιατί ἐκτὸς αὐτοῦ ἔχετε καὶ τὴν ὁμορφιά, τὴν ὁμορφιά ἐνὸς ἀνθισμένου λουλουδιοῦ ποὺ γνώρισσα ἄλλοτε ἐκθαμβωτικὴ ἂν καὶ ἦταν μπουμπουκὶ ἀκόμα.

Εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν φράση τοῦ ὁ Ἐρβέ χαμογέλασε.

Ἡ Μαργαρίτα τὸν κύτταξε μὲ φόβο καὶ ἐκπληξη. Δὲν ἤξερε ἂν εἶχε νὰ κάνει μ' ἕναν τρελλό.

—Παρ' ὅλα αὐτὰ, πρόσθεσε ὁ Ἐρβέ, δὲν εἶσθε εὐτυχισμένη.

Ἐκεῖνη ἀνατρίχιασε.

—Κύριε, τί σὰς κάνει νὰ πιστεύετε ὅτι...

—Εἶμαι βέβαιος, τὴν διέκοψε. Μὴ θυμώνετε, κυρία, γι' αὐτὸ ποὺ θὰ σὰς πῶ καὶ πρὸ πάντων μὴν τρομάξετε. Λάβετε ὑπ' ὄψιν σας ὅτι εἶμαι φίλος σας, ἀπόλυτα ἀφωσιωμένος, καὶ ὅτι

δὲν ἀποβλέπω παρὰ σὴν εὐτυχία σας. Ὅχι, κυρία, δὲν εἶσθε εὐτυχισμένη. Ἡ ἀνάμνησις τοῦ παρελθόντος σὰς καταδιώκει. Καὶ ἡ καλύτερη ἀπόδειξις ὅτι δὲν εἶμαι ἐχθρὸς σας, κυρία, εἶναι αὕτη: ὅτι ξέρω τὸ παρελθὸν αὐτὸ καὶ ὅμως δὲν εἶπα ποτέ τίποτα. Χρειάστηκε νὰ μεσολαβήσουν ἐξαιρετικὲς περιστάσεις γιὰ νὰ μὲ ὑποχρεώσουν νὰ ἔλθω νὰ σὰς βρῶ σήμερα καὶ νὰ σὰς τὸ ὑπενημιόσω.

Ἐνα ρίγος κυρίευσεν τὴν Μαργαρίτα ἀπὸ τὰ πόδια ἕως τὸ κεφάλι. Τί ζητοῦσε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν ὑπουλή καὶ ἀποκρουστικὴ φυσιογνωμία; Δὲν ἔλεγε ψέματα. Τότε, εἶχε ἀναμειχθῇ σὲ ὅλο ἐκεῖνο τὸ δράμα τῆς γεννήσεως τοῦ παιδιοῦ στοῦ Μαλπαλου.

Παρ' ὅλα αὐτὰ δὲν ἔδειχνεν τὴν ταραχή της.

Ἡρεμὸς σὰν νὰ ἐπρόκειτο γιὰ καμμιὰ ἐμπορικὴ ὑπόθεση, ὁ Ἐρβέ συνέχιζε:

—Σὰς λυπήθηκα λοιπὸν μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά, κυρία, γιατί κατάλαβα τὴν ἀπόγνωσιν σὴν ὅποια σὰς βύθισε ἡ ἐγκατάλειψη τοῦ παιδιοῦ σας... Εἶδα τὰ δάκρυά σας καὶ τὴν ἀγωνία σας, ἐγώ, καὶ δὲν ἔαχα ποτέ ἕνα παρόμοιο θέαμα...

Ἡ Μαργαρίτα ἔνωσε τὰ χέρια της μὲ μιὰ κίνηση τρόμου.

—Ἐλεος, κύριε, πὶο σιγὰ, πὶο σιγὰ... Ὁ σύζυγός μου μποροῦσε νὰ σὰς ἀκούσει... ἡ τὰ παιδιὰ μου!

Ὁ Ἐρβέ χαμογέλασε μὲ καλὴ σὺννη γιὰ νὰ ρίξῃ αὐτὰ τὰ σκληρὰ λόγια:

—Δὲν με συμβουλευέστε πιά νὰ σὰς μιλῶ σὲ τρίτο πρόσωπο;

—Ὁ, κύριε, συγγνώμην!

—Δὲν πειράζει, κυρία, δὲν πειράζει... Πόσες φορές, σ' αὐτὰ τὰ εἴκοσι χρόνια, θὰ σκεφθῆκατε τὸ φτωχὸ παιδί σας ποὺ χάθηκε! Πόσες φανταστικὲς ὑποθέσεις θὰ κάνατε γι' αὐτό! Εἶχε πεθάνει ἄραγε; Καὶ ὑπὸ ποῖες τρομακτικὲς συνθήκες! Ἡ μήπως ζοῦσε; Καὶ τότε, τί εἶχε ἀπογίνει; Σὲ ποιά χέρια νάχε πέσει; Τί ἀγωνίες περάσατε, δυστυχισμένη γυναῖκα!

Καὶ ὁ Ἐρβέ πλησίασε στὰ μάτια του ἕνα μαντήλι σκισμένον σὲ διάφορα μέρη κι' ἔκανε πῶς σκούπιζε ἕνα δάκρυ.

—Ἐ λοιπὸν, κυρία, πᾶνε πιά οἱ ἔγνοιες, οἱ τύψεις, οἱ φανταστικὲς ὑποθέσεις. Δὲν θάχετε πιά ἀνάγκη νὰ ἀναθυμᾶστε τὸ παρελθόν... Τὸ παρὸν θὰ σὰς γοητεύσῃ τώρα. Ἡλθα νὰ σὰς πῶ νὰ μὴν κλαῖτε πιά... Ἀφήστε τὸ χαμόγελο νὰ ξαναβῇ στὰ χεῖλιά σας... Σὰς φέρνω τὴν ἑλπίδα...

—Καὶ πάλι, σὰς παρακαλῶ, κύριε, ἐξηγηθῆτε.

—Ἀκόμη περισσότερο κι' ἀπὸ τὴν ἑλπίδα, σὰς φέρω τὴν βεβαιότητα.

Ἡ μητρικὴ καρδιά ἀφῆσε νὰ τῆς ξεφύγῃ μιὰ κραυγὴ ὑπερτάτης χαρᾶς, ξεχνώντας ὅλα, καὶ τὴν νέα της οἰκονόμειαν, καὶ τὸν σύζυγό της, καὶ τὰ παιδιὰ της καὶ τὴν ντροπὴ τοῦ παρελθόντος ποὺ εἶχε κρύψει μὲ τόση φροντίδα.

Τότε χωρὶς κανένα δισταγμὸ, μὲ μιὰ καταπληκτικὴ φαντασία, ἐπενόησε μὴν ἱστορίαν σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία εἶχε γνωρίσῃ μὲ τὸν Πιέρ Ζιρόντ λίγον καιρὸ πρὶν. Εἶχε ἐνδιαφερθῇ ζωηρὰ γιὰ τὸν νέον αὐτόν. Τοῦ εἶχε παρᾶσχει ὑπηρεσίες. Εἶχε κερδίσει τὴν ἐμπιστοσύνην του. Καὶ ὁ Ζιρόντ τοῦ εἶχε ἀφηγηθῇ τὴν ἱστορίαν του.

Καὶ ὁ Ἐρβέ εἶπε σὴν Μαργαρίτα ὅτι ἔμεινε κατὰπληκτος ἀκούοντας ὅτι ὁ νέος εἶχε βρεθῇ μωρὸ σὲ δάσος τοῦ

ΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ ΣΟΥ ΓΙΑ ΠΙΑΝΤΑ?

—Ὁ γιὸς μου! Ἐρχεσθε νὰ μοῦ μιλήσετε γιὰ τὸν γιὸ ποὺ ἔχασα!

—Μάλιστα, κυρία.

—Ποῦ εἶναι; Τί κάνει; Πῶς τὸν ἀναγορεύσατε; Ποιὸς σὰς ἀπέδειξε;... Ποιὸς μοῦ ἀποδεικνύει κι' ἐμένα...

—ἤσυχα, κυρία, ἤσυχα, εἶπε ὁ Ἐρβέ ἀπλύνοντας πρὸς αὐτὴν ἕνα χεῖρ πλατὺ καὶ πελώριο μὲ μαύρα νύχια. Κάθε πρᾶγμα ἔχει τὸν καιρὸ του καὶ κατὰ λεπτομέρεια τὴν ὥρα της.

Ἡ Μαργαρίτα εἶχε κυριευθῇ ἀπὸ τὴν πιδὸ ζωερὴ συγκίνηση. Ἡ ἑλπίς αὐτῆς ποὺ τῆς ἔφερνε ἕνας τέτοιος ἄνθρωπος, ἡ βεβαιότης αὐτῆς ποὺ ἀνήγγελλε, ἦταν ἄραγε ὅλα αὐτὰ πρᾶγματι ἀληθινὰ; Αἰσθάνθηκε κάποια ἀκαθόριστη δυσπιστία, βλέποντας τὴν φυσιογνωμία τοῦ ἀθλοῦ. Πραγματικὰ δὲν ἔμοιαζε μ' ἕναν ἀγγελιαφόρο εὐτυχίας... Καὶ τὸ χαμόγελό του προκαλοῦσε ἀηδία σὴν κόμησά...

—Πρῶτα-πρῶτα, ἀγαπητὴ κυρία, εἶπε ὁ Ἐρβέ φερόμενος μὲ μεγαλειότητα οἰκειότητα ὅσο ἔβλεπε ὅτι τὸν ἀκούε μὲ περισσότερο ἐνδιαφέρον, πρέπει νὰ σὰς δώσω πληροφορίες γιὰ τὸν γιὸς σας γιατί εἶναι καθέκον μου νὰ καθοδηγήσω τὴν μητρικὴν καρδιά σας. Μπορεῖτε λοιπὸν νὰ εἰσθε ἀπόλυτα εὐτυχημένη, ἀγαπητὴ κυρία, ὁ γιὸς σας εἶναι ἀντάξιός σας. Θὰ φοβόταν κανεὶς ὅτι ἕνα παιδί ἔτσι ἐγκαταλειμμένο, ἀναθρεμμένο σὴν τύχη, ἔγοντας ἴσως μπροστὰ του κακὰ παραδείγματα, θὰ μποροῦσε νὰ πάρῃ κακὸ δρόμο. Ἀπεναντίας... εἶναι ἕνας ἐντιμὸς νέος, ποὺ δὲν ξέρει ἀκόμη τὴν εὐτυχία ποὺ τὸν περιμένει, μὰ στὸν ὁπίον ἀσφαλῶς ἡ εὐτυχία ὀφείλεται σὰν μιὰ ἀνταμίσχῃ τῶν ἀρετῶν του...

Ὁ Ἐρβέ στάθηκε καὶ ὕστερα ἀπὸ ἕναν ἐλαφρὸ δισταγμὸ συνέχισε:

—Πῆτε μου, κυρία, ἔχετε καμμιὰ ἐνδειξη ποὺ θὰ σὰς βοηθήσῃ νὰ ἀναγνωρίσετε τὸν γιὸ σας;

Καὶ ὁ πρῶν ἐπιστάτης ἔριξε ἕνα πλάγιο βλέμμα πρὸς τὴν κόμησά. Μιὰ παρόμοια ἐνδειξη ἦταν ἔμπροσθέν της σκεδιά του.

—Ἀλλοίμονο! ὅχι! εἶπε ἐκεῖνη.

—Κρίμα! εἶπε ὁ Ἐρβέ.

Καὶ ἀνέπνευσε ἀνακουφισμένος. Δὲν εἶχε τίποτα νὰ φοβηθῇ πιά.

—Κυρία, εἶπε θὰ χρειασθῇ νὰ σὰς διηγηθῶ ὅλη τὴν ἱστορίαν ποὺ εἶναι λίγον μεγάλη ἴσως, ἀλλὰ ἔχει τόσο ἐνδιαφέρον γιὰ σὰς, ποὺ εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ μὲ ἀκούσετε ἕως τὸ τέλος χωρὶς νὰ με διακόψετε.

Τότε χωρὶς κανένα δισταγμὸ, μὲ μιὰ καταπληκτικὴ φαντασία, ἐπενόησε μὴν ἱστορίαν σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία εἶχε γνωρίσῃ μὲ τὸν Πιέρ Ζιρόντ λίγον καιρὸ πρὶν. Εἶχε ἐνδιαφερθῇ ζωηρὰ γιὰ τὸν νέον αὐτόν. Τοῦ εἶχε παρᾶσχει ὑπηρεσίες. Εἶχε κερδίσει τὴν ἐμπιστοσύνην του. Καὶ ὁ Ζιρόντ τοῦ εἶχε ἀφηγηθῇ τὴν ἱστορίαν του.

Καὶ ὁ Ἐρβέ εἶπε σὴν Μαργαρίτα ὅτι ἔμεινε κατὰπληκτος ἀκούοντας ὅτι ὁ νέος εἶχε βρεθῇ μωρὸ σὲ δάσος τοῦ

Ρουσύ, ὅχι μακριὰ ἀπὸ τὸν πύργο τοῦ Σαμπόρ. Ὁ χρόνος, οἱ λεπτομέρειες, ὁ βαρὺς γειῶνας, ὅλα συνέπιπταν μὲ τὴν ἱστορίαν τοῦ παιδιοῦ τῆς Μαργαρίτας. Τὸ παιδί εἶχε βρεθῇ ἀνάμεσα σὲ κάτι θάμνους κοντὰ στὸν ποταμὸ Κοσσὸν καὶ ἀπὸ ἐκεῖ εἶχε περυσυλλεγῇ.

—Ἀπὸ ποιόν; ρώτησε ἡ κόμησά μὲ κάποια ὑποψία, παρακολουθώντας ὅλες τὶς κινήσεις τῆς φυσιογνωμίας τοῦ Ἐρβέ.

—Ἀπὸ ἕναν καρβουνιάρη, φαίνεται, ὁ ὁποῖος τὸ υἱοθέτησε ἀπὸ οἶκτο καὶ πιστεύοντας ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ κανένα

—Τί ζητεῖτε, κύριε; ρώτησε ἡ Μαργαρίτα.

ἔγκλημα. Ἐφευγε τὴν ἄλλη μέρα ἀπὸ τὸν τόπο, ἐπειδὴ εἶχε τελειώσει τὴ δουλειά του, καὶ πήρε μαζί του τὸ παιδί.

—Τὸ ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ;

—Ζιρόντ... εἶπε ὁ Ἐρβέ σὴν τύχη.

Δὲν εἶχε προβλέψει τὶς λεπτομερικὲς ἐρωτήσεις, ἀλλὰ ἔχοντας ἐμπιστοσύνη σὴν ἐφευρετικότητά τοῦ μυαλοῦ τοῦ ποὺ ἦταν γόνιμο σὲ ἐπινοήσεις καὶ ἀπὸ πολλοὺ συνέθισμένο σὲς ἐκπληξεις, ἦταν ἔτοιμος γιὰ ὅλα.

—Ποῦ κάθεται; Θέλω νὰ τὸν γνωρίσω... Θέλω νὰ τὸν εὐχαριστήσω... Θέλω νὰ τὸν κάνω πλούσιο... Ὅλα τὰ πῶ ὅτι τὸ παιδί αὐτὸ ποὺ τόσα χρόνια τώρα θεωρεῖ ὡς δικό του γιὸς δὲν θὰ τοῦ τὸ πάρω... θὰ τὸ βλέπῃ ὅποτε θέλει... Ἡ ἀλλαγὴ τῆς καταστάσεως δὲν θὰ φέρῃ καὶ ἀλλαγὴ σὴν στοργή

ποῦ τοῦ ὀφείλει τὸ παιδί μου.

—Πόσο εἶμαι εὐτυχὴς ποὺ σὰς ἀκούω νὰ μιλάτε ἐτσι, κυρία, καὶ πόσο ἐνθουσιασμένος θὰ ἦταν καὶ ὁ πατέρας, εἶμαι βέβαιος, ἂν σὰς ἀκούε, κι' ἐκεῖνος ἐπίσης!... Ἀλλοίμονο!

—Τί θέλετε νὰ πῆτε;

—Ἐγὼ πεθάνει.

—Ἄ! Ἀπὸ πολλὸν καιρὸ;

—Δὲν ξέρω νὰ σὰς πῶ πότε. Ὁ Πιέρ θὰ σὰς πληροφορήσῃ γι' αὐτό.

—Καὶ ἡ θετὴ μητέρα;

—Ἐκεῖνη ἔχει πεθάνει ἀκόμη νωρίτερα. Ὁ Πιέρ δὲν τὴν γνώρισε ποτέ.

Ἡ Μαργαρίτα δὲν εἶχε καμμιὰ ὑποψία. Ἦταν τὸ ἐνστικτὸ της, μονάχα, ποὺ τὴν ἔκανε νὰ δυσπιστῇ καὶ νὰ συνεχιζῇ τὶς ἐρωτήσεις της.

—Ποῦ κάθονταν; Ποῦ πέρασε ὁ γιὸς σου τὴν νεότητά του;

—Σ' ἕνα μικρὸ χωριὸ τοῦ Ἐντρ. Μὰ ὁ γιὸς σας ὁ ἴδιος θὰ εὐχαριστήσῃ πολὺ νὰ σὰς δώσῃ αὐτὲς τὶς πληροφορίες. Δὲν θέλω νὰ τοῦ στερήσω τὴν χαρὰ αὐτή. Θὰ σὰς ἀφηγηθῶ τὴ ζωὴν τοῦ μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση.

Φοβόταν μήπως τὸν πῆσῃ πολὺ ἡ κόμησά. Κερδίζοντας καιρὸ, θὰ ἔδινε ἕνα ὕψος ἀληθοφαιίας σὲς λεπτομέρειες αὐτές.

—Μὲ τὴν σειρά μου, κύριε, εἶπε ἡ κόμησά ντὲ Σεβερνύ, θὰ σὰς ρωτήσω ἂν ἔχετε καμμιὰ ἀπόδειξη τῶν ὅσων μοῦ λέγετε τώρα. Πρὸ ὀλίγου σὰς εἶπα ὅτι καμμιὰ ἐνδειξις δὲν εἶχε μείνει σὲ δούτυγο παιδί μου γιὰ νὰ μὸς ὑποδείξῃ ἀργότερα τὴν ἑλπίδα τοῦ καὶ νὰ μὸς ἐπιτρέψῃ νὰ τὸ ξαναβρῶ. Μὰ ὁ νέος αὐτός ποὺ δὲν ὀνομάζεται Πιέρ Ζιρόντ, εἶναι ὁ ἴδιος καμμιὰ ἀπόδειξη τῆς ἐγκαταλείψεώς του; Δὲν ὑποψιάζομαι τὴν καλὴν πίστιν...

—Ὁ, κυρία... εἶμαι ἕνας ἐντιμὸς ἄνθρωπος.

—Ὅχι, δὲν σὰς ὑποψιάζομαι, ἀλλὰ...

Σὰς καταλαβαίνω, κυρία, καὶ δὲν θυμῶνω μαζί σας. Εἶσθε ὑποχρεωμένη νὰ ζητήσετε ἐγγυήσεις. Ὁ παραδεχθῆτε ὅμως ὅτι οἱ λεπτομέρειες ποὺ σὰς ἔδωσα συμπίπτουν μὲ τὶς ἀναμνήσεις σας...

—Ἀσφαλῶς...

—Θὰ μποροῦσατε νὰ σκεφθῆτε: Ὁ Ἐρβέ ἤξερε ὅπως κι' ἐγὼ τὶς ἀναμνήσεις αὐτές; Εἶχε τὶς ἴδιες ἀναμνήσεις μὲ μένα. Καὶ ἐπωφελεῖται, ὥς ποῦτε τὴν λέξη κυρία, ἂν καὶ ἡ λέξις αὕτη εἶναι φορτικὴ καὶ μὲ κάνει νὰ κοκκινίζω ἀπὸ ντροπὴ, ἐπωφελεῖται γιὰ νὰ μὲ ἐκβιάσῃ...

Ἡ Μαργαρίτα ἔκανε μιὰ ἀκαθόριστη χειρονομία ἀρνήσεως. Ὁ Ἐρβέ πήρε ἕνα ὕψος θλιμμένο καὶ χαμηλόφωνα, σὰν νὰ μιλοῦσε ἀκουσίως, συνέχισε:

—Εἶμαι φτωχὸς, εἶμαι κακοντυμένος, δὲν ἔχω καλὴ ἐμφάνιση. Τὰ ἔχω ὅλα αὐτὰ, μὰ τί σημασία μπορεῖ νὰ ἔχουν; Φταίω ἐγὼ γι' αὐτό; Στὴν ὑποψία ποὺ σὰς ἤλα καὶ γιὰ τὴν ὁποία δὲν θὰ σὰς κρατήσω κακία, θὰ σὰς ἀπαντήσω αὐτὸ μονάχα: Πιστεύε-

τε ότι, κατέχοντας το μυστικό σας, αν ήθελα να το εκμεταλλευθώ, θα περίμενα είκοσι χρόνια για να το κάνω; Είκοσι χρόνια χωρίς καν να εμφανισθώ σε σας, χωρίς να παρουσιασθώ ποτέ στον δρόμο σας για να σας συγκινήσω και να σας κάνω να φοβηθήτε; Είκοσι χρόνια χωρίς να σας γράψω; Ποιος θα μ' εμπόδιζε; Κανείς. Γιατί δεν τόκανα λοιπόν; Γιατί είμαι ένας καλός άνθρωπος, κυρία.

Είχε μιλήσει με τόσο θερμή καιπει-θώ ό άνθρωπος και ό συλλογισμός του ήταν τόσο λογικός πού έκανε εντύπω-ση στην Μαργαρίτα.

Ήταν αλήθεια αυτό πού έλεγε. Θά μπορούσε να καταγραφεί το μυστικό αυτό, ή τουλάχιστο να το χρησιμοποιή-ση. Είχε σκεφθεί πολλές φορές, ή δύ-στυχη γυναίκα, αυτόν τόν Έρβε, πού είχε εξαφανισθεί από την ζωή της. Τόν είχε δη πολλές φορές στά δειρά της εμφανιζόμενον ξεαφνα σαν ένα μυσάρο δαίμονα.

Τώρα κόντευε να πιστέψη ότι είχε γελασθεί σχετικά με τόν Έρβε. Έκει-νος μάντευε τις σκέψεις της. Τό καρ-φί είχε προχωρήσει. Τού έδωσε και τό τελευταίο χτύπημα με τό σφυρί.

—Δέν μπορούσα να υποψιάζωμαι τόν Ζιρόντ, κυρία, όπως υποψιάζεσθε σεις έμένα. Όταν άκουσα νό νέον αυτόν δεν λέγει ότι είχε περιουσιολογή τόν Δεκέμβριο τού 1859 στό δάσος τού Ρου-σού, δέν μου έμεινε καμιά αμφιβο-λία: ήταν ό γυιός σας. Σκέφθηκα ό-μως ότι θ' άνησυχούσατε, ότι θά με υποψιαζόσαστε και χωρίς να έξηγήσω στόν Ζιρόντ τούς λόγους τών έρωτή-σεών μου—τις όποιες στήριξα άλλω-στε στή φίλτα μάς και στό ενδιαφέρον πού ένοιωθα γι' αυτόν—τόν ρώτησα αν είχε καμιά απόδειξη της αληθείας τών γεγονότων πού μου είχε διηγηθή. Με κούταξε με έκπληξη. «Γιατί θά σάς γελοούσα; είπε. Για ποιά σκοπό;» Καί πρόσθεσε με πίκρα: «Μήπως θά είχα-τε καμιά έλπίδα να με κάνετε να ξα-ναβρώ την μητέρα μου;» Γιατί, παρ' όλα αυτά, δέν σκέπτεται παρ' την μητέρα του, σαν κάποιο μυστικό έν-στικτο να τόν ειδοποιούσε ότι δέν πρέ-πει πιά να συλλογίζεται τόν πατέρα του. Δέν τόλμησα να έπαναλάβω την έρώτησή μου, μά ό ίδιος, λίγα λεπτά άργότερα, έπανερώγημος στην έρώτη-σή μου, μου είπε: «Ό θεός μου πα-τέρας είχε πάντοτε παραμελήσει να τακτοποιήσει έπισήμως την υιοθεσία μου. Από νομικής άπόψεως δέν μπο-ρούσε να τό κάνει. Οι υιοθεσίες είναι πολύ δύσκολες με τούς γαλλικούς νό-μους. Χρειάζόταν ώρισμένες προϋπο-θέσεις πού δέν μπορούσε να συγκεν-τρώσει. Όταν όμως αίσθανθηκε τις δυνάμεις του να ελαττώνωνται και κα-τάλαβε ότι ό θάνατος δέν βρισκόταν μακριά, σκέφθηκε έμένα. Συλλογισθη-κε ότι μπορούσε καμιά μέρα να μου μιλήσει έτσι, κυρία.

Στά μάτια της Μαργαρίτας άστρα-φταν σαν διαμάντια τά δάκρυα.

—Παιδί μου! ψιθύριζε σαν να μιλού-σε στόν έαυτό της! Παιδί μου! Θά σέ ξαναδω! Έσένα πού σέ θρήνησα τό-σο! πού σέ αναζητούσα σ' όλη μου τη ζωή... Ζωντανή ανάμνησις της παιδια-στικής ζωής μου... Έσύ πού είσαι χω-ρίς άλλο τό πορτραίτο τού Ροζέ... δέν πέθανες... Θά σέ ξαναδω, γυιέ μου... Γυιέ μου!

«Ω κύριε! θά ήταν κακό να παρα-γνωρίσετε την στοργή μου γι' αυτόν! Δέν κρύβω από τόν έαυτό μου ότι τό παιδί αυτό είναι ένας κίνδυνος για μέ-

Δική σου για πάντα!

σφραγίδα της δημαρχίας». Καί ό Πιέρ Ζιρόντ—ό γυιός σας, κυρία—πρόσθεσε μ' ένα χαμόγελο τόσο θλιμμένο πού θά σάς προκαλούσε δάκρυα: «Δέν έ-χω άλλη απόδειξη ταυτότητας!»

Ό Έρβε σηκώθηκε και με τό χέρι άκουμπισμένο στην καρδιά του, πρόσ-θεσε:

—«Αν νομίζετε τώρα, κυρία, ότι αυ-τό άρκει για να σας άποδείξει ότι πραγματικά ό Πιέρ Ζιρόντ είναι τό παιδί πού έγκαταλείφθηκε στό δάσος τού Ρουσού, πήτε μια λέξη και θά σάς τόν φέρω όποτε θελήσετε... ή αν φο-βάστε την παρουσία του κοντά σας, σ' αυτό τό μέγαρο, τίποτα δέν θά εί-ναι πιο εύκολο από τό να συναντηθή-τε μαζί του σπíti μου, στην όδό Σαίντ Όνορέ...»

—«Αν είσατε πεπεισμένη, άπε-ναντίνα, ότι είμαι ένας άπατεών, δέν έχω παρά να άποσυρθώ, κυρία. Θά φύγω καταλυπημένως... αλλά θά έχω τουλάχιστον την ικανοποίηση ότι έκα-να τό καθήκον μου και ότι έσας δέν σάς ένδιέφερε και πολύ ό χαμένος αυ-τός γυιός. Ότι ή ανακάλυψις του θά σάς δημιουργούσε ένοχλήσεις πού θέ-λετε ν' άποφύγετε και ότι καταλήγο-με στό συμπέρασμα ότι τό καλύτερο μέσον για να συνεχίσετε σεις την ευ-τυχισμένη ζωή σας είναι ν' αφήσω με πάλι στην τύχη πού κανονίζει τόσο ω-ραία τά πράγματα την φροντίδα ν' έπαγρυπνή έπi τού Ζιρόντ. Δέν θά γνωρίσετε τότε ποτέ τό φτωχό αυτό παιδί κι' εκείνο δέν θά γνωρίσει ποτέ την μητέρα πού ώνειρευθήκε τόσες φο-ρές.

—«Ω! κύριε, είπε ή Μαργαρίτα με όρμη. Μήν πιστεύετε ότι είμαι κακιά μητέρα... Δέν πέρασε ούτε μια μέρα της ζωής μου χωρίς να σκεφθώ τό χαμένο αυτό παιδί. Ούτε μια μέρα, σάς τό όριζόμαι, χωρίς να διαλογι-σθώ με τρόμο την αθλιότητα πού θά συνώδευε την ζωή του αν ήταν ζων-τανό. Τόν άναπαύ αυτόν τόν άγνωστο γυιό με όλη την φλόγα της μητρικής μου στοργής...»

—«Ω κύριε! θά ήταν κακό να παρα-γνωρίσετε την στοργή μου γι' αυτόν! Δέν κρύβω από τόν έαυτό μου ότι τό παιδί αυτό είναι ένας κίνδυνος για μέ-

να άφού ό σύζυγός μου άγνοεί τό μυσ-τικό αυτό του παρελθόντος μου, άλ-λά λίγο μ' ένδιαφέρει... Ό Θεός προ-στατεύει τις μητέρες... Είκοσι δλόκλη-ρα χρόνια ό γυιός αυτός στερήθηκε τά χάδια της μητέρας του... Θάκανα τό π'αν για να τό ξεχάσει! Φυσικά, ά-γαπώ τόν γυιό μου Μπερνάρ και την κόρη μου Μπερνερέτ πού είναι τόσο ήσυχα και καλά παιδιά και οι δύο τους, μά αίσθάνομαι μεγάλη ταραχή στή σκέψη ότι θά ξαναδω αυτό τό άλ-λο παιδί, τό έγκαταλειμμένο και δυ-στυχισμένο. Μου φαίνεται ότι δέν ύ-πηρεξα ποτέ μητέρα, ότι γίνομαι τώ-ρα για πρώτη φορά! Γυιέ μου! Γυιέ μου! Καί με σκεφτόταν, είπατε, χωρίς να με γνωρίζη; Σας μιλούσε για την μητέρα του; Την άναπα;»

—«Α! πόσο πληγωμένη θά είναι ή φτώχη του καρ-διά... και πώς θά υπέφερε βλέποντας γύρω του τ' άλλα παιδιά να δέχωνται τά χάδια και τά φιλά τών μητέρων τους!»

—«Ναι, κυρία, σάς λατρεύει... Καί θά είναι για σας μια νέα πηγή ευτυ-χίας, μ'ην άμφιβάλλετε...»

—«Πότε θά τόν δω;»

—«Μόλις τό έπιθυμήσετε, κυρία.

—«Αύριο, δέν είμαι ελεύθερη.

—«Μεθαύριο, στις δύο, αν θέλετε.

—«Θά έλθω σπíti σας;

—«Θά είναι, κατά την γνώμη μου, φρονιμώτερο.

—«Ας είναι λοιπόν... Ποιά είναι ή διεύθυνσις σας;

—«Την έχετε στην κάρτα μου. Με-θαύριο λοιπόν!

—«Ό Έρβε βγήκε. Καί ή Μαργαρίτα, τρομερά παραγμένη, επέστρεψε στό δωμάτιό της και σωριάστηκε σ' ένα κάθισμα έπαναλαμβάνοντας: «Ξανα-βρήκα τόν χαμένο μου γυιό!»

Καί χαμένη μέσα στην όνειροπόλη-σή της, αναλύθηκε σ' ένα σιγανό κλάμ-μα.

Η ΦΡΙΧΤΗ ΚΩΜΩΔΙΑ

—«Ας μ'ην αφήνω με τίποτα στην τύ-χη, σκέφθηκε ό Έρβε, βγαίνοντας από τό μέγαρο της κυρίας ντε Σεβερνύ. Καί έτρεξε στό σπíti τού Μοριάνι, στην όδό ντε Κουρσέλ.

Βρήκε τόν νέο εκεί. Ό Έρβε τού έ-τεινε τό χέρι του χαμογελώντας. Ό Μοριάνι δέν τό πήρε. Ό γέρος δέν προσεβλήθη. Καί τού είπε μ' ένα ύφος άπέραντης καλωσύνης:

—«Παιδί μου, θέλω να μου δώσης δύο πληροφορίες.

—«Τι θέλετε να μάθετε;

—«Τό όνομα τού χωριού όπου κατοι-κούσε ό Πιέρ Ζιρόντ, ό πραγματικός, προτού έλθη μαθητευόμενος στό Πα-ρίσι.

—«Μπονκούρ, κοντά στόν Έντρ.

—«Μπονκούρ! είπε ό Έρβε χτυπών-τας τό μέτωπό του... Πούλησα εκεί έ-να κτήμα κάποτε... Καί είχα δη τόν δήμαρχο πολλές φορές... Τι ώραία έρ-χονται τά πράγματα!

—«Ό δήμαρχος λέγεται Ματορέ, εί-πε ό Μοριάνι. Βρήκα τό όνομά του στά χαρτιά τού Ζιρόντ μετά τόν θά-νατό του.

—«Ματορέ, άκριβώς. Πές μου, ό Πιέρ Ζιρόντ ό αληθινός και ή αδελφή του, είχαν γεννηθή στό Μπονκούρ;

—«Όχι.

—«Περίφημα. Δέν μου χρειάζεται τί-ποτα περισσότερο.

(Ή συνέχεια στό προσεχές)

Ή τελευταία δέλησις

Δραματικό διήγημα του Ανρύ Πικάρ

Ο ί δίδυμες αδελφές Λεόνη και Λουίζα Μοντέ κατοικούσαν στην έπαρχιακή πόλη της Βο-ρείου Γαλλίας Βιγ-σου-Μπουά κι' είχαν τό άτύχημα να χάσουν τούς γονείς τους, πού είχαν σκοτωθή σ' ένα αυτόκινητιστικό δυστύχημα, αφήνον-τάς τες πεντάρφανες. Ή διπλή αυτή τραγωδία είχε συμβή όταν ήσαν έσω-τερικές στό οικότροφείο Σουρέ. Ό μό-νος κηδεμών πού τούς είχε άπομείνει ήταν ή θεία τους, ή όποια τις πήρε ά-πό τό οικότροφείο για να τις κρατούν συντροφιά στό σπíti.

Έτσι πέρασαν τά νειάτα τους, τά ζωηρά και άτίθασσα, στό αυστηρό και άπομονωμένο περιβάλλον τού άρχον-τικού σπιτιού της θείας τους. Καί τό μόνο πού στάθηκε ικανό ν' άπομακρύ-νη την νευρασθένεια απ' αυτές τις δύο λεπτές ψυχές, ήταν ή μουσική. Ό κό-σμος της άρμονίας είχε γίνει για τά δύο αυτά πλάσματα μια άπόλυτη ά-νάγκη.

Οί αδελφές Μοντέ ήσαν κληρονόμοι μιας μεγάλης περιουσίας, και πολλοί γονείς ήσαν πού έπαφθαλμιούσαν την συγκρατησθή τους για την ευτυχία τών άγοριών τους. Ή Λεόνη όμως και ή Λουίζα σέ κάθε πρόταση γάμου άντέ-τασαν άπόλυτη άρνηση και τούτο γιατί δέν ήθελαν να χωριστούν ή μια από την άλλη.

Λίγο καιρό πριν πεθάνη ή θεία τους έκαμαν την γνωριμία τού Ζωρζ Ντου-μάς. Ήταν ένας νεαρός μηχανικός, άντιπρόσωπος βιομηχανικής εταιρίας, πού έπρόκειτο να έγκαταστήση ένα μεγάλο εργοστάσιο στην μικρή έπαρ-χιακή πόλη. Ή έγκατάσταση έπρόκει-το να γίνει σέ οικόπεδα πού ήταν πε-ριουσία τών δύο διδύμων αδελφών, κα-κά τα διαρκεία τών διαπραγματεύ-σεων για την άγορά τού εδάφους και τών έπακόλουθων σχέσεων μαζί τους, ό Ζωρζ Ντουμάς άπέδειξε στις δύο μελαγχολικές καρδιές, ότι δέν ήταν μόνο ένα πρακτικό και κοινό μυαλό, αλλά και ένας γοητευτικός νέος, εύθυ-μος, πνευματώδης, με τελεία μόρφωση, τό σπουδαιότερο καλλιτέχνης. Έπαίξε βιολί!

Παρ' όλες τις άντιρρήσεις της αυ-στηράς θείας τους, οι δύο αδελφές τόν προσκάλεσαν ένα βράδυ σπíti τους, με την προϋπόθεση ότι θά πήγαινε έ-κει με τό βιολί του. Έκείνος δέγθη-κε την πρόσκληση και πήρσε κατά γράμμα την υπόσχεσή του.

Πέρασαν μια βραδυά ώνειρεμένη. Ό Ζωρζ Ντουμάς ήταν ένας μουσικός με ταλέντο κι' ικανοποίησε πληρέστα-τα τις απαιτήσεις τών δύο έκκεντρι-κών αδελφών.

Δυστυχώς ό άπρόοπτος θάνατος της θείας έθεσε τέραμα στά μουσικά τους βράδια. Ωστόσο δέν μπόρεσε να κα-ταστρέψη και τη φίλα του πού ήταν άγνή και πιστή: Με την άδεια της Λεόνης και της Λουίζας, ό μηχανικός Ντουμάς συνέχισε τις έπισκέψεις του στό σπíti. Ή μουσική, φυσικά, δέν ή-ταν στό πρόγραμμά τους' μιλούσαν ό-μως με όση μυστικοπάθεια μπορούν να

μιλούν οι καλλιτεχνικές ψυχές.

Έννοείται ότι σ' αυτό τό διάστημα, όλοι οι άνθρωποι στην πόλη μιλούσαν για τις τακτικές έπισκέψεις τού νεα-ρού μηχανικού στό σπíti τών δύο άρ-φάνων και διδύμων αδελφών, και οι τολμηρότερες φαντασίες απέδιδαν εις βάρος αυτού τού τριγώνου πολλά. Οι σχέσεις τους στην αρχή είχαν γίνει περιεργες και στό τέλος... σκανδαλώ-δεις.

Όταν, ένα μεσημέρι, στην στροφή ενός δρόμου, τό ατί τού εύαίσθητου μηχανικού άκουσε κάτι προσβλητικά λόγια για τις δύο φίλες του, πού έθι-γαν κι' αυτόν. Τά χείλη πού τα πρό-σεραν αού ήσαν άγνωστα, άλλα αυτό δέν άφαιρούσε τίποτα από την βαρύτη-τά τους. Σκέφθηκε να τούς άρχισή στις γροθιές αλλά συγκρατήθηκε. Γι θάλεγαν εκείνες για την έπέμβασή του.

Αυτή ή κακοηθεστάτη κατηγορία έ-πέφερε στην καρδιά τού Ζωρζ Ντουμάς ένα άπροσδόκητο άποτέλεσμα: Διεπί-στωσε τώρα ότι ό θαυμασμός του για τό ταλέντο τών δύο κοριτσιών μετα-βαλλόταν σε μια βαθειά άγάπη. Νά πού οι έξνοι άνθρωποι είχαν άντιληφθή πρωτίτερα απ' αυτόν τόν ίδιο την πραγματική αίτία τών έπισκέψεών του στό σπíti τών δύο γυναικών. Άγαπού-σε. Άλλά ποιά; Ή φυσική και ήθική ομοιότητα τών δύο αδελφών ήταν κα-ταπληκτική και τά όνόματά τους έχι-ναν τελείως την σημασία τους.

Κάθε βράδυ έπιστρέφοντας από την θαλπωρή της συντροφιάς τους, σπíti του, έπαναλάμβανε στά χείλη του:

—Την Λεόνη; Την Λουίζα;

Κι' οι δύο ήσαν ώραίες, έξυπνες, ά-

ξιαγάπητες, και γνή-σιες καλλιτέχνιδες. Την Λουίζα άγαπού-σε: Την Λεόνη; Ποιά;

Ή σκέψις ότι πιθα-νόν ν' άγαπούσε και τις δύο, τόν τρομο-κράτησε. Έπρεπε ν' άποφύγη κάθε παρό-μοιο σκάνδαλο... Ό-στε είχαν δίκιο οι κατηγορητάι του... Θεέ μου!

Ό Ζωρζ Ντουμάς έπρεπε ν' άποφύγη κάθε έπικείμενη κα-ταστροφή της ύπολή-ψεώς του. Ναί! με κάθε θυσία.

Έτσι διέκοψε ά-πότομα τις έπισκέψεις του και με τό πρόσχη-μα ότι οι υποθέσεις του τόν καλούσαν στό Παρίσι, ένα μεσημέρι άποναίρεθηκε της δύο αδελφές.

Ότε ή Λεόνη, ότε ή Λουίζα άμφέβαλ-λαν για τά πραγμα-τικά έλατήρια αυτής της άναχωρήσεως. Εύτυχώς οι φίμες

σταματούσαν ως την πόρτα τού σπιτιού τους. Τακτικά, όμως, ή άπουσία τού άγαπημένου τους προσώπου τούς ά-δειαζε τη ζωή, και τότε ένοιωθαν κι' οι δύο την θέση πού κατείχε ό νεαρός μηχανικός στή καρδιά τους.

Οί μέρες περνούσαν χωρίς να λαβαί-νουν κανένα γράμμα του και ή ζωή έ-κλώθε την μονοτονία της στό παρθενι-κό περιβάλλον τού σπιτιού. Σκέπτον-ταν, σκέπτονταν κι' οι δύο για κείνον πού έλειπε, αλλά ποτέ δέν μιλούσε ή μια στην άλλη για τόν άπόντα. Καί κάθε φορά πού ή μια συνελάμβανε την έλλη να όνειροπολή στό π'εβάζι τού παραθύρου ή κάπου άλλο, την άγκά-λιαζε γελαστή και άμίλητες κι' οι δύο συνέχιζαν την δουλειά τους.

Ένα βράδυ πού έσιαγχαν τις παρ-τισιόνες τού πιάνου, ή Λουίζα είπε ξαφνικά στην αδελφή της:

—Νά! Ό «Πέερ Γκύντ»... Τό τραγου-δι Σολβάζ. Τό θυμάσαι Λεόνη;

Είναι ύπεροχο... Άκουσέ το.

Κάθισε άμέσως στό πιάνο κι' άρχι-σε να τραγουδά:

«Θά γυρίσης ξανά άγάπη μου, γλυκειά...»

Ή Λεόνη συγκινημένη, άκουγε άμί-λητη την αδελφή της.

—Θέλεις να μου κάμης μια μεγά-λη χάρη; είπε ή Λουίζα σέ λίγο, μό-λις τελείωσε τό τραγουδι της. Μού όρκίζεσαι για κάτι;

—Νά όρκιστώ; Είναι τόσο σοβαρό... Πές μου! Τι είναι;

—Θά... ήθελα να μουπαιξες αυτό τό τραγουδι όταν... θά πεθάνω... και θά

(Τό τέλος στή σελίδα 38)

Ό Ζωρζ Ντουμάς ή-ταν ένας μουσικός με ταλέντο.

Περίληψη
Προηγούμενων

Ἡ Ἐβελυν
Προτέρω είχε παν-
τρευτὴ τὸν Τζίμ
Λαίηντον πού εἶχε κι' ἕναν ἐξάδελφο τὸν
Ζάκ. Στὸν Μεγάλον Πόλεμο, οἱ δύο ἀδελ-
φοὶ ὑπηρετοῦν στὸν ἀγγλικὸ στρατὸ πὺν
πολεμῶ στὸ γαλλικὸ μέτωπο. Μιὰ μέρα
ἐξαφανίζονται καὶ οἱ δύο, καὶ ἀπὸ τότε
κανεῖς δὲν ἀκούει γι' αὐτοὺς. Πέρασαν
δέκα χρόνια. Ἡ Ἐβελυν σκέπτεται ὅτι
εἶναι ἴσως καιρὸς νὰ ξαναπαντρευτῇ,
ὅποτε ὁ σύζυγός της ἐξαδέλφης της Λού-
ση, ταγματάρχης Μάννινγκ, τὸν ὁποῖο ἀ-
ποκαλοῦν χαϊδευτικά «Πίθηκος» βρίσκει
μιὰ μέρα ἕναν μισοπλήθιο χωριὸ. Αὐτὸς
μόλις τὸν βλέπει τοῦ μιλά μετὰ τὸ παρα-
τσούλι του καὶ τοῦ λέγει γιὰ τίς πολέ-
μικες μέρες πὺν πέρασαν μαζί. Ὁ Μάν-
νινγκ φέρνει τὸν χωριὸ σπῆτι του κι' ἐ-
κεῖ κατὰπληκτος τὸν βλέπει νὰ συνεχέ-
ται ἀπὸ τὴν ἡλιθιότητά του καὶ νὰ λέη
πὺς εἶναι ὁ Λαίηντον. Ὁ Μάννινγκ φέ-
ρει τὸν συγγενὴ του στὸν πύργο τῶν Λαί-
ηντον, ὅπου γίνεται οἰκογενειακὴ συγ-
κέντρωση καὶ ὅλοι, ἐντὸς τῶν Ἀμποτ,
πὺν θὰ κληρονομοῦσαν μιὰ μέρα τὸν γέ-
ρω-Κότερελ, λένε πὺς εἶναι ὁ Τζίμ
Λαίηντον. Ἡ Ἐβελυν ὅμως δὲν τὸ πι-
στεύει. Ἡ ἐξαδέλφη της Λούση
ἐξ ἄλλου προσπαθεῖ τώρα νὰ τὴν πείσει
εἶναι ὁ Τζίμ ἢ ὁ Τζάκ. Πρῶτὰ τί ἐγινε ἢ
ἦταν πρῶτὰ ἀρραβωνιασμένη ἢ Ἐβελυν,
ἀλλὰ χώρισε ἐπειτα, γιὰτὶ ἀνεκάλυψε κά-
τι σχέσεις του μετὰ μιὰ γυναῖκα. Τὴν
ἐπομένη ἢ Ἐβελυν πηγαίνει νὰ βοηθῇ τὴν
Ἄννα Μπλούμ, στὴ ὁποία λέγει ὅτι εἶναι
σύζυγός τοῦ Τζίμ Λαίηντον, καὶ τῆς ζη-
τεῖ νὰ τὴν βοηθήσῃ νὰ μάθῃ ἂν αὐτὸς
πὺν παρουσιάζεται σήμερα ὡς Λαίηντον,
εἶναι ὁ Τζίμ ἢ ὁ Τζάκ. Ἡ Ἄννα ὅμως
δὲν εἶναι εἰς θέσιν νὰ τὴν πληροφορήσῃ
Θυμᾶται μόνο ὅτι μιὰ μέρα πὺν ἦταν ἀρ-
ρωστός ὁ ἄντρας της ἐπαναλάμβανε στὸν
πυρετὸ του τὴ φράση «Πέρλα, πρέπει νὰ
φύγῃ».

Ὅταν ἐπέστρεψε στὸ Λονδίνον, ἢ Ἐ-
βελυν συναντᾶται στῆς φίλης της Ζέσσι-
κα Σάννινγκ μετὰ τὸν Κόττυ Ἀμποτ. Αὐ-
τὸς τὴν πληροφορεῖ ὅτι γιὰ νὰ ἀποδείξῃ
ὅτι ὁ παρουσιαζόμενος ὡς Λαίηντον δὲν
εἶναι αὐτὸς, ἔβαλε ἕναν ντέντετιβ νὰ τὸν
παρακολούθῃ. Αὐτὸς τὸν πληροφοροῦσε
ὅτι ὁ δῆθεν Λαίηντον, πῆγε καὶ βόηξε
τὴν Πέρλα Πάλιζερ, ἀφοῦ προηγουμένως
πῆγε στὸ ληξιαρχεῖο καὶ πληροφορήθηκε
γιὰ ἕνα γάμο πὺν εἶχε γίνει στὰ 1914 με-
ταξὺ ἐνὸς Τζίμ Φίλντ καὶ τῆς Πέρλας.
Ἡ Ἐβελυν ἀκούει γεμάτη τρόμο καὶ ἀ-
γωνία.

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ
ΤΑΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟ
ΡΗΜΑ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙ-
ΤΣΙΑ ΟΥΕΝΤΟΥΟΡΘ

Μορφές πού

Τζίμ Φίλντ ἂν καὶ ἦταν ἕνα χρόνο με-
γαλύτερος ἀπὸ τὸν Λαίηντον, ἦταν στὸ
κολλέγιο μαζί τους καὶ ἐρχόταν πολὺ
συχνὰ στὸν πύργο τοῦ Λαίηντον. Ἀνῆ-
κε στὴν ἴδια ἀεροπορικὴ μοῖρα μετὰ τοὺς
δύο ἐξαδέλφους καὶ ὑπῆρξε ἕνας ἀπὸ
τοὺς ἀεροπόρους πὺν ἐφέρθησαν ἐξα-
φανισθέντες στίς 15 Νοεμβρίου 1915.

Ὁ ἄνδρας πὺν ἰσχυρίζεται ὅτι εἶναι
ἕνας Λαίηντον δὲν κατάρθωσε νὰ δώ-
σῃ ἄλλη ἀπόδειξη ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι
ἀνεγνώρισε διάφορα μέλη τῆς οἰκο-
γενείας καὶ ἤξερε ὠρισμένα πράγματα
πὺν καὶ ὁ Τζίμ Φίλντ θὰ γινώριζε ἀ-
σφαλῶς. Ἡ πρώτη του ἀπασχόλησις ἦ-
ταν νὰ ἐξετάσῃ τὴν ἀναγραφή τοῦ γά-
μου τοῦ Τζίμ Φίλντ μετὰ τὴν τὴν γί-
ναικα, ἢ ὁποία, ἂν θυμοῦμαι καλὰ,
ὑπῆρξε ἕνα ἄστρο τοῦ μοδρικ-χάλλ
πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια. Ὑστερα πῆ-
γε νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ ζητώντας τὴν μετὰ
τὸ ὄνομα τῆς κυρίας Φίλντ. Βλέπετε
λοιπόν, ἀγαπητῇ μου Ἐβελυν! Νομί-
ζω ὅτι δὲν μπορεῖτε πιά νὰ πῆτε: «Ἐ-
λάτε δά!».

Ἡ νέα γυναῖκα ἀπήντησε μετὰ ἡρεμία:

—Σὰς ζητῶ συγγνώμην. Γελίστε ἀ-
σφαλῶς. Καταλαβαίνω ὅμως πὺς κα-
ταλήξατε σ' αὐτὸ τὸ λάθος. Μολαταῦ-
τα δὲν λαμβάνετε ὅπ' ὅψιν ὅτι μπορεῖ
νὰ ὑπάρχῃ μιὰ ἄλλη ἐξηγήσις ἀπολύ-
τως λογικὴ καὶ ὅτι ἂν ὁ Τζάκ ἢ ὁ Τζίμ
γινώριζαν ὅτι ὁ φίλος των Φίλντ ἦταν
παντρεμένος, ἢ πρῶτῃ τους φροντίς θὰ
ἦταν νὰ ἐπισκεφθοῦν τὴν γυναῖκα
τους;

Ἐνα ἐλαφρὸ συγκαταβατικὸ χαμό-
γελο φάνηκε στὸ πρόσωπο τοῦ Κόττυ
Ἀμποτ πὺν ἀπήντησε:

—Φοβοῦμαι ὅτι ξεχάσατε τοὺς λό-
γους τῆς μὲς Πάλιζερ ἢ ὁποία, ἐπάνω
στὴν μεγάλῃ συγκίνησή της, ἐδήλωσε
ὅτι εἶχε δι' ἕνα φάντασμα. Ὅπως εἶ-
πα καὶ στὴν Σοφία, δὲν μπορούμε φυ-
σικὰ νὰ πάρουμε τὴν δήλωσιν αὐτὴ κατὰ
γράμμα. Θέλησε ἀναμφιβόλως νὰ ἐκ-
φράσῃ μ' αὐτὴν ὅτι ἐβρέθηκε ἀπάναντι
σὲ κάποιον πὺν θεωροῦσε νεκρὸ. Ὅπως
εἶπε ὁ Τόμ Μέντιπ-Φόλιντον...

Ἡ Ἐβελυν σηκώθηκε μ' ἕνα πῆδη-
μα.

—Σὰς παρακαλῶ, Κόττυ! Τὰ θα-
λασσώσατε ὅλα!

Διευθύνθηκε πρὸς τὸ τζάκι, σκάλισε
τὴ φωτιά καὶ ξαναγύρισε μετὰ μάγουλα
καταπόρφυρα, μετὰ μᾶτια πὺν ἔλαμπαν:

—Ἄγνοῶ ἂν ἢ Πέρλα Πάλιζερ γινώ-
ρισε ποτὲ τὸν Τζίμ Λαίηντον, εἶπε. Εἴ-
ναι πιθανὸν νὰ τὸν συνάντησε κάποτε,
μὰ ἐκεῖνο γιὰ τὸ ὁποῖο εἶμαι θεοδαία
εἶναι ὅτι ἐκεῖνη καὶ ὁ Τζάκ Λαίηντον
εἶχαν στενωπώτας σχέσεις.

Ὁ Κόττυ σηκώθηκε καὶ δήλωσε:

—Δὲν βλέπω κατὰ τί αὐτὸ μπορεῖ νὰ
ἀλλάξῃ...

—Πηγαίνετε νὰ σκεφθῆτε, ἀπήντησε
ἢ νέα γυναῖκα.

Τὴν κῦτταξε μετὰ ὕφος προσβεβλημέ-
νο:

—Πρέπει, λοιπόν, νὰ συμπεράνω ὅτι
υποθέτετε πὺς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι
ὁ Τζάκ Λαίηντον!

ΖΩΝΤΑΝΕΥΟΥΝ ὅπ' τὸ παρελθόν

—Δὲν εἶπα τίποτα τέτοιο.

—Ἄν δὲν εἶναι ὁ Τζίμ Φίλντ, οὔτε ὁ
Τζάκ Λαίηντον, δὲν μένει παρὰ ὁ Τζίμ
Λαίηντον. Εἰσθε ἔτοιμη ν' ἀναγνωρίσε-
τε στὸ πρόσωπο αὐτοῦ, τὸν Τζίμ Λαίη-
ντον... τὸν σύζυγό σας;

—Δὲν εἶπε ὅτι ἦταν ὁ σύζυγός μου, ἀ-
πήντησε μετὰ φωνὴ χαμηλὴ καὶ συγκρα-
τημένη ἢ Ἐβελυν πὺν ἐγινε κατάχλω-
μη.

—Λοιπόν...

—Δὲν θέλω πιά νὰ μιλήσω γιὰ ὅλα
αὐτὰ. Γυρίστε στὸ σπῆτι σας καὶ σκε-
φθῆτε. Πάρτε τὴ γνώμη τῆς Σοφίας...
καὶ τοῦ Τόμ Μέντιπ-Φόλιντον! Πι-
στεύω ὅτι θὰ καταλήξετε νὰ καταλάβε-
τε ὅτι αὐτὸ πὺν νομίζατε τόσο φανε-
ρὸ, στὴν πραγματικότητα δὲν εἶναι κα-
θόλου... Ὁ Κόττυ ἀποσύρθηκε ἀρκετὰ
στενωχωρημένος.

Ἡ Ζέσσικα εἰσέβαλε ὀρμητικὰ μέσα
στὸ σαλόνι ὅπου βῆκε τὴν κυρία Λαί-
ηντον ὀρθία ἐμπρὸς στὸ τζάκι, μετὰ
τὸ κεφάλι ἀκουμπισμένο στὸ διπλωμένο
μπράτσο της.

—Θὰ σκοτώσω τὸν ἄνθρωπο αὐτὸ ἂν
ξανάρθῃ νὰ σὰς ἐνοχλήσῃ! φώναξε.
Τί συμβαίνει; Ἐβελυν!

Ἡ νέα γυναῖκα σήκωσε τὸ κεφάλι
της καὶ ἀπήντησε:

—Τίποτα. Ὁ Κόττυ μετὰ παραξάλισε
καὶ προσπαθῶ νὰ ἐξηφαλύνω τί εἶπε αὐ-
τὸς καὶ τί εἶπε ἢ Σοφία...

Προσπάθησε νὰ χαμογελάσῃ καὶ ἢ
Ζέσσικα χτύπησε τὸ πόδι της στὸ πά-
τωμα δηλώνοντας:

—Μὴ μοῦ μιλάτε γι' αὐτόν!

Τὴν προσεχῇ φορὰ πὺν θάρρη, θὰ
τοῦ ἀπαντήσω ὅτι φύγατε γιὰ τὴν Νέα
Ζηλανδία.

Ἡ Ἐβελυν παρατηροῦσε ἀφηρημένα
τὴν φωτιά. Ὑστερα ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα
σηκώθηκε λέγοντας: «Θὰ τηλεφωνήσω
στὸν θεῖο Χένρυ».

Ὁ σὲρ Χένρυ Προτέρω τελείωνε τὸ
πρόγευμά του. Φάνηκε γοητευμένος ἀ-
κούοντας τὴν φωνὴ τῆς ἀνεψιάς του
καὶ τῆς τὸ εἶπε, προσθέτοντας:

—Θέλετε ἀσφαλῶς νὰ κάνω κάτι γιὰ
σὰς; Μὲ τὴν μεγαλύτερη εὐχαρίστη-
ση. Περὶ τίνος πρόκειται;

Τοῦ φάνηκε ὅτι ἢ Ἐβελυν μιλοῦσε
κουρασμένα.

—Ὁ Κόττυ ἐφυγε πρὸ ὀλίγου ἀπὸ τὸ
σπῆτι μου!

—Ἄ! φτωχὸ μου παιδί! Καταλα-
βαίνω τώρα γιὰτὶ φαίνεται στενωχωρη-
μένη!

Ἡ Ἐβελυν ἄφησε ν' ἀκουσθῇ ἕνα ἐ-
λαφρὸ γέλιο:

—Ναί. Ὁ Κόττυ προκαλεῖ πάντα τὸ
ἀποτέλεσμα αὐτό. Ἦρθε νὰ μοῦ μιλή-
σῃ γιὰ μιὰ ἰδέα ἐξαιρετικὴ... τὴν ὁποία
ὀνομάζει ἕνα «σπέρμα»!

—Ἐνα τί;

—Ἐνα σπέρμα. Ἡ Σοφία κι' ἐκεῖ-
νος, βοηθούμενοι ἀπὸ τὸν Τόμ Μέντιπ-
Φόλιντον, τὸ ἔβαλαν σ' ἕνα ὄρδ γιὰ νὰ
ἀναπτυχθῇ...

—Ἀγαπητὸ μου παιδί, δὲν καταλα-
βαίνω τίποτα ἀπ' αὐτὰ πὺν μοῦ λέτε!

—Θεῖε Χένρυ, νομίζουν ὅτι ὁ Τόνυ
δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν Τζίμ Φίλντ!

—Ὁ Τόνυ; Ἔτσι τὸν βαπτίσατε;

—Ναί. Ἐπρεπε θεῖα νὰ τοῦ δώσω-
με ἕνα ὄνομα!

—Φυσικά. Ὡστε ὁ Ἀμποτ πιστεύει ὅ-
τι εἶναι ὁ Τζίμ Φίλντ; Γιατί;

Ἡ Ἐβελυν τοῦ τὸ ἐξηγήσε καὶ ὁ γέ-
ρος εἶπε ὅταν τελείωσε:

—Τί παράξενη ἱστορία!

—Δὲν εἶν' ἔτσι;

—Ἀγαπητῇ μου μικρούλα, θέλετε
νάρθω νὰ μιλήσω με;

—Ὁχι ἀλλὰ θὰ ἤθελα νὰ πᾶτε στὸ
ληξιαρχεῖο αὐτὸ καὶ νὰ κυττάξετε τὴν
ἀναγραφή αὐτὴ πὺν εἶπε ὁ Κόττυ. Νο-
μίζω ὅτι θάπρεπε νὰ τὴν ἐξακριβώσω-
με.

—Θὰ πάω τώρα. Ποιὰ ἦταν ἢ ἡμερο-
μηνία;

Ἡ Ἐβελυν δίστασε:

—Δεκέμβριος... Ναί, θάρρῶ πὺς εἶ-
ναι 7 Δεκεμβρίου, μὰ δὲν εἶμαι θεοδαία
γιὰ τὸν χρόνον... Νομίζω ὅτι εἶπε 1913
ἢ 14. Θὰ μπορούσατε νὰ κυττάξετε στὰ
δύο χρόνια...

—Πολὺ καλὰ. Πότε θέλετε νὰ σὰς
δώσω τὴν ἀπάντησιν; Θὰ εἰσθε σπῆτι
σας τὸ ἀπόγευμα;

—Ναί, ἀλλὰ μὴν ἔλθετε. Θὰ ἔχω με-
τὰ τὴν χαριτωμένη ἀνηψούλα τῆς Ζέσσι-
κα, τὴν Λάβυ, τὸ ἀπόγευμα καὶ δὲν θὰ
μπορέσωμε νὰ μιλήσουμε. Ἐλάτε νὰ
δειπνήσετε μαζί μου. Ἡ Ζέσσικα θὰ
πᾶν στὴν ἀδελφὴ της. Θὰ σὰς περι-

μένω κατὰ τίς ὀκτώ.

Κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἀπογεύματος, ἢ
καμαριέρα τῆς Ἐβελυν ἀνήγγειλε τὸν
κ. Λαίηντον, κι' ἐκεῖνος μπῆκε στὸ σα-
λόνι ὅπου βρέθηκε μπροστὰ σ' ἕναν
θαυμάσιο πίνακα: Οἱ κουρτίνες ἦταν
τρασηγμένες, μιὰ ὠραία φωτιά ἔλαμπε
στὸ τζάκι ἐμπρὸς τοῦ ὁποῖο ἦταν κα-
θισμένη ἢ Ἐβελυν ἐπάνω στὸ χαλί,
κρατώντας στὰ γόνατά της ἕνα ὁμορ-
φο παιδάκι τριῶν χρόνων.

—Περάστε, δὲν μπορῶ νὰ σηκωθῶ,
εἶπε. Αὐτὴ ἢ μικρούλα εἶναι τόσο
ρεϊά! Λάβυ, πῆς στὸν κύριο: «Πῶς
εἶσθε»;

Τὸ κοριτσάκι ἔτεινε τὸ ρόδινο πρόσω-
πό του στὸν Λαίηντον, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ τὸ
φίλησε, κάθησε σὲ μιὰ χαμηλὴ καρέ-
κλα... Τὰ παιδιὰ τοῦ χωριοῦ ἔρριχναν
πάντοτε πέτρες στὸν Ἄντον Μπλούμ...
Καὶ τοῦ φαινόταν τώρα ὅτι ξανάθλεπε
μερικὰ σκοτεινὰ δένδρα κάτω ἀπὸ τὸ
χιόνι κι' ἕνα κοριτσάκι ἐλάχιστα μεγα-
λύτερο ἀπὸ αὐτὸ πὺν φώναζε κι' ἔκλαιε
γιὰτὶ ὁ Ἄντον τὴν εἶχε κυττάξει ἐνῶ
ἕνα ἀγοράκι πὺν μεγάλο ἐσφίγγε μιὰ
πέτρα ἀνάμεσα στὰ κοκκαλιάρικα δά-
χτυλά του.

Ἡ φωνὴ τῆς Ἐβελυν διέλυσε τὴν
θλιβερὴ ὀπτασία:

—Ἡ Ζέσσικα θάρρη νὰ πάρῃ τὴν ἀνε-

Ἡ Ἐβελυν! Ἐλάτε δά! ἔκανε μ' ἕνα χαμόγελο εἰρωνείας ἢ Ἐβελυν.

ψιά της. "Ω! Λάβυ, κοντεύεις να με πνίξεις!

Το μωρό χοροπηδοῦσε ἐπάνω στὰ γόνατά της φωνάζοντας:

— "Η "Εβ είναι κακή! "Η Λάβυ θέλει ένα τραγουδί!

"Η "Εβελυν ἔκρυψε γιὰ μιὰ στιγμή τὸ πρόσωπό της ἀνάμεσα στίς μπούκλες τοῦ παιδιοῦ. Μονάχα δύο πλάσματα στὸν κόσμο τὴν εἶχαν φωνάξει «"Εβ!». Τὸ ἕνα ἦταν τὸ κοριτσάκι αὐτὸ καὶ τὸ ἄλλο... δὲν ἤξερε ἂν τὸ ἄλλο θοισκόταν ἀπέναντί της, δύο-τρία ἡμέματα μακρύτερα ἢ ὄχι... Μποροῦσε νὰ κάνῃ ὠρισμένες υποθέσεις, μὰ δὲν εἶχε καμμία βεβαιότητα.

"Η Λάβυ ἐξακολουθοῦσε νὰ πηδᾷ καὶ νὰ φωνάζει:

— "Η "Εβ ὄχι καλή! "Η Λάβυ θέλει τραγουδί!

— Δὲν εἶναι ἀξιολάτρευτη; ρώτησε ἡ νέα γυναῖκα κυττάζοντας τὸν Λαίηντον.

— Ὑστερα πῆρε τὴν Λάβυ στὴν ἀγκυλιά καὶ τὴς τραγουδῆσε ἕνα ἀστεῖο παιδικὸ τραγουδάκι. "Η Λάβυ γελοῦσε ἐνθουσιασμένη, ὅταν ἔξαφνα ἡ Ζέσσινα μῆλκε σὰν ἀνεμοστρόβιλος:

— "Ω κακόπαιδο, φώναξε, θὰ ἔλθῃς ἐπὶ τέλους! "Εβελυν, εἰσεθε κι' ἐσεῖς μωρὸ σὰν κι' ἐκείνην. "Η νταντά της τὴν περιμένει καὶ θὰ ἔλθῃ τὶς φωνές!

"Αρπάξε τὴν ἀνεμὶα της πού ἐξακολουθοῦσε νὰ γελάει καὶ ἡ πόρτα ἐκλείσσε. "Η "Εβελυν τακτοποίησε τὰ μαλλιά της καὶ δῆλωσε:

— "Η Ζέσσινα εἶναι ἕνας πραγματικὸς ἀνεμοστρόβιλος, ἀλλὰ εἶναι ἕνα ἐξαίρετο πλάσμα. "Η στιγμή δὲν μοῦ φάνηκε κατὰλληλὴ γιὰ νὰ κάνω τὰς συστάσεις.

— Πράγματι!

Μεσολάβησε μιὰ σιωπὴ, βαρειά, στενόχωρη. "Η "Εβελυν χαμήλωσε τὰ μάτια της γιὰτι αἰσθάνονταν τὸ βλέμμα τοῦ Λαίηντον νὰ θαροῖν ἐπάνω της. "Όταν σήκωσε τὸ βλέμμα της, ἐκεῖνος εἶχε στραφῇ πρὸς τὴν φωτιά. Τὸ πρόσωπό του εἶχε ἀδυνατίσει, εἶχε ἐκλεπτονῇ καὶ ἡ ἐκφρασίς του πλημμύρισε τὴν "Εβελυν συγκίνηση καὶ οἶκτο.

— Τί ἔχετε; ρώτησε χωρίς νὰ σκεφθῇ.

— Συγχωρήστε με, ἀπήντησε ἐκεῖνος μὲ τυπικότητα.

"Η "Εβελυν ἀκούμπησε τὸν ἀγκῶνα της σ' ἕνα κάθισμα κι' ἔβαλε τὸ χέρι μπροστά στὰ μάτια της. "Ήταν μόνον μὲ τὸν Τόνου... Θὰ ἐξακολουθοῦσαν νὰ μένουν ἐτσι ξένοι ὁ ἕνας πρὸς τὸν ἄλλο; Πῶς μποροῦσε νὰ γίνῃ ἄλλοιως; "Επανελάθε: «Τί ἔχετε;» καὶ τὴν φορὰ αὐτὴ ἐκεῖνος τῆς ἀπήντησε:

— Θυμώμουν ὅτι τὰ παιδιά πετοῦσαν ἀδιόκοπα πέτρες στὸν "Αντον Μπλούμ.

— Γιατί;

Τὸ πρόσωπο τοῦ Λαίηντον ἔμεινε σκληρὸ καθὼς ἀπαντοῦσε:

— Δὲν ξέρω... "Ήμουν βουβός, καὶ μὲ θεωροῦσαν ἀσφαλῶς γιὰ ἐπικίνδυνον.

"Η "Εβελυν δάγκωσε τὰ χεῖλιά της. "Εκεῖνος συνέχισε:

— Εἶναι παράξενο πόσο θυμώμαι ὅλη αὐτὴ τὴν ἐποχὴ καὶ πόσο καθαρῶτερη γίνεσαι μέρα με τὴν ἡμέρα.

— Γιατί νὰ τὴν θυμώσατε; Εἶναι ἀνόφελον.

— Δὲν τὸ κάνω ἐπίτηδες καὶ ἐξ ἄλλου, μ' εὐχαριστεῖ. Αὐτὸ μὲ κάνει πῶς ἱσορροπημένο. Θὰ ἦταν φρικτὸ νὰ ἔχω ἕνα κενὸ δέκα χρόνων στὴν μνήμη μου!

"Η "Εβελυν στράφηκε ἕνα λεπτὸ γιὰ νὰ τοποθετήσῃ ἕνα μαξιλάρι στὸ κάθισμά της καὶ ὕστερα εἶπε:

Μορφές

πού ζωντανεύουν

ἀπὸ τὸ παρελθόν

— Εἶδα τὴν "Αννα Μπλούμ, χθές. Ξέρετε ὅτι εἶχα πάει στὴν Κολόν;

— Ναί. Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος πού εἶδατε τὴν "Αννα γιὰτι στενοχωροῦμαι πολὺ σχετικὰ μὲ κείνην. Εἶχα παρακαλέσει τὸν Μάννινγκ νὰ μάθῃ πῶς περνοῦσε, γιὰτι εἶμαι βέβαιος ὅτι ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ θὰ γίνῃ γνωστὴ καὶ φοβόμην ὅτι θὰ εἶχε νὰ ὑποφέρῃ ἐξ αἰτίας της. "Ο Πίθηκος μοῦ ἔγραψε ὅτι εἶχε τὴν ἐντύπωση ὅτι τῆς ἔκαναν «μπούκοτάξ». Κι' ἐγώ, ὅσο καλύτερα θυμώμαι, τόσο περισσότερο ἀντιλαμβάνομαι πόσο καλὴ ὑπῆρξε γιὰ μένα. Γι' αὐτὸ τῆς ἔγραψα γιὰ νὰ τὴν ρωτήσω ἂν ἤθελε νὰ ἔλθῃ στὴν "Αγγλία. "Ο παππούς της προσέφερε τὸ περίτερο πού θρίσκεται στὴν εἴσοδο τῆς ιδιοκτησίας του.

— Εἶμαι βεβαία ὅτι ἀρνήθηκε, δὲν εἶν' ἐτσι; φώναξε ἡ "Εβελυν.

— Ναί. Τὸ ἤξερα αὐτό, ἀλλὰ ἐμεῖς ἔπρεπε νὰ τῆς τὸ προσφέρωμε. Πῆρα τὴν ἀπάντησή της σήμερα τὸ πρωῒ, μιὰ ἀπλὴ φράση μὲ περιποιημένο γράψιμο: «Θὰ μείνω στὸν τόπο μου!». Αὐτὸ τὴν χαρακτηρίζει!

— Εἶναι μιὰ γυναῖκα ἐξαιρετικὴ, εἶπε ἡ "Εβελυν. Ἐγὼ τὴν ἐντύπωσα ὅτι θὰ μοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ μὴ πιστεῦω ὅλα ὅσα μοῦ ἔλεγε, ἀλλὰ συγχρόνως εἶχα ἀντιληφθῇ, ὅτι δὲν θὰ τὴν ἔκαναν νὰ μοῦ πῇ οὔτε μιὰ λέξη περισσότερο ἀπὸ ὅσο ἤθελε. "Όταν τὴν εἶδα κατὰλαθα πῶς μπόρεσε νὰ ὀργανώσῃ ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία... Προηγούμενως μοῦ ἦταν δύσκολο.

"Ο Λαίηντον ἔκανε ἕνα νεύμα καταφατικὸ καὶ μιὰ νέα σιωπὴ ἀπλώθηκε, ἀλλὰ, τὴν φορὰ αὐτὴ, δὲν ἦταν στενόχωρη. Ἐπάνω σ' ἕνα τραπέζι, μιὰ κρυστάλλινη κούπα ἦταν γεμάτη βιολεττές πού σκόρπιζαν ἕνα δροσερὸ ἄρωμα.

Εἶχαν περάσει δέκα χρόνια πού ὁ Λαίηντον δὲν εἶχε πιά ἰσθί τὰ μικρὰ σκοτεινὰ λουλουδάκια στὸ σκαλιστὸ ἐκεῖνο τραπέζι, δέκα χρόνια πού δὲν εἶχε καθίσει κοντὰ στὴν "Εβελυν, τὸ σούρουπο... Γιὰ μιὰ στιγμή, εἶναι εἶδος γοητείας κυριεύσε τὴν σκέψη του κι' ἐνοιωσε μιά ἐντύπωση οἰκογενειακῆς τρυφερότητος...

— "Αν ἡ ζωὴ εἶχε φανῇ διαφορετικὴ, τὸ σπῖτι αὐτὸ θὰ μπορούσε νὰ εἶναι τὸ δικό του καὶ τὸ χαριτωμένο κοριτσάκι πού εἶχε φιλήσει πρὸ ὀλίγου θὰ μπορούσε νὰ εἶναι τὸ παιδί του, τὸ παιδί τῆς "Εβελυν... "Ενα παγωμένο ρίγος διέτρεξε τὸ σῶμα του, ζάρωσε τὰ φρύδια του καὶ εἶπε μὲ μιὰ φωνὴ ἀπότομη:

— Δὲν ξέρω πῶς νὰ σὰς μιλήσω! Μοῦ εἶναι δύσκολο νὰ κουβεντιάξω μαζί σας σὰν νὰ εἴμαστε δύο ξένοι κι' ὁ μὴ δὲν μπορῶ νὰ κάνω ἄλλοιως!

"Η "Εβελυν ἀνατρίχισε. Αὐτὸ ἦταν μιὰ ἡχώ τῆς ἴδιας τῆς σκέψεως μὰ τῆς φαίνονταν παράξενο πού τὴν διετύπωνε ὁ Λαίηντον. Κατέβασε τὸ βλέμμα της στὰ ἐνωμένα χέρια της καὶ εἶπε γλυκά:

— Καταλαβαίνω περίφημα αὐτὸ ποῦ θέλετε νὰ πῆτε. Μὰ δὲν μπορούμε νὰ

φερῶμαστε μὲ φυσικότητα; Μοῦ φαίνεται ὅτι αὐτὸ εἶναι τὸ καλύτερο. "Αν ἐπιθυμῆτε νὰ ἐκφράσετε τὶς σκέψεις σας, μὴν διστάζετε...

Προφέροντας τὶς τελευταῖες αὐτὲς λέξεις, ὕψωσε τὰ μάτια της, ἀντίκρουσε ἕνα βλέμμα σκυθρωπὸ καὶ συνέχισε χαμογελώντας μὲ γλυκύτητα:

— Δὲν εἶμαι, βέβαια, ἕνα πρόσωπο τρομακτικόν... Τόνου!

— "Οχι, ἀπήντησε ὁ Λαίηντον. "Αλλὰ, καταλαβαίνετε τὸ στενόχωρο τῆς θέσεώς μου, "Εβελυν, δὲν εἶν' ἐτσι; Θυμώμαι, σιγά-σιγά, τὰ δέκα τελευταῖα χρόνια μου... μὰ δὲν ξέρω τίποτα γιὰ τὰ δικά σας... Αὐτὸ μοῦ δίνει κάποιον συναίσθημα δυσφορίας... Δὲν ξέρω πῶς νὰ σὰς τὸ ἐκφράσω...

— Ναί, ναί... Καταλαβαίνω! Δὲν θέλετε νὰ σὰς βοηθήσω;

— Αὐτὸ θὰ σὰς ἦταν δυνατόν;

"Ο τόνος τῆς φωνῆς ἔκανε τὴν "Εβελυν ν' ἀναπνέσῃ. "Ο Λαίηντον κύτταξε μπροστά του μὲ βλέμμα ἀπλανές. Ρώτησε ὕστερ' ἀπὸ λίγο:

— Τί κάνετε ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια; Τί κάνετε τώρα; Σὰς πειράζει πού σὰς ρωτῶ;

— Κάθε ἄλλο! Δὲν ἔχω τρομερὰ μυστικὰ νὰ κρύψω, ἀπήντησε ἐκεῖνη γελώντας.

Μὰ τὸ πρόσωπο τοῦ Λαίηντον ἔμεινε σκυθρωπὸ.

— "Η ἱστορία μου εἶναι πολὺ ἀπλὴ, συνέχισε ἐκεῖνη. "Εμείνα στὸ νοσοκομεῖο Χίντον καθ' ὅλη τὴν διάρκεια τοῦ πολέμου καὶ μάλιστα ἕως τὴ μέση τοῦ 1919. "Υστερα ἔξουαρσθηκα. "Επειτα ὁ Πίθηκος τοποθετήθηκε στὴν Αἰγυπτὸ καὶ ἡ Λούση ἐπέθυμισε νὰ τὸν συνοδεύσῃ. Μοῦ ἐμπιστεύθηκαν τὸν Ντόναλντ πού ἦταν ἀκόμα ἕνα μικρὸ καὶ μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση ἀσχολήθηκα μαζί του. Νοίκισα αὐτὸ τὸ διαμέρισμα καὶ παρακάλεσα τὴν Ζέσσινα νὰ ἔλθῃ νὰ κατοικήσῃ μαζί μου, πράγμα πού εὐχαρίστησε πολὺ τὴν οἰκογένεια ἐξ αἰτίας τῶν κοινωνικῶν προλήψεων. "Η θεία Κλορέντ—τὴν θυμᾶστε;—κόντευε κυριολεκτικὰ νὰ τραγουδῇ ἀπὸ τὴν χαρὰ της, καὶ ὁ μὴς ἦταν ἕνας ἀληθινὸς δράκος.

— Τραγουδοῦν οἱ δράκοι; ρώτησε ὁ Λαίηντον μὲ φωνὴ παράξενη. Τὰ δάκρυα ἀνέβηκαν στὰ μάτια της "Εβελυν, γιὰτι εἶχε πῇ τὴν φράση αὐτὴ ὅπως τότε, πού ἦταν μικρὴ, καὶ τὴν πειράζε... Μὰ ἐκεῖνος δὲν τὴν κύτταζε. "Ο Λαίηντον ἦταν κυριευμένος ἀπὸ κάποιον συναίσθημα πού μεγάλωνε ὁλοένα. Τὰ χρόνια πού εἶχε περάσει στὸ νοσοκομεῖο, τὰ χρόνια πού ἀφιέρωσε στὸ παιδί της Λούση, ὅλος ὁ κόσμος θὰ μπορούσε νὰ τοῦ τὰ διηγηθῇ... Θὰ ἤθελε νὰ φωνάξῃ στὴν "Εβελυν: «Μιλήστε μου γιὰ σὰς, γιὰ τὴν καρδιά σας. "Εμπνεύσατε τὸν ἔρωτα; Πόσοι ἄνθρωποι θὰ ἐπέθυμουν νὰ σὰς παντρευτοῦν αὐτὰ τὰ δέκα χρόνια; Γιατί δὲν τοὺς ἀγαπήσατε;». "Ηθελε νὰ τὴν ρωτήσῃ ὅλα αὐτὰ καὶ δὲν μπορούσε...

Τὸ ἄρθρο πού εἶχε διαβάσει στὴν τραπεζαρία τῶν Μάννινγκ, στὴν Κολόν, παρουσιαζόταν, λέξη πρὸς λέξη, στὸ μυαλὸ του.

ΝΕΕΣ ΠΕΡΙΠΛΟΚΕΣ

Τὸ κουδούνισμα τοῦ τηλεφώνου ἀνέτῃχε στὴν τραπεζαρία.

(Ἡ συνέχεια στὸ προσεχές)

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ "ΛΩΠΟΔΥΤΗ - ΦΑΝΤΑΣΜΑ,,

Τὸ μαργαριτάρι τῆς Τσαρίνας

ΤΟΥ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

πρὶν ὁ "Αλήτης σου φάῃ τὴ ζαχαρίτσα του.

— Τὸ ἐλπίζω καὶ ἐγώ. Θὰ τοῦ στείλω τὴ ζαχαρίτσα σου μὲ τὸν Μπίλικ.

Σὲ λίγο, οἱ δύο φίλοι, καθισμένοι στὴν τραπεζαρία περίμεναν τὸ σεργίρισμα τῶν μαύρων μπαρμπούνων πίνοντας τὸ δρεκτικὸ τους ὅταν ἀντήχησαν ἀπὸ τὸ δρόμο οἱ φωνές τῶν ἐφημεριδωπῶν πού πουλοῦσαν τὶς ἀπογευματινὲς ἐφημερίδες.

— Διάβολε! λέει ὁ Μάρτεν Ντάλ σημειώνοντας τοῦ Μπίλικ. Τὰ ἀπογευματινὰ φύλλα βγῆκαν ἀπὸ τὴ μία; Κάτι τὸ ἔκτακτο θὰ συμβαίνει.

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν Μπίλικ ὁ ὁποῖος εἶχε σπεύσει στὴ στιγμή:

— "Ετοιμα τὰ μπαρμπούνια Μπίλικ;

— Σὲ δέκα λεπτά θὰ εἶμαι ἔτοιμα σέρ.

— "Ωραία! "Αγόρασέ μου τὰ «"Απογευματινὰ Νέα» νὰ μάθουμε τίποτα, ὥσπου νὰ σεργιρῇς.

ΤΟ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙ ΤΗΣ ΤΣΑΡΙΝΑΣ

"Ο Μάρτεν Ντάλ ἄνοιξε τὴν ἐφημερίδα ἐνῶ ὁ Σοῦμερ σεργιρῇ τὸ δεύτερο παγωμένο οὐίσκυ καὶ σὲ λίγο, διαβάζοντας κάποια εἰδηση, λιγώθηκε στὰ γέλια.

— Τί τρέχει; ρώτησε ὁ Σοῦμερ κυττάζοντας τὸν μὲ ἀπορία. Διάβασες κάτι τὸ κωμικόν;

— Ναί.

— Τί;

— Δὲ θὰ φᾶς μαῦρα μπαρμπούνια!

"Ο Σοῦμερ ἐγούργωσε τὰ μάτια του.

— "Ε;!

— Διάβασε ἐδῶ!

Καὶ λέγοντας αὐτὰ τοῦ ἔτεινε ἄνοιχτὴ τὴν ἐφημερίδα δείχνοντάς του μὲ τὸ δάχτυλο τὴν ἐπρεπε νὰ διαβάσῃ.

"Εβαλε τὰ γυαλιά του καὶ διάβασε δυνατὰ σφίγγοντας τὴ γροθιά του:

ΤΟ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙ ΤΗΣ ΤΣΑΡΙΝΑΣ

ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ
ΕΝ ΤΕΛΕΣΙΓΡΑΦΟΝ ΤΟΥ «ΛΩΠΟ-
ΔΥΤΗ — ΦΑΝΤΑΣΜΑ» ΖΗΤΕΙ 5.000
ΛΙΡΑΣ ΔΙΑ ΝΑ ΜΗ ΤΟ ΚΛΕΨῃ

«"Ο γνωστὸς τραπεζίτης "Ολίβερ Μπράουν παρουσιασθεῖς σήμερον τὴν πρῶταν εἰς τὴν ἔδραν τῆς Σκότλαντ—Γουόρδ, ἐπέδειξε προειδοποιῇ τὸν «Λωποδύτη—Φάντασμα» διὰ τῆς ὁποίας οὗτος τὸν ἀπειλεῖ νὰ τοῦ κλέψῃ τὸ περίφημον μαργαριτάρι τῆς Τσαρίνας ἐάν δὲν καταθέσῃ πέντε χιλιάδας λίρες ὑπὲρ τῆς «Εταιρίας πρὸς προστασίαν τῶν Ζώων».

"Ο Σοῦμερ ἐδίπλωσε κάτωχρος τὴν ἐφημερίδα καὶ κυττάζοντας τὰ μάτια του Μάρτεν Ντάλ τοῦ ἔτεινε λέγοντάς του:

— "Εχεις δίκην. Δὲν θὰ φάω σήμερα μαῦρα μπαρμπούνια.

— Τί; Φεύγεις κιάλας;

— Στὴ στιγμή.

— Γιὰ ποῦ;

— Γιὰ τὸ μέγαρο τοῦ "Ολίβερ Μπράουν.

— Ἐπρεπε μάλιστα νὰ εἶμαι κιάλας ἐκεῖ.

— Δεῖ κάθεσαι νὰ φᾶμε πρῶτα;

— Λυπᾶμαι πολὺ ἀλλὰ δὲν μπορῶ.

Καὶ ἔκαμε νὰ βγῇ ἀπὸ τὴν τραπεζαρία.

"Εκεῖνη, ὁ μὴς, τὴ στιγμή ἐμφανίσθηκε ὁ Μπίλικ μὲ τὴν πιτσέλλα. "Η ἀτμόσφαιρα τῆς τραπεζαρίας πλημμύρισε ἀπὸ εὐωδίας. "Ο Σοῦμερ ἔβριξε μιὰ ματιά στὰ μαῦρα μπαρμπούνια, κοντοστάθηκε, ξεροκατάπιε καὶ τέλος στράφηκε πρὸς τὸν Μάρτεν Ντάλ ὁ ὁποῖος εἶχε κιάλας καθῆσει στὴ θέσι του καὶ χαμογελοῦσε:

— "Ας εἶναι... Θὰ καθῆσω νὰ φάω ἕνα μπαρμπούνιακι γιὰ νὰ μοῦ πῆς ἐνῶ θὰ τὸ τρώω βιαστικά, τὴν ἱστορία τοῦ μαργαριταριοῦ τῆς Τσαρίνας.

Καὶ λέγοντας, ἐδιέλεξε τρία, τὰ μεγαλύτερα μπαρμπούνια, καὶ ἄρχισε νὰ τὰ καταβροχθίζῃ μὲ τὰ κόκκαλα.

— Δὲν ξέρισε τὴν ἱστορία τοῦ μαργαριταριοῦ τῆς Τσαρίνας; Καὶ εἶσαι καὶ ἀστυνομικός; "Ακουσε τὴν, λοιπόν. "Όταν ὁ Μέγας "Αλέξανδρος κατετρόπως τὰ στρατεύματα τοῦ Ροβεσπιέρου καὶ ἐκυρίευσεν τὴν Σιβηρίαν πού τὴν ὑπεράσπιζαν δύο ἑκατομμύρια λεγεωνάριοι μὲ πολυβόλα, τὰ κς καὶ θαρρακισμένα ἀντιαεροπορικὰ κανόνια «Βήκερς» μέσα σὲ ἕνα ἀμφοῖ τυνέλαβε αἰχμάλωτο τὸν τρομερὸ κατακτητὴ Ζίγκις Χάν ὁ ὁποῖος εἶχε σκοτώσει τὸν Μάρκο "Αντώνιο, ἐραστὴ τῆς ὁραίας Ἑλένης τοῦ Μενελάου. γιὰ νὰ τοῦ πάρῃ ἕνα θαυμασιὸν μαργαριτάρι μὲ ἐρυθρὸς ἀποχρώσεις. Τὸ μαργαριτάρι αὐτὸ ὁ Ζίγκις Χάν τὸ εἶχε ἀπὸ τὴν Κλεοπάτρα, βασίλισσα τῆς Κορκυκῆς, γιὰ νὰ τὸ προσφέρῃ ὁδῶρ στὴν Τσαρίνα. Ἐσμε τὴν Τουρκοπούλα. "Ο Ζίγκις Χάν, γιὰ νὰ γίνῃ φίλος τοῦ Μεγάλου "Αλεξάνδρου, ἔβγαλε ἀπὸ τὸ τσεπάκι τοῦ γιλέκου του αὐτὸ τὸ θαυμασιὸν μαργαριτάρι καί... Σοῦμερ! Μοῦ φαγες ὅλα τὰ μπαρμπούνια!

— Λέγε, λέγε! Μ' ἐνδιαφέρει πολὺ ἡ ἱστορία τοῦ μαργαριταριοῦ. Διηγείσαι τόσο ὥρα! Μοῦ ἀνοίξεις τὴν ὄρεσι!

Καὶ ὁ Σοῦμερ, σπουγγίζοντας τὰ χεῖλιά του, ἐβῆκε γελαστός.

Μόλις ὁ Μάρτεν Ντάλ ἀκούσε τὴν ἐξωπορτά του νὰ κλείνῃ πίσω ἀπὸ τὸν Σοῦμερ, ἐφώνασεν ἀμέσως τὸν Μπίλικ:

— Μπίλικ, ἐάν κατὰ τὴν ἀποῤῃ μου ἔλθῃ ὁ Νίκολς νὰ παραλάβῃ τὸν "Αλήτη μου, νὰ τοῦ τὸν ἐμπιστευθῇ. Θὰ τὸν πᾶν στὸν Τσάο—Τσέν νὰ τὸν μάθῃ νὰ κάνῃ τοῦμπες.

Καὶ μόλις βγῆκε ὁ Μπίλικ, ἐξερέμασε τὸ ἀκουστικὸ τοῦ τηλεφώνου καὶ γύρισε τὸ καντράν:

— "Αλλό!—ἀλλό! Κόρα: Καλημέρα

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΩΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣ!

ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ

MARTEN - ΝΤΑΛ

«Κριβή μου! Κάνε μου τη χάρη να μου στείλεις τόν Νικόλς. Μα! Πες του, αν δεν με βρή στο σπίτι, να παραλάβει τόν 'Αλήτη και νά τόν μάθη νά κάνη τουμί- πες. Μα! Τούμπες! Θά καταλάβη ό Νί- κολς. 'Ορεβούαρ.

ΚΑΙ ΤΟ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙ ΤΗΣ ΤΣΑΡΙ- ΝΑΣ... ΤΡΕΧΕΙ ΜΕ ΤΑ ΤΕΣΣΕΡΑ!

Η πλατφόρμ του υπεραστικού σιδηρο- δρόμου ήταν κατάμεστη κόσμου όταν έ- φθασε ή ταχεία προαστείων. 'Από ένα βαγόνι της πρώτης θέσεως κατέβηκε ό πολυκατοικησιόχης "Όλιβερ Μπράουν έχοντας μπράτσο την ώραία γυναίκα του, ή οποία κρατούσε στην αγκαλιά της μία θαυμασία ανθοδέσμη από σπά- νια λουλούδια. Πίσω από τόν ανδρόγυνο κατέβαινε ό Ινσπέκτορ Σούμερ κρατών- τας στά δόντια του ένα πελώριο πούρο, πού θα τού τή είχε προσφέρει, ασφαλώς, ό "Όλιβερ Μπράουν, καί έχοντας τά δύο του χέρια στις τσέπες του, στη μία από τις οποίες θά χάιδευε, ασφαλώς, κάποιο αυτόματο πιστόλι.

Δέν έκάμαν, όμως, περισσότερα από δέκα μέτρα καί ό "Όλιβερ Μπράουν ά- φησε, σταματώντας, ένα επιφώνημα ευ- χάριστης εκπλήξεως, βλέποντας ένα συμπαθητικό νέο νά έρχεται πρός τόν μέρος τους:

— 'Αου! 'Ο φίλτατος μίστερ Μάρτεν Ντάλ!

Ο άριστοκράτης προχώρησε πρός αυ- τούς με τόν χέρι τεταμένο:

— 'Η λαίδη Μπράουν! 'Ο μίστερ Μπρά- ουν! 'Αου! Καί ό Ινσπέκτορ Σούμερ! Τι σημαίνει αυτό; Σας πηγαίνει στη φυ- λακή ό κακός αυτός άνθρωπος;

— Μας συνοδεύει σαν τή σκιά μας ό άγαπητός μίστερ Σούμερ.

— Γιατί; Κινδυνεύετε;

— 'Η ζωή μας όχι. Κινδυνεύει, όμως, σοβαρά ή περιουσία μας.

— 'Από ποιόν;

— Πώς; Δέν μάθατε; Δέν διαβάζετε λοιπόν έφημερίδες; 'Από τόν «Λωποδύτη -Φάντασμα»!

— Πάλι αυτός ό ευχάριστος σατα- νός;

— Τόν βρίσκετε ευχάριστο; "Εχετε δίκιο γιατί ως τά τώρα δέν έρριξε τά μάτια του στο χρηματοκιβώτιό σας. Ευ- χάριστο τόν ενοχάσκα καί εγώ ως τά προχθές.

— 'Αλλά τι σας έκανε λοιπόν; Σας βεβαίω πώς δέν ξέρω τίποτα.

— Φαντασθήτε ότι με άπειλεί νά μου πάρη τόν περίφημο μαργαριτάρι της Τσαρίνας αν δέν καταθέσω ένα υπέρογ- κο ποσόν ύπέρ της «'Εταιρίας πρός Προστασίαν τών Ζώων»!

— "Α! Τόν άθλιο!

— Καταλαβαίνετε, λοιπόν, τόν φόβο της λαίδης. 'Επειδή δέν είχα έμπιστοσύ- νη στο χρηματοκιβώτιό μου, είχα έμπι- στευθή τό μοναδικό στον κόσμο αυτό μαργαριτάρι, στην γρηά τροφή μου πού μένει στο πρόστασιο «Νιού Μπρίτζ». Αυ- τή πάλι τόν έκρυβε... πού νομίζετε;

— Πώς θέλετε νά ξέρω;

— Στο κοτέται της!

— "Οχι δά!

— Μάλιστα! Τό δοχείο του νερού πού πίνανε οι κόττες της ήταν τρυκαρισμέ- νο. Πού νά φανταζόταν ένας λωποδύτης ότι μέσα στο δοχείο εκείνο ύπηρχε τέ- τοιος θησαυρός! Φαίνεται, όμως, πώς ό άσύλληπτος αυτός «Λωποδύτης - Φάντα- σμα» έμαθε, άγνωστο πώς, την κρυφή αυτή καί μου έστειλε τηλεγράφο!

— Καί σεις τί έκάνατε;

— Τι θέλατε νά κάνω; Είδοποίησα την Σκότλαντ—Γιάρντ, ή οποία έθεσε στη

διάθεσή μου τόν μίστερ Σούμερ καί ση- μερα παρέλαβα τό μαργαριτάρι μου ά- πό την τροφή μου γιά νά τό κλειδώσω σε ιδιαίτερο χρηματοκιβώτιο πού ένοι- κίασα πρός τό σκοπό αυτό στην Τράπε- ζα της 'Αγγλίας.

— 'Ωραία ιδέα!

— Καί είδατε; "Ηλθαμε σιδηροδρομι- κώς! Ούτε στο αυτοκίνητο πιά δέν έχω έμπιστοσύνη! Μιά σύγκρουση αυτοκινή- των γίνεται τόσο εύκολα όταν ό «Λω- ποδύτης-Φάντασμα» οδηγεί! Καί τώρα από τό σταθμό, θά πάμε με τά πόδια στην Τράπεζα της 'Αγγλίας! Τό περίφη- μο μαργαριτάρι βρίσκεται τυλιγμένο σε ένα χαρτί, μέσα στην ανθοδέσμη πού κρατάει ή λαίδη!

— 'Ωραία καί αυτή ή ιδέα σας! Σας συνοδεύω, λοιπόν, ως την Τράπεζα.

— "Ω! Μίστερ Ντάλ! Μας υποχρεώνε- τε, λέει με ένα χαμόγελο ή λαίδη Μπράουν καί ξεκίνησαν.

Ξαφνικά, ενώ διέσχίζαν την πλατεία του σταθμού προσέχοντας νά μη τούς πατήσει κανένα αυτοκίνητο, άκούσθηκαν άγριες φωνές τρομοκρατημένου ανθρώ- που πού ζητούσε βοήθεια.

Εστράφησαν τότε ξαφνιασμένοι καί είδαν ένα Κινέζο ό οποίος κραδαινοντας μια μαγκούρα έτρεχε σαν παλαβός κα- ταδικόκλεμος από ένα ώραίο λυκό- σκυλο.

Εν τέλει, ό Κινέζος ούρλιάζοντας ά- πό τόν φόβο του καί κραδαινοντας πάν- τοτε την μαγκούρα του, έτρεξε πρός τόν δμίλο του "Όλιβερ Μπράουν τόν ό- ποιόν καί διέσπασε περνώντας.

Μία φωνή γυναικεία άκούσθηκε καί ό "Όλιβερ Μπράουν ξαπλώθηκε φαρδύς — πλατύς στο πλακόστρωτο από ένα τρο- μερό χτύπημα του σκύλου. "Ο Σούμερ τράβηξε τό περιστροφό του νά πυροβο- λήση τό λυκόσκυλο αλλά φοβήθηκε μή σκοτώσει κανέναν άνθρωπο. Τό κατεδί- ωξε, όμως, βλέποντας ότι αυτό κρατούσε στο στόμα του την ανθοδέσμη της λαί- δης Μπράουν, αλλά τό κατεδίωξε χωρίς άποτέλεσμα. Τό τρομερό λυκόσκυλο τρέ- χοντας σαν βολis εξαφανίστηκε στους κοντινούς δρομίσκους.

Καί τώρα, λέει ό Σούμερ βγάζοντας τό σημειωματάριό του, άς πάρουμε τά χαρακτηριστικά του σκύλου. "Ηταν σκύ- λος του "Αγίου Βερνάρδου, δέν είναι έ- τοι μίστερ Μάρτεν Ντάλ;

— "Οχι! "Ηταν λυκόσκυλο! Σκύλος του "Αγίου Βερνάρδου ήταν ό δικός μου ό 'Αλήτης πού μου τόν σκότωσε χθές ένα αυτοκίνητο.

ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑ

— Μήπως θέλετε νά σας φέρω κανένα πο- τίμη νερό;

ΑΓΓΛΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΠΑΤΑΤΕΣ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΕΣ

—Οί πατάτες μου σήμερα είναι καλές καί μεγάλες, κυρία, είπε ό περιβολάρχης, κάνον- τας την έβδομαδιαία επίσκεψη στην πελά- τισσά του.

—'Αλήθεια; Έκαμε με άνακούφιση ή γυ- ναίκα. Γιατί εκείνες πού μου πούλησες την περασμένη έβδομάδα ήταν άνακατωμένες. "Οσες ήταν στο επάνω μέρος του καλάθιού ήταν μεγάλες, αντίθετως με τις άλλες πού ήταν στο κάτω μέρος του καλάθιού. Πώς εί- χε συμβή αυτό;

—Νά σας εξηγήσω, κυρία, της άπάντησε ό κηπουρός με σοβαρότητα. Μην φαντάζε- στε την παραμικρή άπάτη: οι πατάτες αυτή την εποχή μεγαλώνουν με καταπληκτική τα- χύτητα κι' έτσι ώσπου νά γεμίσει τό καλάθι οι τελευταίες είχαν γίνει δυο φορές μεγα- λύτερες από τις πρώτες πού είχα μαζέψει.

□ □

ΕΧΕΙ ΤΟ ΚΟΛΠΟ ΤΟΥ Ο ΝΤΙΚ

Ο μικρός Ντίκ πού ταξίδευε συχνά με τά τραίνα καί τά λεωφορεία ταξιδεύοντας τζάμπα, πήγαине γιά πρώτη φορά στην έ- κκλησία με τή μητέρα του. Την ώρα, λοιπόν, πού βγήκε ό δίσκος, είδε την μητέρα του νά ψάχνη άνήσυχη την τσάντα της.

—Τί συμβαίνει μαμά; ρώτησε. Δέν έχεις λεπτά;

—"Οχι, άπάντησε ή μητέρα του. Δέν μπο- ρώ νά βρω ψιλά.

—Νά, μαμά, πάρε τό δικό μου δίφραγκο, της είπε ό γυιός της, κι' εγώ κρύβομαι κά- τω από τό στασίδι.

□ □

ΩΣ ΤΟΤΕ ΘΑ ΧΙΟΝΙΖΕ...

Ο γαιοκτήμων ώδηγούσε τόν νεοπροσλή- φθέντα ύπηρέτη του ένα γύρω στην μεγάλη φάρμα καί τούδειχνε τις δουλειές πού θά είχε νά κάνει.

Όταν ή απαρίθμηση τών καθηκόντων τε- λείωσε ό ύπηρέτης ρώτησε τόν άφεντικό του:

—Ξεχάσατε νά μου πείτε καί γιά τό καθά- ρισμα του χιονιού γύρω από τό σπίτι σας.

—Τρελλάθήκατε; Τί θέλεις νά πής; Αυτή την εποχή δέν χιονίζει εδώ, έκαμε έκπληκτος ό γαιοκτήμων.

—Τό ξέρω αλλά ώσπου νά τελειώσω τις δουλειές πού μου είπατε νά κάνω θά... χι- ονίσω!

□ □

Η ΥΠΕΡΦΑΝΕΙΑ ΤΟ

Ο ταξιδιώτης (σ' ένα ξενοδοχείο της 'Ιρλανδίας όπου δέν τού καθάρισαν τά παπούτσια).—Τί κατάστασις είν' αυτή; Χθές τό βράδυ καί πριν πέσω νά κοιμηθώ άψωσα έξω από την πόρτα του δωματίου μου τά παπούτσια, καί δέν τ' άγγίξε κα- νείς.

Ο ξενοδόχος (με ύπερφάνεια).—Βέβαια... Καί μπορείτε ν' άφήσετε άπόμα τό ρολόι σας καί τό πορτοφόλι σας χωρίς νά τ' άγγίξε κανείς.

Μιά καλή γυναικούλα

Εύθυμος διάλογος του Χ. Ξάνροφ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Έκείνος. ('Αδύνατος, μάλλον κα- χεκτικός, ηλικίας 35 χρονών).

Εκείνη. (Ροδοκόκκινη, ζωηρή, ευ- θυμη, ηλικίας 22 χρονών).

(Ένα χόλλ με επίπλωση περιποιημέ- νη άλλ' όχι πολυτελή. Επίπλωση μικρο- αστού πού δείχνει ότι ή νοικοκυρά τρώ- γεται όλη την ήμέρα με τά επιπλά της).

Εκείνη (ξεσκονίζοντας).—Είναι ή ώρα του. "Οπου καί νάναι θάλλη. 'Ας έτοιμασθ ή μουσική γιά τόν ύ- μνο του. (Σιγοτραγουδάει).

Κι' αν μου γνωρίσης τή φωνή άχ φώς μου Μή δείξης τή χαρά σου

'Ακουσε τό τραγούδι μόνο, άχ!!!

Καί κράτα την καρδιά σου.

(Μπαίνει εκείνος κατσουφιασμένος καί λαμβάνει στάση Μεφιστοφελή).

Εκείνος (μελοδραματικά).—'Α- θλία! Τά ξέρω όλα!

Εκείνη.—"Ολα; Ποιά όλα;

Εκείνος.—Μ' άπατάς άθλία!

Εκείνη.—Εγώ;

Εκείνος.—Είναι περιττό ν' άρνη- θής. Τά ξέρω! Μ' άπατάς!

Εκείνη.—Με ποιόν!

Εκείνος.—Με όλη την συνοικία! Μ' όλους τούς συναδέλφους, άνωτέ- ρους καί κατωτέρους, μ' όλους μου τούς φίλους καί μ' όλους μου τούς έχθρους!

Εκείνη (δειλά).—Ποιός σου τά είπε...

Εκείνος.—'Ομολογείς λοιπόν!

Εκείνη.—Ξέρεις ότι τό μεγαλεί- τερο προτέρημά μου είναι ή ειλικρί- νεια.

Εκείνος (άπελπισμένα).— Για- τί!... Γιατί τό έκανες αυτό;

Εκείνη.—Τό έκανα από άγάπη.

Εκείνος.—'Από... άγ... άγ... από άγάπη! Μ' όλους μου τούς συναδέλ- φους! Μ' όλη την συνοικία! Μ' όλους μου τούς φίλους καί μ' όλους μου τούς έχθρους! Μά σύ, λοιπόν, άγαπάς ό- λη την ανθρωπότητα!

Εκείνη.—'Από άγάπη σ' έσένα.

Εκείνος.—Σ' έμένα!

Εκείνη.—Ναι γιατί είσαι αδύνα- τος άντρας καί σε λυπάμαι.

Εκείνος.—'Αδύνατος! 'Εγώ ά- δύνατος! 'Εγώ πού μπορώ νά σπάσω αυτό τό μπαστούνι σαν καλαμάκι!

(Προσπαθεί νά σπάση τό μπαστούνι του στο γόνατό του, αλλά δέν τά κα- ταφέρνει).

Εκείνη. (γελάει).—Μή γελάς νά μη στο σπάσω στο κεφάλι!

Εκείνη.—Είσαι αδύνατος άντρού- λη μου. Είσαι! Θυμάσαι όταν πιάσθη- κες με τόν Ζάκ καί...

Εκείνος.—Τού έδωσα ένα χαστού- κι!

Εκείνη.—Ναι, αλλά αυτός σε μαύ- ρισε στις γροθιές κι' έμεινες δεκαπέν- τε μέρες στο νοσοκομείο.

Εκείνος.—Καί τί σχέση έχει αυ- τό.

Εκείνη.—Πώς δέν έχει! 'Εχει καί παρέχει μάλιστα! Πριν βγής ά- πό τό νοσοκομείο, ήλθεν ό μοξέρ ό Μπούρ καί μου είπε χωρίς πολλές δι-

ατυπώσεις: "Η! γίνεσαι έρωμένη μου ή σπάζω τόν άντρα σου στο ξύλο!

Τί νάκανα ή κακομοίρα; Τί νάκανα;

Εκείνος.—'Υπέκυψες!

Εκείνη.—Ξέρεις τί δυνατός πού είναι! "Όταν με άρπάζει με τ' άτσα- λένια του χέρια...

Εκείνος.—Καλά αυτός. Οι άλ- λοι;

Εκείνη.—'Ο άνδρος, θγαίνον- τας, από δώ μέσα έπήγε καί διηγήθη- κε τό πάθημά μου στο καφεείο.

—'Υστερα από αυτόν ήλθεν ό Γκασπάρ ό Χασάπης. "Ενας χασάπαρος δυο μέ- τρα άνάστημα.

Εκείνος.—Με την ίδια φοβέρα;

Εκείνη.—'Ακριβώς! 'Ετσι μάθανε όλοι την αδυναμία πούχω σ' έσένα καί φαντάζεσαι τό καθημερινό μου μαρτύριο.

Εκείνος.—'Ωστε έτσι λοιπόν οι άνανδροι!

Εκείνη.—Καί ξέρω ποιός σου τά είπε! Σου τά είπεν ό "Αλεξ!

Εκείνος.—'Ακριβώς!

Εκείνη.—Βεβαίως! Ποιός άλλος θά σου τάλεγε; Καί ξέρεις γιά πιο λόγο στά είπε;

Εκείνος.—Πώς θέλεις νά ξέρω;

Εκείνη.—"Ηλθε κι' αυτός νά με άπειλήση με τόν ίδιο τρόπο. Αυτόν ό- μως δέν τόν φοβήθηκα γιατί είναι πιο αδύνατος από σένα καί τόν πέταξα με τις κλωτσιές.

Εκείνος.—"Ηλθε κι' αυτός νά σε άπειλήση;

Εκείνη.—Ξέρεις ότι είμαι ειλι- κρινής.

Εκείνος.—Κι' είσαι βεβαία ότι είναι πιο αδύνατος από μένα;

Εκείνη.—'Αν ήταν διαφορετικά... 'Εκείνος (θάζει τό καπέλλο του).—Καλά!...

Εκείνη.—Πού πάς;

Εκείνος.—Θά τόν κάνω μαύρο στο ξύλο!

(Εξέρχεται χειρονομώντας).

Χ. ΞΑΝΡΟΦ

ΑΦΟΥ ΗΤΑΝ ΕΤΣΙ...

—Θυμάσαι; "Ενα ταξί παρακαλώ!

—Κάνετε λάθος, είμαι ναύαρχος!

—Τότε στείλτε μου κανένα υποβρύχιο!...

Ο ΟΥΑΪ'ΑΝΤ ΓΙΑ ΤΟΝ ΜΑΡΑ

Σ' έναν κύκλο πού θρισκότανε κι' ό "Αγγλος ποιητής "Ήσκάρ Ουάιλντ, γι- νότανε λόγος γιά τό Μαρά, γιά την έ- πίδρασή του στη Γαλλική 'Επανάστα- ση καί γιά τή δολοφονία του. "Ο Ου- άιλντ άκούγε σιωπηλός, δείχνοντας μεγάλη θλίψη.

—Σας συγκινεί πολύ, μαίτρ, ή τύ- χη τού Μαρά; τόν ρώτησε κάποιος.

—'Υπερβολικά! άπάντησε ό Ουάιλντ. Γιά σκεφθήτε, μία φορά στη ζωή του κι' ό Μαρά αποφάσισε νά πλυθή καί, τόν έδολοφόνησε ή Καρλόττα Κορντής μέσα στο μπάνιο!

—'Ως γνωστόν ό Μαρά δολοφονήθηκε ενώ έπαίρνε τό μπάνιο του.

□ □

ΑΛΗΘΕΙΑ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Κάποιος νέος λογοτέχνης διάβασεν ένα έργο του στο Γάλλο κριτικό Ντυα- μέλ, ό οποίος τού είπε στο τέλος ότι τό έργο ήταν άπίθανο.

—Μά σας βεβαίω, έπέμενεν ό νεα- ρός λογοτέχνης, πώς ό,τι γράφω, συ- νέθη πραγματικά. 'Η Ιστορία πού διη- γούμαι είναι πέρα ως πέρα αληθινή.

—Δέν άμφιβάλλω, άπάντησεν ό Ντυ- αμέλ, μά στη φιλολογία, νέε μου, αν θέλετε νά γράφετε πράγματα πιθανά, πρέπει νά μάθετε νά ψεύδεσθε!... Γιά την αλήθεια φτάνουν οι... δημοσιο- γράφοι!

□ □

ΠΡΟΤΟΥ ΑΡΝΗΘΗ

Ο Ζώρς Ντυμάς, ειρηνόδικης στο Σαραντόν της Γαλλίας είπε κάποτε σε μία γυναίκα πού παρουσιάστηκε ως μάρτυς σε μιά υπόθεση καί δια- ζότανε νά δάλλη τό χέρι της στο Εύαγ- γέλιο:

—Μιά στιγμή, κυρία μου. Πέστε μας πρώτα πόσων έτών είστε καί κατόπιν όρκίζεστε!...

□ □

Ο Ζώρς Ντυμάς, ειρηνόδικης στο Σαραντόν της Γαλλίας είπε κάποτε σε μία γυναίκα πού παρουσιάστηκε ως μάρτυς σε μιά υπόθεση καί δια- ζότανε νά δάλλη τό χέρι της στο Εύαγ- γέλιο:

—Μιά στιγμή, κυρία μου. Πέστε μας πρώτα πόσων έτών είστε καί κατόπιν όρκίζεστε!...

□ □

Ο Ζώρς Ντυμάς, ειρηνόδικης στο Σαραντόν της Γαλλίας είπε κάποτε σε μία γυναίκα πού παρουσιάστηκε ως μάρτυς σε μιά υπόθεση καί δια- ζότανε νά δάλλη τό χέρι της στο Εύαγ- γέλιο:

—Μιά στιγμή, κυρία μου. Πέστε μας πρώτα πόσων έτών είστε καί κατόπιν όρκίζεστε!...

□ □

Ο Ζώρς Ντυμάς, ειρηνόδικης στο Σαραντόν της Γαλλίας είπε κάποτε σε μία γυναίκα πού παρουσιάστηκε ως μάρτυς σε μιά υπόθεση καί δια- ζότανε νά δάλλη τό χέρι της στο Εύαγ- γέλιο:

—Μιά στιγμή, κυρία μου. Πέστε μας πρώτα πόσων έτών είστε καί κατόπιν όρκίζεστε!...

□ □

Ο Ζώρς Ντυμάς, ειρηνόδικης στο Σαραντόν της Γαλλίας είπε κάποτε σε μία γυναίκα πού παρουσιάστηκε ως μάρτυς σε μιά υπόθεση καί δια- ζότανε νά δάλλη τό χέρι της στο Εύαγ- γέλιο:

—Μιά στιγμή, κυρία μου. Πέστε μας πρώτα πόσων έτών είστε καί κατόπιν όρκίζεστε!...

□ □

Ο Ζώρς Ντυμάς, ειρηνόδικης στο Σαραντόν της Γαλλίας είπε κάποτε σε μία γυναίκα πού παρουσιάστηκε ως μάρτυς σε μιά υπόθεση καί δια- ζότανε νά δάλλη τό χέρι της στο Εύαγ- γέλιο:

—Μιά στιγμή, κυρία μου. Πέστε μας πρώτα πόσων έτών είστε καί κατόπιν όρκίζεστε!...

□ □

Ο Ζώρς Ντυμάς, ειρηνόδικης στο Σαραντόν της Γαλλίας είπε κάποτε σε μία γυναίκα πού παρουσιάστηκε ως μάρτυς σε μιά υπόθεση καί δια- ζότανε νά δάλλη τό χέρι της στο Εύαγ- γέλιο:

—Μιά στιγμή, κυρία μου. Πέστε μας πρώτα πόσων έτών είστε καί κατόπιν όρκίζεστε!...

□ □

Ο Ζώρς Ντυμάς, ειρηνόδικης στο Σαραντόν της Γαλλίας είπε κάποτε σε μία γυναίκα πού παρουσιάστηκε ως μάρτυς σε μιά υπόθεση καί δια- ζότανε νά δάλλη τό χέρι της στο Εύαγ- γέλιο:

—Μιά στιγμή, κυρία μου. Πέστε μας πρώτα πόσων έτών είστε καί κατόπιν όρκίζεστε!...

Γυναίκες

Η ΜΟΔΑ

ΠΩΣ ΦΟΡΙΕΤΑΙ

ΜΙΑ ΒΟΥΛΑΕΤΤΑ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΜΕΣ

ΑΛΛΑΓΕΣ

Πόσο ευμετάβλητη αλήθεια είναι η διάθεση ενός ανθρώπου! Και πόσο κατευναστική επίδραση έχει επάνω στα τεταμένα νεύρα μας η θέα της φύσεως που μένει πάντα ήρεμη και αμετάβλητη, αδιάφορη στις μικρότητες και τις μοχθηρίες των ανθρώπων, χωρίς τίποτα να ταράξει το αιώνιο μεγαλείο της. Ήμουν σ' ένα φιλικό σπίτι, στο νησάκι που παραθερίζω. Δύο-τρεις κυρίες και δεσποινίδες καταγίνονταν με μεγάλη επιμέλεια να κατηγόρησουν δυο-τρεις άλλες που έλειπαν για να τις γεμίσουν κουμπλιμέντα μόλις εμφανισθούν. Θά όμολογήσετε ότι αυτό συνθίζεται πολύ τόσο στην πόλη όσο και στην έσοχή. Είναι, όμως, αρκετά αποκαρδιωτικό το θέαμα αυτό και σκέπτεται κανείς ότι είναι άσυγκριτως προτιμότερο να πη κανείς απεριφραστα σ' έναν άνθρωπο τις γνώμες του από την υποκρισία αυτή που είναι τόσο της μόδας.

Σε λίγη ώρα έφυγα και τα νεύρα μου που ήταν ήδη λίγο ταραγμένα, έρεθίστηκαν ακόμη περισσότερο, βλέποντας μια μητέρα να δέρονε αλύπητα το παιδί της στη μέση του δρόμου και τον άνδρα της να βλαστημά από μέσα από το σπίτι για την φασαρία που έκαναν.

Τράβηξα προς τη θάλασσα. Βρήκα ένα μακρυνό βραχάκι και κάθησα στην σκιά του. Κι' ένιωσα σχεδόν άμέσως μιαν απέραντη ανακούφιση. Πόση καλωσύνη έχεις απλωμένη, Θεέ μου, σ' όλη τη φύση και πόσο έμεις την κατστρέφουμε ασυλλόγιστα...

Τι γαλήνη, τι ήρεμία, στα γαλάζια ακρογιάλια με τα λευκά χοχλίδια, στα μενεξεδένια βουνά με τα φρεσκοσπρισμένα ξωκκλησάκια, στις πράσινες πλαγιές όπου χοροπηδούν τα κατσίκια. Πόση μεγαλοπρέπεια, πόση αδιαφορία στο απλαστό άπειρο της θάλασσας και στην γαλανή απεραιτοσύνη τ' ουρανού, στο γλυκό αντιφέγγισμα του φεγγαριού που σκορπίζει άφθονα ασήμια του στην πλάση.

Και μόνο έμεις, που κολακευόμαστε να λέμε ότι είμαστε τα ανώτερα πλάσματα της δημιουργίας, αφήνομε να κυριεύουν την ψυχή μας τα ταπεινά πάθη και οι διάφορες μικρότητες και ύποτασόμεθα στο φθόνο, στη ζήλεια, στην κακία και δίνουμε σημασία σε τόσα ανόητα μικροπράγματα, ανάξια έντελως προσοχής.

Ας αφήσουμε λίγο την σκέψη μας να ανυψωθεί μέσα στο μεγαλείο της φύσεως και ας ελευθερώσουμε τον εαυτό μας όσο μπορούμε από τη σκλαβιά των ταπεινών και χυδαίων αισθημάτων που μάς υποβιβάζουν τόσο, έστω και αν δεν το καταλαβαίνουμε.

Στην κοκετταρία των νέων καπέλων ή βουαλέττα προσθέτει την ανάλαφρη και μυστηριώδη γοητεία της. Είτε πηχτή είναι, είτε λεπτότατη, γαρνιρισμένη με δαντέλλες ή με βουλίσες, μαύρη ή χρωματιστή, η βουαλέττα αλλάζει την έκφραση του προσώπου και μετατρέπει

Πέντε ωραιότερες τοποθετήσεις βουαλέττας όπως γράφουμε στο σημερινό άρθρο μας.

τα χαρακτηριστικά του.

Οι γυναίκες των οποίων η όμορφη δεν έχει πιά την λάμψη των εικοσι χρόνων, έπωφελούνται πολύ από την διάφανη παρουσία μιας βουαλέττας. Έκείνες πάλι των οποίων η όμορφη είναι εκθαμβωτική φαίνονται ακόμη πιο όμορφες και πιο εξιδανικευμένες με την βουαλέττα.

Υπάρχουν χίλιοι τρόποι να τοποθετηθεί την βουαλέττα σας, απομακρυσμένη ή κοντά στο πρόσωπο, να την κάνετε κοντή ή μακρυνά, με άκρες πλούσιες ή δεμένες σε μικρό φιόγκο, να πτυχώνετε μ' αυτήν το καπέλλο και τον γιακά, να της δίνετε το σχέδιο ενός ζαμπό ή να την δένετε χαριτωμένα στο λαιμό, να γαρνίρετε μ' αυτήν ένα καπέλλο από ύφασμα.

στατο ή ένα καπέλλο αμπιγίε.

Σας παρουσιάζουμε στην εικόνα μας πέντε θαυμάσιους και έντελως μοντέρνους τρόπους τοποθέτησής της βουαλέττας σας.

1.— Η ΒΟΥΑΛΕΤΤΑ ΠΛΑΙΣΙΩΝΕΙ ΤΟΝ ΛΑΙΜΟ

Γύρω από το κανοτιέ, η βουαλέττα πέφτει με χάρη πλασιώνοντας τον λαιμό. Είναι από το ύψος, με πολύ φαρδύες τρύπες και σουρώνεται πίσω από ένα κανοτιέ από σκούρα ψάθα. Μια γιρλάντα από λουλούδια σε γλυκύτατο ροζ χρώμα, γαρνίρει άριστερά το μπόρ του καπέλλου.

2.— ΓΙΑ ΤΟ ΒΡΑΔΥ

Με το βραδυό καπέλλο η βουαλέττα μετατρέπεται σ' ένα ζαμπό πολύ ελαφρό που κολακεύει πολύ το πρόσωπο. Το καπέλλο — μυτερό στον τεπέ — είναι από ψάθα μαύρη, λεπτή και γυαλιστερή και συγκρατείται με στενές λωρίδες από το ύψος πράσινο δεμένες εμπρός σαν έσάρπα.

3.— ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ ΤΟΥ 1830

Οι γιαγιάδες μας έσκέπαζαν άλλοτε τα «καπότ—μπουνέ» τους με τούλινες βουαλέττες που στρογγύλευαν προς τα κάτω, εις τρόπον ώστε προεξείχε άρκετά η γραμμή του πηγουνιού. Το βελάκι αυτό, προοριζόμενο για την σύγχρονη νεότητα, είναι από το ύψος με «πουά» κεντητά στον γύρο και περιβάλλει ένα παγισόν θαμπό μαύρο με φτερά μαύρα και μοτίφ κίτρινα.

4.— ΒΟΥΑΛΕΤΤΑ - ΚΟΥΝΟΥΠΙΕΡΑ

Η βουαλέττα αυτή κολακεύει πολύ το πρόσωπο και περιβάλλει ένα παναμά μπλε με κορδέλλα γκρό-γκραίν μαρβίν. Η βουαλέττα είναι σε χρώμα μαρβίν με μικρές κεντητές βουλίσες και συγκρατείται με δυο μετάλλινες «χεράκια».

5.— ΥΨΗΛΗ ΤΟΚΑ

Θα ύπογραμμισή περισσότερο η ύψηλή φόρμα της μυτερής αυτής καλότητας αν της ρίξουμε ένα βέλο από το ύψος ή γάζα κομμένο αν φόρμ. Οι πτυχές θα πέσουν γύρω από το πρόσωπο προστατεύοντας τα μάτια και τον λαιμό. Στο διάφανο πλαίσιο του πολύπτυχου αυτού βέλου το πρόσωπο φαίνεται πιο όμορφο και πολύ γοητευτικό.

ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Πολύ επίκαιρο είναι το θέμα της μπλούζας που φοριέται πολύ την εποχή αυτή με τα ταγιέρ του σπόρ, του ταξιδιού, με τις διάφορες φούστες, με τα φορέματα με μπρετέλλες, κάτω από τα μπολερό κλπ.

Η εμφάνισις της μπλούζας έχει όλ

σελίδες

λάξει λίγο. Είναι απλούστερη στη γράμμη της αν και έχει πολύ προσεγμένη «κούπη». Ακολουθεί, συνήθως, τη γραμμή του στήθους στο οποίο εφαρμόζει, διατηρώντας συγχρόνως κάποια άνεση και σφίγγει λίγο ψηλότερα από την μέση. Ο γιακάς είναι ανεβαστός με πτυχές ή σουρές που καταλαμβάνουν το επάνω μέρος των μανικιών ή τα πλάγια του κορσάκι. Μερικά γιακαδάκια έχουν ένα φανερό κουμπωμά εμπρός ή πίσω ενώ το υπόλοιπο κορσάκι μένει ίσιο.

Τα μανίκια είναι ντραπέ στο επάνω μέρος ή μοντάρονται με πιέττες. Σταματούν κάτω από τον αγκώνα, ή είναι μακρύτερα και εφαρμολα με σουρά προς τα κάτω.

Οι μπάσκες είναι ακανόνιστες τοποθετημένες τότε εμπρός, τότε πίσω.

Ένας καινούργιος νεωτερισμός συνίσταται στην διασταύρωση δύο έσαρπών. Μια μπλούζα από σατέν κίτρινο σχηματίζει δυο έσάρπες που διασταυρώνονται εμπρός, ύστερα διασταυρώνονται πίσω για να δεθούν εμπρός, στην μέση, κάτω από ένα μεγάλο μοτίφ πουλιάς από σμάλτο μπλε, κι' έπειτα τέλος σε δυο μεγάλα βολάν στη φούστα.

Πολύ πρωτότυπες είναι οι μπλούζες που γίνονται κατά το ήμισυ από σατέν και κατά το ήμισυ από ζερσέ του ίδιου χρώματος και γαρνίζονται με μικρά φιογκάκια.

ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΓΑΡΝΙΤΟΥΡΕΣ.—

Για ένα κορσάκι φανταζί, μπορείτε να χρησιμοποιήσετε λεπτό λαινάκι, ζερσέ μάλλινο, βελούδο, σατέν μονόχρωμο, σατέν έμπριμέ, γαρνιρισμένα με χρυσό ή ασήμι, δαντέλλες, τούλι, βελούδο, κορδέλλες από σατέν κ.λ.π.

Στις μπλούζες βλέπουμε ως γαρνιτούρες λουλούδια και γιρλάντες από δαντέλλες ντεκουπρισμένες και απλικαρισμένες σε σατέν αντιθέτου χρωματισμού. Λ. χ. δαντέλλα μαρβίν σε σατέν κόκκινο, δαντέλλα μαύρη σε σατέν λευκό κλπ.

Οι ζώνες είναι πολύ φανταζί. Όσες συνοδεύουν φορέματα σπορτίφ είναι από δέρμα γαρνιρισμένες με βελονές σε αντίθετο τόνο και έχουν συχνά ένα μικρό τσαντάκι που θυμίζει το κυνήγι. Οι κομψές μπλούζες έχουν ζώνες από ύφασμα, από γκρό-γκραίν σε διαφορετικούς τόνους ή από βελούδο σε αντίθετους χρωματισμούς που σχηματίζουν «τορσάντα». Οι μπλούζες τους επίσης είναι πολύ πρωτότυπες.

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΩΝ ΚΟΣΜΗΜΑΤΩΝ

ΣΤΗΝ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑ.— Τα κοσμήματα είναι τώρα απαραίτητα σχεδόν στην κομψότητα της τουαλέτας όπου εμφανίζονται υπό διάφορες μορφές: μπουκλές της ζώνης, κλίπς, κουμπιά, άγκράφες, καρφίτσες, σκουλαρίκια κλπ.

Τα διάφορα αυτά αξεσουάρ παρουσιάζονται σ' ένα σωρό σχήματα ζώνων, όπως τα περισσότερα, τα έλαφια, ή λουλουδιών ή καρπών από χρωματιστό σμάλτο, από πέτρες κλπ.

Θα είναι επίσης πολύ της μόδας επάνω στο κορσάκι ένα μικρό έγχειρίδιο

καρφιτωμένο σαν «μπρόσ», ένα μεγάλο έρωτηματικό από χρυσό μετάλλο. Το κορσάκι μιας βραδυλής ρόμπας γαρνίρεται μ' ένα κολλιέ αποτελούμενο από μια γιρλάντα από μικρά πορτοκάλια καμωμένα με πλαστική ύλη σε φυσικούς χρωματισμούς. Δυο τσαμπιά σταφύλια από κρύσταλλο πράσινο συγκρατούν συχνά από κάθε πλευρά το ντραπέ ενός τετραγώνου ντεκολτέ.

Στα καπέλλα βλέπουμε μοτίφ από χρυσό μετάλλο τοποθετημένα σαν καρφίτσες ή σαν κλίπς για να συγκρατούν ένα ντραπέ.

Ένα καπελλάκι από φέτρ μαρρόν έχει την καλότητα του πιασμένη από κάθε μέρος μ' ένα μοτίφ από χρυσό και σμάλτο πράσινο που παριστάνουν ένα τετράφυλλο τριφύλλι, ενώ ένα καπέλλο από φέτρ μαρβίν έχει το ντραπέ του συγκρατημένο μ' ένα φιογκάκι κοκκάλινο γαλάζιο. Πολλές φορές τα φτερά των πουλιών παριστάνονται από φτερά φτιαγμένα με σμάλτο, τα οποία τοποθετούνται δεξιά κι' άριστερά σ' ένα βελούδινο καπέλλο.

Μερικές φορές ακόμη τα κουμπιά από πλαστική ύλη που γαρνίζουν τα μαντά, τα φορέματα και τα καπέλλα είναι αληθινά κοσμήματα. Στα κοσμήματα της μόδας επίσης ανήκουν οι πέτρες, οι παγιέττες, τα χρυσά κεντήματα που προσθέτουν στις κομψές τουαλέττες την αστραφτερή των νότα.

Οι άσημένες παγιέττες ιδιαίτερες κάνουν θαυμάσιο έμφε όταν γαρνίζουν ένα βραδυό γυναικείο σμόκιν από σατέν, θαλασσί.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Ο ΛΑΙΜΟΣ

Σήμερα συνεχίζω για το διπλοσάγωνο και για την απαραίτητη γενικά μ' επιβεβλημένη περιποίηση του λαιμού. Σας είχα γράψει στο προηγούμενο ότι ένα αποτελεσματικό προληπτικό μέτρο για την μη εμφάνιση του διπλοσάγωνου είναι κι' ο επίδεσμος από λινό ύφασμα. Αν όμως έχετε ήδη ανεπτυγμένο διπλοσάγωνο τότε πρέπει κάθε δύο μέρες να σκουπίζετε το μέρος εκείνο με σαπούνι γλυκερίνης και ξεστό νερό. Κατόπιν δέ αφού σκουπισθήτε πέρνοντας λίγη—πολύ—σέχετε όχι πολύ— από την κάτω πιεσίδα κάνετε ένα έλαφρό μασάζ του διπλοσάγωνου με τις παλάμες ταυτοχρόνως δεξιά κι' άριστερά. Μετά 5 λεπτά σκεπάζετε το μέρος με λίγο ταφετά γκομέ κι' εφαρμόζετε επάνω το λινεπίδεσμο.

Iodure de potassium 5 gr.
Eau 5
Glyceré, d' amidon 40

Έδω είμαι υποχρεωμένος να σας επαναλάβω όπως και εις το προηγούμενο σας έγγραφο ότι όλα αυτά τα μέτρα λαμβάνονται

δταν το διπλοσάγωνο όφειλεται ή σε τοπική έπισώρευση λίπους ή σε πλαστικότητα του δέρματος και των ιστών όφειλομένων εις άτεχνα μασάζ ή εις άπίσχνανσιν κατόπιν ύπερβολικής διαίτης και ούδέποτε άν το ύττα προέρχεται από παθολογική αίτια (όγκος, διήθησις άδένων, γκουάτρ).

Έκτός των άλλων όμως μέτρων εδωργετική και γρήγορη επίδραση έξασκει ή εφαρμογή ύπεριωδών άκτίνων. Αί ύπεριώδεις τονώνουν τους μύς, δυναμώνουν το δέρμα και διεγείρουν την όργανική λειτουργία.

Αυτά όσον άφορά το διπλοσάγωνο. Καί τώρα μερικά για την περιποίηση του λαιμού. Για τον λαιμό, στον όποιο δίνετε τόσο λί-

Ένα κομψό και πρακτικό ταγιεράκι από λαινάκι καντριγιέ για τις πρώτες δροσερές μέρες.

γη σημασία κι' ο οποίος αν μείνει άπεριποίητος και ρυτιδωμένος σ'ας προσθέτει πολλά χρόνια, χρειάζεται ειδική περιποίηση. Πρέπει λοιπόν, αγαπητές μου άναγνώστριες, για να κατορθώνετε να άποφεύγετε τις τρομερές του ρυτιδώσεις και την άνταιοθητική διαγραφή των μυών του, φαινόμενα που δικαίως άπελπίζουν τις φιλόκαλες κυρίες να τον περιποιηθώ ιδιαιτέρως. Έπειδή ο καιρός έχει συνήθως δέμα ξηρό να μεταχειρίζεσθε γι' αυτόν πάντοτε λιπαρά κρέμα, άγνη κόλντ κρέμ. Σας γράφω κατωτέρω μιá άποτελεσματική:

Huile d' amandes douces	50	»
Borax	1	»
Eau de roses	25	»
Cire blanche de melisse	12,5	gr.
Paratine	12,5	»
Huile de roses q. s. pour aromatiser		

Μετά μιá ώρα από της έπαλείψεως ραντίζετε με δροσερό νερό, τον καιρό όπου υπάρχει ή πομάδα χωρίς να την έχετε πριν σκουπίση. Αυτή ή μέθοδος δυνάμεινι τους μύς και δίνει άνθηρότητα και ελαστικότητα στο δέμα του καιμού. Κάντε επίσης κατόπιν και την έξης άσκηση για το τεράστιο του δέματος του καιμού. Καθίστε μπρός σ' ένα καθρέπτη κλείστε το στόμα σας καλά σαν νάσθε θυμωμένη και φέρετε προς τα έμπρός το σαγόνι όσο μπορείτε, 8 έως 10 φορές συνεχώς καθημερινώς. Αυτή ή άσκηση κάνει καλό και στο διπλοσάγωνο συντελούσα στην ελαστικότητα και μη ρυτίδωση του δέματος του καιμού.

Δερματολόγος Ιατρός Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

Τό λαχειό

(Συνέχεια από τη σελίδα 17)

του άτυχου κ. Τρεμπιζόν δεν θα τον έλπιζε περισσότερο...

Όταν συνήλθε παρακάλεσε τον άστυνόμο να τηλεφωνήση σπίτι του για να έρθη ή γυναίκα του και να τον βγάλει.

Σε λίγο κατέφθασε στο τμήμα ή Κα Όρτανισία Τρεμπιζόν. Ήταν έξαλλη και κρατάγε στο χέρι της ένα τηλεγράφημα:

—Καλά τώλεγα εγώ παντού, φώναξε, πώς ελσαι ένας γεωπαρалуμένος και στραβούλιακας! Άν δεν ήσουν δεν θα χάναμε τώρα τα τρία εκατομμύρια!

Και πέταξε στα μούτρα του δυό φορές τώρα νεραυνόπληκτου συμβίου της το τηλεγράφημα.

Με μάτια θολά αυτός διάβασε:

«Εύχαρίστως άναγγέλλω ότι χάρις στο άγαίο δώρο που μου έκαμε ο φίλατός μου άνεπιός πριν δέκα μέρες κέρδισα άπόψε τρία εκατομμύρια. Έλάτε Κυριακήν φάμε μαζί!»

Θεία Όνορίνα.

Ό κ. άστυνόμος δεν άργησε να έχη όλες τις έξηγήσεις που έπιθυμούσε:

Πρό ήμερών, ο κ. Άμβρόσιος για να άποχρώση μιá πλούσια θεία του της έστειλε ένα εισιτήριο για τον «Πέερ Γκόντ» που θα παιζόντανε στην Όπερα από ένα μεγάλο καλλιτέχνη. Από άφηρημάδα όμως, αντί του εισιτηρίου, έλκισε στο αμάλλιό το λαχειό που είχε αγοράσει την ίδια μέρα και κέρτισε αυτός το εισιτήριο.

Τά άλλα τα έξηγήσαμε ήδη...

ΜΑΞΙΜ

Ή παρείσακτος

(Συνέχεια από τη σελίδα 11)

Στο χέρι της κρατούσε κάτι τυλιγμένο σε μιá πετσέτα.

—Περιστό να σ'ας πώ, πρόσθεσε, ότι δεν είσθε εκείνη που λέτε. Την Λόλα Γκρέβ τη γνώρισα. Δεν της μοιάζετε καθόλου. Λοιπόν αν δεν φύγετε θα τ' άποκαλύψω όλα στον συνταγματάρχη. Κι' όμως να είσθε θέβαιη ότι αυτό δεν θα το μείωση την άγάπη του για μένα.

—Θά το μιλώ για τον Άμερικάνο και... τους άλλους.

—Θά με άγαπήσει περισσότερο και θα θελήση να με προστατεύση.

—Στους Άγγλους δεν άρέσουν τα ψέματα.

—Έχετε τίποτ' άλλο να πείτε κυρία;

Ή κυρία λέ Σουριέ τότε ξετύλιξε την πετσέτα.

—Μόνον αυτό! είπε. Σ' αυτήν έδω την κασετίνα βρίσκονται τα κοσμήματά μου τα όποια έκλεψα εγώ ή ίδια. Θα τα σκορπίσω στο πάτωμα και κατόπιν θα φωνάξω. Έίσως να πιστέψουν έμένα, έίσως να πιστέψουν έσας, κυρία. Άλλά, μάλλον, έμένα θα πιστέψουν.

Όταν έπέστρεψε στο δωμάτιό της ή κυρία λέ Σουριέ δεν μπορούσε να κρατηθή στα πόδια της. Έπεσε θραειά στο κρεβάτι, άνάσκελα αφήνοντας το πενιορά της να γλυστρήση από τον ώμο της.

Στο φως του δωματίου γυάλισε για μιá στιγμή ένας μετάλλινος δίσκος που κρεμόταν από την άκρη της άσημένιας άλυσίδας του καιμού της: Έφραφε:

Ζάν Πινγκώτ 3689345. Κανείς όμως δεν έβρισκταν μέσα στο δωμάτιο για να τον δη και να διαβάση τα χαραγμένα γράμματα.

Μ. Α. ΤΖΑΚΟΣ

Παράκληση

Άσε με να κυττάζω τα ματάκια σου τ' άγαπημένα.

Άπόψε οι θλίψεις πιο πολύ με σίμων (σαν), άπόψε όλα δακρυζούνε για μένα...

Άσε με να κυττάζω τα ματάκια σου τα δακρυσμένα, άπόψε που θα κλείση πιά το σπίτι (μου) για τελευταία φορά μαζί με μένα.

Ω, μην άφήσης τότε τα ματάκια σου τ' άπελπισμένα

να ρθούν μπρός στο κλειστό το πα (ραθύρι μου) δυό δάκρυα να σταλάξουν και για (μένα)!

Άπόψε μόνο που θα κλη το σπίτι μου για τελευταία φορά μαζί με μένα

άσε με να κυττάζω τα ματάκια σου τ' άγαπημένα!...

ΕΠΑΜ. Θ. ΚΑΡΥΩΤΗΣ

Ή τελευταία θέλησις

(Συνέχεια από τη σελίδα 29)

βρισκόμουν... ξαπλωμένη στο κρεβάτι μου.

—Μά είσαι τρελή, Λουίζα... Τι άνοησίες είν' αυτές;

—Δεν είμαι καθόλου τρελή... Είναι μιá χάρη που ζητώ Πες πώς είναι ή τελευταία μου θέλησις... Έπιθυμώ να παίξης αυτό το κομμάτι τη βραδυά του θανάτου μου. Ή ψυχή μου θα τ' άκούση και θα... ελμαι ευτυχής.

—Τι παράξενη ιδέα, άγαπημένη μου Λουίζα...

—Τό ξέρω, τό ξέρω... Άλλά θέλω να μου τό ύποσχεθής... αν μ' άγαπάς τουλάχιστον.

—Όστε μιλάς σοβαρά;

—Σοβαρώτατα.

—Τότε σου τό ύπόσχομαι, Λουίζα... Άλλά... σε ίκετεύω: Διώδε αυτές τις μαύρες σκέψεις από το μυαλό σου. Τι έχεις άπόψε, άγαπημένη μου άδελφούλα;

—Τίποτε... τίποτε. Ήσύχασε. Μόνο μιá ιδέα μουρθε στο μυαλό.

Άλλοίμονο! πόσο έπαληθεύουν καμμιá φορά τα προαισθήματα των ανθρώπων!

Έπειτα από δεκαπέντε μέρες, προσβλημένη από μιá μολυσματική γρίπη βαρείας μορφής, ή Λουίζα Μοντέ άναπαυόταν στο νεκρικό της κρεβάτι, σκεπασμένη με λουλούδια.

Μέσα στο δωμάτιο του θανάτου δυό πρόσωπα κρατιώνταν από το χέρι, άκίνητα, άμίλητα. Οι δυο τους άνασθκωνονταν από τους λυγμούς. Ή Λεόννη έκλαιγε σαν μωρό παιδί και κοντά της, ο Ζώρξ Ντουμάς, θλιμμένος και σοβαρός σκούπιζε τα δάκρυά του.

Όταν ο ήλιος πήγαινε σιγά-σιγά να κρυφθή πίσω από την κορυφή του άντικρυνού λόφου, σαν αυτόματο, ή Λουίζα πλοίασε το πιάνο... Τό άνοιξε και τοποθέτησε στο άναλόγιο το μακάβριο μουσικό κομμάτι του «Πέερ Γκόντ».

Στην έπαφή των πλήκτρων τα δάγυλά της ύπάκουσαν στην προσταγή της άδελφής της και τότε σκορπίστηκε μέσ' στο δωμάτιο της σιωπή και το θανάτο τό άπελπισμένο κάλεσμα μιás ψυχής:

«...Θά γυρίσης ξανά, άγάπη μου γλυκειά...»

Αυτή την στιγμή μπρός από τα ύνρά μάτια του Ζώρξ Ντουμάς πέρασε ένα λεπτό σύννεφο, ίδιο σαν ένα άραχνούφρανο πέπλο.

Μιά, μιá οι μουσικές νότες άποτυπώνονταν στο μυαλό του, δονούσαν τ' αυτιά του... Ναι. Αυτό τό θεϊκό τραγούδι ήταν γι' αυτόν!

Με τό ξεμύχισμα της τελευταίας νότας, έπεσε από τό κάθισμά της λιπόθυμη.

—Άισθάνεσαι καλά; την ρώτησε ο Ζώρξ με άγωνία μόλις την συνέφερε.

—Ναι... εύχαρίστω... Συνγνώρησε με... Ή κούραση... ο πόνος... ή συγκίνησις... Τι άνόητη πιά είμαι!

—Μην τό λες άνοησία, αυτό Λεόννη, αλλά ήρωισμό.

Ή Λεόννη τόν κύτταξε... και γαμονέλασε. Και τό χαμόγελο αυτό ήταν μιá δουλονία

ΑΝΡΥ ΠΙΚΑΡ

Τά θαυμάσια της Έκθέσεως

Ένα ταξίδι στον έναστρο ούρανο

Άπειρο είναι το πλήθος που έπισκέπτεται καθημερινά την Έκθεση των Παρισίων, που αν δεν έφθασε τό τέλειον από άπόψεως οργανώσεως και αξιοθαυμάστων, πάντως κατά τους ειδικούς ξεπέρασε μέχρι στιγμής κάθε προηγούμενη.

Μιά από τις προσπάθειες των οργανωτών της Έκθέσεως ήταν και ή παρυσίασις στο κοινόν μη κατά τόν πύ ελληπτο δυνατόν τρόπο κάθε αξιοθαυμάστου της Έπιστήμης έν γένει. Και πολύ φρόνιμα σκεπτόμενοι, έτοποθέτησαν δίπλα στο περίφημο «Παλάτι των Άνακαλύψεων», τό άφιερωμένο άποκλειστικά στην θεωρία, διάφορες επιστημονικές «άτραξιόν», όπως τό «Πλανητάριουμ» ή τό «Διαπλανητικό Ταξίδι» ή τό διάφορα μηχανικά θαύματα του ειδικού πάρκου από όπου ο έπισκέπτης φεύγει με ζαλισμένο κεφάλι και άνακατεμένα τα έντόσσηά του.

Τό «Πλανητάριουμ» είναι μιá θαυμασία πραγματοποίηση του «τεχνητού ούρανο», που όμοια του ύπληχαν έίσως στο έξωτερικό, μα που κανένα δεν έφθασε σε τελειότητα τό γαλλικό. Φαντασθήτε μιá τελωρία κυκλική αίθουσα, σκεπασμένη από ένα θόλο, και που μπορεί να περιλάβη άνετα πεντακόσια πρόσωπα. Μόλις ή αίθουσα αυτή γεμίση σβύνουν τα φώτα και τό σκοτάδι άπλώνεται βαθύ. Μιά φωνή που μιλά από τό μικρόφωνο, άναπτύσσει διάφορα άστρονομικά περιεργα, προσπαθώντας να δώση ύπομονή στους έπισκέπτας έως ότου τα μάτια τους συνήθισουν κάπως στο σκοτάδι.

Ξαφνικά λεπτές φωτεινές άκτίνες φωτίζουν τό θόλο και τό κοινόν βλέπει έκθαμβό να διαγράφονται διάφοροι πλανήτες: Ή Άφροδίτη, ο Άρης, ο Ζεύς, ο Έρμης. Τό τεχνητό στερώμα άρχίζει να κινηται. Έμφανίζεται ο ήλιος, κάπως άχρής φυσικά γιατί στο «Πλανητάριουμ» τα άστρα πρέπει να διακρίνονται και τό μεσημέρι άκόμη. Ή ταχύτης της σφαίρας αύξάνει διαρκώς: κάθε πλανήτης έχει άποκτήσει την δική του φορά και ταχύτητα. Ή Άφροδίτη και ο Έρμης γυρνούν Ιλ-λιγγιώδως, ο Ζεύς και ο Κρόνος πύ σιγά. Ή Σελήνη έμφανίζεται διαρκώς άλλαγμένη. Περνά από όλες τις φάσεις της από φιλό δρεπάνι άσημένιο, έως την τελική φάση της Πανσελήνου.

Ένα λεπτό φωτεινό βέλος χρησιμοποιεί στον άγνωση που έξηγει όλα αυτά τα περιεργα, να δείχνει κάθε άστρο για τό όποιο παρέχει πληροφορίες.

Και ένφ ή ταχύτης αύξάνει διαρκώς αύξάνουν και τα χρονικά όρια. Τα λεπτά γίνονται αιώνας, χιλιετίριδες. Ό ούρανος δεν στρέφεται πιά γύρω από τόν Πολικό, αλλά γύρω από τόν μεγαλύτερο πύ Βέγα της λύρας. Δώδεκα χιλιάδες χρόνια έχουν ήδη περάσει, ανθρώπινητες δόλοκληρες έχουν ήδη κατοικήσει τη γη και όμοις οι άμίληκτοι άστρονομικοί ύπολόγισμοι έξακολουθούν.

Και μιá περίεργη λεπτομέρεια της κατασκευής του «Πλανητάριουμ». Οι άρχιτέκτονες του έβηκαν μεγάλες δυσκολίες σχετικά με τό ζήτημα της ά-

κουστικής του. Διεπιστώθη, δηλαδή, ότι ό παραμικρός ήχος διεδίδετο με καταπληκτική ένταση και ένας άπλός κρότος μετεβάλλετο σε θρονή. Φαντάζεται κανείς τί θα γινόταν αν οι πεντακόσιοι έπισκέπται ήσαν κάπως φλύαροι, ή έστω και συναχωμένοι μόνον. Τα φτερινίσματά τους θα κούφαιναν όλους. Οι κατασκευαστάι όμως παρέκαμψαν τη δυσκολία αυτή τοποθετώντας ένα δεύτερο θόλο από λευκότατο λινό, και έπάνω σ' αυτόν γίνεται τώρα ή προβολή των άστρων.

■ ■

Ήδη τό να άποθαυμάζη κανείς τά

Παιχνίδια της Έκθέσεως.

άστρα είναι κάτι τό διασκεδαστικό και μορφωτικό συνάμα. Τό να ταξιδέψετε όμως άνάμεσα τους, έπιθαίνοντες ενός διαπλανητικού όχηματος, που θα σ'ας έπιτρέψη να έξετάσετε άπό κοντά τους πλανήτες, τα νεφελώματα και τους κομήτες, έ αυτό φθάνει και ξεπερνά ίσως τά όρια του θαύματος. Και όμως τό ταξίδι αυτό μπορεί κανείς να τό πραγματοποιήση μπαίνοντας στην «διαπλανητική ρουκέτα» της Έκθέσεως.

Είναι γνωστό ότι όλοι οι μηχανικοί του κόσμου άσχολήθηκαν, λίγο πολύ, με την ιδέα της πραγματοποίησεως ενός ταξιδίου ανά τό σύμπαν μέσα σε ειδική ρουκέτα. Φυσικά τό μηχανήμα αυτό που θα μετέφερε τους πολμηρούς «άστροναύτας» στις άγανεις έκτάσεις του αϊθέρος, δεν θα μπορούσε να κινήται με έλικα για τόν άπλούστατο λόγο ότι ή έλλειψη του άέρος καθιστά άνοφελη την ανθρώπινη αυτή έφεύρεση. Ή πρόώθησις θα έπετυγχάνετο με την έκκρηξη διαφόρων ρουκετών που θα έφηρμόζοντο στο μηχανήμα αυτό.

Ή «διαπλανητική ρουκέτα» της Έκθέσεως είναι, όπως άντιλαμβάνεσθε, μιá ψεύτικη ρουκέτα, που δίνει όμοι στον έπιθάτη της όλες τις συγκινή-

σεις και τά άπρόοπτα ενός άληθινού ταξιδιού ανά τό στερώμα. Τους τολμηρούς έπιθάτας τους ύποδέχονται όπάλληλοι ντυμένοι με στολές μεταλλικές, σύμφωνα με την πιθανή μόδα του 2.000! Οι έπιθάται οδηγούνται σ' ένα σκοτεινό διάδρομο, που προχωρεί στο κέντρο της ρουκέτας, και εκεί τους άναμένουν άνασταντικώτατα καθίσματα. Μεγάλα κρυστάλινα παράθυρα, και ένα επίσης κρυστάλινο άνοιγμα έπάνω από τη θέση του οδηγού έπιτρέπουν στον έπιθάτη να άποθαυμάση όλη την άφαστη μαγεία του ούρανο. Δίνεται ή έκκίνησις. Άκούεται ένα μούγγρισμα και ή ρουκέτα ξεκινά για τό άπειρον. Πλησιάζει τά άστρα που μεγαλώνουν όλο και περισσότερο. Νά ο Άρης και οι μυστηριώδεις διάρυγές του. Ο Ζεύς σκεπασμένος από νεφελώδεις λαρίδες, ο Κρόνος τυλιγμένος στο τριπλό δακτυλίδι του. Και μετά ξανοίγεται ή ρουκέτα, άφοι ξεπεράσει και τόν τελευταίο πλανήτη, πύς τό μεγάλο Άπειρο. Διασχίζει με καταπληκτική ταχύτητα τις άμυδρά φωτεινές ούρές των κομητών. Νά διπλά και τριπλά άστρα, κίτρινα, κόκκινα, γαλάζια. Άληθινή πολύχρωμη φαντασμαγορία και μετά άπλώνεται και πάλι γύρω τό άδιαπέραστο σκοτάδι του σύμπαντος. Πλησιάζουμε τόν Γαλαξία. Στο βάθος διακρίνονται άλλα νεφελώματα, τεράστια σπειροειδή που τό καθένα τους περιέχει εκατομμύρια κόσμων σαν τόν δικό μας.

Όλοταχώς έπιστρέφει ή ρουκέτα στον τόπο της έκκίνησεώς της. Μιά φρή σφαίρα έμφανίζεται πύ όλο και μεγαλώνει. Είναι ή Γη. Άρχίζουν να διακρίνονται καθαρά οι Ήπειροι: νά ή Εύρώπη, ή Γαλλία, τό Παρίσι, ο Σηκούανας και τέλος προσγειωνόμαστε άπαλά στον περίβολο της Έκθέσεως.

■ ■

Υπάρχουν έκει μέσα μηχανήματα που μπορούν να έξασπαστείουν όλους τους νευρικούς και καρδιακούς της γής.

Πρώτα-πρώτα είναι τό Ήλεκτρικό λούπιγκ με σταμάτημα άπότομο με τό κεφάλι πύς τά κάτω. Μπαίνετε σε ένα καλάθι και κάποιος ύπάλληλος σ'ας δένει στερεά μ' ένα γερό λουρί. Μετά τό καλάθι άρχίζει και ταλαντεύεται όπως μιá κανονικά κούνια. Έκτελεί μιá τούμπα, δεύτερη, τρίτη, και ξαφνικά σταματά στην κορυφή. Βρίσκεσθε με τό κεφάλι πύς τά κάτω και εύτυχώς τό λουρί είναι γερό. Πάντως ή συγκίνησις πύς δοκιμάζετε είναι, κατά τους ειδικούς... ύπέροχη. Φυσικά οι θεαταί που παρακολουθούν από κάτω γλεντούν περισσότερο από σ'ας θλέςποντας τό τρόπο ζωγραφισμένο στο πρόσωπό σας.

Άλλο μηχανήμα δυνατόν συγκινήσεών είναι τό «Έξερπαλουμ». Οι πελάτες μπαίνουν σε μικρές καμπίνες που είναι κρεμασμένες από πελώριους τροχούς που άρχίζουν να στριφογυρίζουν πύς όλες τις διευθύνσεις με άμεσο και άναπότρεπτο άποτέλεσμα την ζαλάδα των ριφοκινδύνων έπιθατών.

Συμβουλές καλοπληρωμένες

Ευθυμο διήγημα του Πιέρ Ντέ λα Μπατύ

«**Η**μερίς οι άρτίστες, έλεγε ή ώραία κυρία στόν γραμματέα του συμβολαιογραφείου, είμαστε έλλες, λίγο-πολύ, μπόει. Με το μυαλό που έχουμε και τή ζωή που κάνουμε, ποτέ δέν μπορούμε νά-μαστε σίγουρες για τήν επαύριο. Κι' έτσι όταν παρουσιαστή κανέναν και...»

Μά στάθηκε έξαφνα. Από φόβο μήπως είχε πη πάρα πολλά, δάγκωσε τά μικρά κερσένια χεΐλη της.

—Ο άντρας μου, εξακολούθησε θέλει νά κάνει τή διαθήκη του και νά μου γράψη τή μισή του περιουσία.

Ο γραμματικός του συμβολαιογραφείου της έρωξε μιὰ λοξή ματιά και της είπε:

—Ο φίλος σας, δηλαδή, κυρία μου, γιατί αν έπρόκειτο για τόν άνδρα σας, δέν θα χρειαζόταν διαθήκη.

—Ζούμε μαζί δυό χρονία τώρα, είπε ντροπισμένη ή κυρία.

—Και γιατί δέν παντρεύεστε;

—Τό βρήκαμε καλλίτερα έτσι. Ξέρετε ό έρωτας κι' οι γάμοι σπανίως ταιριάζουν. Ο γάμος σβύνει τόν έρωτα.

Ο γραμματικός πήρε επίσημον ύφος.

—Σας μιλω έλεπε, ως συμβολαιογράφος, αυτή τή στιγμή πός τό συμφέρον σας. Δου-πόν, με τό γάμο κερδίζετε σαράντα χιλιάδες φράγκα.

Η ώραία κυρία τινάχτηκε εκπληκτη.

—Σαράντα χιλιάδες φράγκα... Πώς;

—Ναί, σαράντα χιλιάδες φράγκα... Τά έ-ξοδα της διαθήκης... Καταλάβατε;

Η κυρία θυβίστηκε σέ σκέψεις.

—Σας εύχαριστώ πολύ, απάντησε ή ώραία κυρία με ρεμβατικό ύφος. Θα ιδώ πώς θα βολέψω τά πράγματα...

—Είμαι στη διάθεσή σας πάντα, κυρία μου.

Και ό γραμματικός του συμβολαιογρα-φείου σηκώθηκε με μεγαλοπρέπεια από τήν πολυθρόνα του και ψηλός, παχύς επιβλητι-κός, καθώς ήταν έπόζεσε μπρός στο γραφείο λίγες στιγμές κι' ύστερα συνόδεψε τήν κυ-ρία ως τήν πόρτα της έξόδου.

—Από πού ξεφύτρωσε αυτή ή κυρία; ά-ναρωτιότανε ό γραμματικός γυρίζοντας στήν πολυθρόνα του. Από δώ μιὰ φορά δέν εί-νε, γιατί θα τήν ήξερα. Και πούδς τήν έ-στειλε σέ μένα νά ζητήση τή γνώμη μου;

Σκέφτηκε μερικες στιγμές κι' ύστερα με ύφος έκπασμένο, είπε:

—Μπά! Η φήμη μου έχει ξεπεράσει τά όρια της πόλεώς μας... Όλοι, όσοι βρί-σκονται σέ οποιαδήποτε στενοχώρια, λένε:

«Άς πάμε νά ρωτήσουμε τόν Πιέρ, τόν γραμματικό του συμβολαιογραφείου Φρεσι-νου». Δέ λένε. Πάμε στόν Φρεσινού... Ά!

Όσο γι' αυτό όχι! Πάμε στόν Πιέρ, λένε...

Έγέλασε με ανταρσία, έτριψε τά χέρια του κι' εξακολούθησε:

—Δέν έχουν κι' άδικο! Είμαι ξεφτερί σέ όλα. Ένω πείνα μεγάλη, έξω τούς νόμους, έχω μυαλό, βρίσκω τήν κατάλληλη λύση και σά πιό μπλεγμένα ζητήματα. Συμβιβάζω διασπορές, μονοιάζω άντοδγιννα έτοιμα νά χωρίσουν, υπερασπίζω τά συμφέροντα του κόσμου...

Ο Πιέρ δέν υπερέβαλε και πολύ υ' αυτό τά λόγια τις ικανότητές του και τις υπηρε-σίες που προσέφερε στόν κόσμο. Ήταν ό

πραγματικός κύριος του συμβολαιογραφεί-ου, ή ψυχή και ό νους, για τόν άπλούστα-το λόγο ότι ό προϊστάμενός του, ό συμβο-λαιογράφος Φρεσινού δέν δρισκότανε ποτέ στό γραφείο του. Πάντα ήταν σέ ταξίδι στά μπάνια, στήν έξοχή, κι' όταν καμιά φορά, έντελώς τυχαίως, τόν πετύχαινε κανείς στό γραφείο του είχε ύφος τόσον άφηρημένο και φαινότανε τόσον αδιάφορος για τις δου-λειές του γραφείου του και τις υποθέσεις τών πελατών του, ώστε κατόντης στό τέ-λος νά τόν στέλνιη περίπατο ό γραμματικός του ό Πιέρ, καμιά φορά μάλιστα και σέ θελήματα σάν νάταν ό κλητήρας του γρα-φείου.

Τί τά θέλετε; Έτσι καταντάει όταν εί-νε κανείς έρωτευμένος... Γιατί μήν άκούτε συμβολαιογράφος και νομίζετε πώς ό κ. Φρεσινού ήταν κανέναν γέρος. Δέν είχε ό-λοι οι συμβολαιογράφοι γέροι, ούτε άπο-τραβηγμένοι από τά έγκόσμια... Ο κ. Φρε-σινού μόλις είχε περάσει τά σαράντα. Είχε ένγκαστίσει τό ένδάλμα του έρωτός του σέ μιὰ έπαυλη, πενήντα χιλιόμετρα μακριά από τήν πόλη και πήγαινε τακτικά εκεί με τό αυ-τοκίνητό του. Τό ειδύλλιο αυτό βαστούσεν από χρονία. Άλλα τόσα χρονία ήταν πα-ραμελμένο τό γραφείο του κ. Φρεσινού.

Η φίλη του κ. Φρεσινού δέν ήταν πολύ νέα, αλλά ήταν ώραία. Προς χάριν του, έγκατέλειψε τό στάδιό της ως καλλιτέ-χνιδος στό οποίο έλλωστε δέν είχε και πε-ρίφημο μέλλον, και άφωσιώθηκε έξ ολοκλη-ρου σ' αυτόν. Ήταν χαριτωμένη, περιποιη-τική, πρόθυμη, άνιδιοτελής δέν είχε παρά πολλές αξιώσεις και φαινόταν πάντα σάν νάτριε με ήσυχία τόν συμβολαιογράφο της.

—Πρέπει κάτι νά κάνω γι' αυτή τή γυ-ναίκα! έλεγε μέσα του ό κ. Φρεσινού, συγ-κινημένος για τήν άνυστερόβουλη άφωσίω-σή της.

Και πραγματικά έκανε πός χάριν της κά-

τι περισσότερο άπ' ό,τι ήταν διατεθειμένος. Η καλή του όμως επέμενε τώρα τελευταία νά τήν παντρευτή, κι' ό Φρεσινού δέν είχε ήσυχία. Και σκεφτότανε.

«Η καμένη από υπερβολικήν άγάπη πός έμένα ζητάει τήν παντρεία!...»

Και στό τέλος τήν παντρεύτηκε.

«Υστερ' από λίγες ημέρες ό γραμματικός του συμβολαιογραφείου Πιέρ δέχτηκε πά-λι τήν επίσκεψη της άγνωστης ώραίας κυ-ρίας.

—Σας εύχαρισώ πολύ κύριε Πιέρ, το έ-λεπε. Ακολούθησα τή συμβουλή σας και παντρεύτηκα.

—Με τήν πρώτην εύκαιρία, σας παρακα-λώ, κυρία μου, παρουσιάστε με στόν άντρα σας!

—Ο! Μά τόν ξέρετε, απάντησεν ή άγνω-στη ώραία κυρία. Είναι ό κ. Φρεσινού...

Ο Πιέρ έμεινεν άναυδος... Η κυρία τόν εύχαρίστησε πάλι, τόν έχαιρέτησε κι' έφυγε.

—Στό κάτω-κάτω, έλεπε μέσα του, όταν συνήλθεν από τήν έκπληξη του, ό Πιέρ, ό προϊστάμενός μου μου χρωστάει τήν εύτυ-χία του... Άφου τήν άγαπούσε αυτή τή γυ-ναίκα, πρέπει νάνα εύτυχής τώρα που τήν παντρεύτηκε. Θα του ζητήσω λοιπόν, όταν έρθη, νά μου αδείξη τό μισθό ώστε νά μπο-ρώ νά ζω άνάλογα με τή θέση που έχω στό συμβολαιογραφείο του...

Ο κ. Φρεσινού άργησε κάπως αυτή τή φορά νά πάη στό συμβολαιογραφείο του. Ξαναπήγε μετά τό μήνα του μέλιτος. Όταν, τέλος πάντων, έπήγεν, ό Πιέρ του άπονά-ληψεν ότι αυτός έσουμώλεψε τήν φίλη του νά ζητήση παντρεία και διηγήθηκε όλα τά καθέκαστα, βέβαιος πώς ό προϊστάμενός του θα του χρωστούσε εύγνωμοσύνη γιατί του έτόιμασε τή συζυγική του εύτυχία. Και στό τέλος υπέβαλε και τήν αίτησή του για τήν αύξηση του μισθού.

—Όποτε σύ λοιπόν, Πιέρ, έβαλες τήν Ι-δέα της παντρείας στό μυαλό της Μαγδαλη-νής; Τά πρόκοψες! Κι' έχεις μούτρα και τό λές κιόλας!

Ο Πιέρ τάχασε.

—Μας έπρόκοψες όλους, Πιέρ! έξηκο-λούθησεν ό κ. Φρεσινού. Η φίλη μου, ή Μαγδαληνή, ήταν πρώτα ένα κομμάτι μάλα-μα... Άφωσιωμένη ταπεινή, περιποιητική, πρόθυμος, άνιδιοτελής... Έγινε φωνασικό, άπαιτητική, φιλάργυρη, τυραννική! Μου φωνάζει πώς ξεδεύω πολλά. Με κατηγο-ράει πώς δέν εργάζομαι κι' έχω έγκαταλεί-ψει τό γραφείο μου στά χέρια τών υπαλλή-λων... Δέν μ' άφήνει σέ ήσυχία! Φωνάζει πώς πρέπει ν' αναλάβω τή διεύθυνση του συμβολαιογραφείου μου! Ίσως νάχη δικιο.

Ο Πιέρ τόν άκουγε κατάχλωμος... Κάτι θέλησε νά ψιθυρίση για δικαιολογία μά ό κ. Φρεσινού τόν δέκωσε...

—Μας τά πρόκοψες, Πιέρ, με τή συ-μβουλή σου! Και ζητάς κι' αύξηση μισθού. Μά δέν σε χρειάζομαι καθόλου πιά. Από σή-ριο κύτταξ νά δοής άλλη δουλειά. Θ' άνα-λάβω μόνος μου τό συμβολαιογραφείο... Η γυνίκα μου, που τό λές κιόλας πώς έσύ τή συμβούλεψες, έτσι διατάζει...

—Εύχαρίστως κύριε, έν τώ μεταξύ όμως, δέν μου δίδετε καμιά μικρή προκαταβολή από τή προίκα;

—Εν τώ μεταξύ...

—Η κόρη μου είναι ακόμη πολύ μικρή για παντρεία, νέε μου, περιμένετε μερικά χρονία.

—Εύχαρίστως κύριε, έν τώ μεταξύ όμως, δέν μου δίδετε καμιά μικρή προκαταβολή από τή προίκα;

—Εν τώ μεταξύ...

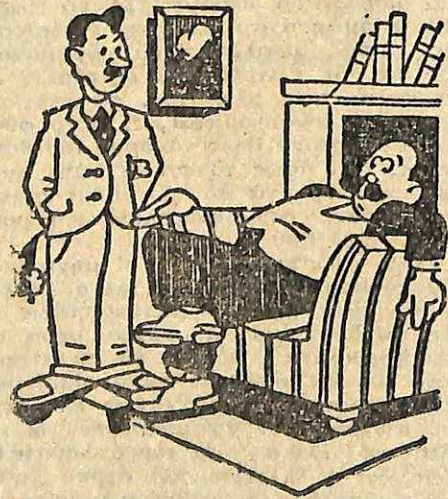
—Εύχαρίστως κύριε, έν τώ μεταξύ όμως, δέν μου δίδετε καμιά μικρή προκαταβολή από τή προίκα;

—Εν τώ μεταξύ...

—Εύχαρίστως κύριε, έν τώ μεταξύ όμως, δέν μου δίδετε καμιά μικρή προκαταβολή από τή προίκα;

—Εν τώ μεταξύ...

—Εύχαρίστως κύριε, έν τώ μεταξύ όμως, δέν μου δίδετε καμιά μικρή προκαταβολή από τή προίκα;

ΕΝ ΤΩ ΜΕΤΑΞΙ...

ΠΙΕΡ ΝΤΕ ΛΑ ΜΠΑΤΥ

Γιά νά διασκεδάσετε

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14
1														
2														
3														
4														
5														
6														
7														
8														
9														
10														

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1. Βαβυλώνιος βασιλεύς καταλύσας τό βσσίλειον του 'Ιούδα.
2. 'Ανόμοια.— Προσωπική άντωνυμία.
3. 'Ο τίτλος που φυτρώνει στά σταυ-ρόλεξα.— Κορδόνι.
4. Πόλις της 'Αργολίδος.— Προστα-κτική ρήματος χρησιμοποιούμενου στά προβλήματα.
5. Καταρράκτης (κλητική).— 'Αρ-θρον.
6. Γράμμα.— 'Εκείνος ό οποίος.
7. 'Ομοιος κατά τό μέγεθος.— Προ-σωπική άντωνυμία.
8. 'Αρθρον.— 'Αρνητικόν.— Γυνή γνω-στή από τήν Βίβλον.— Τό κεφάλι γαλ-λικά.
9. 'Απαραίτητο στό φαγητό μας.— Παρακελευστικόν μόριον.
10. Διάσημος κατασκευαστής βιολιών.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1. 'Αρχαία ρωμαϊκή έπαρχία της Γα-λατίας.
2. Πρόθεσις.— 'Ομοια.
3. 'Αγριος ταύρος.— Μέτρον έπιφα-νείας.
4. 'Αναφορική άντωνυμία.— Γνωστό-τατος 'Ισπανός στρατηγός.
5. Θηρίον.— 'Αναφώνησις θριαμβευτι-κή τών αρχαίων 'Ελλήνων.
6. Θα ήταν μεγάλος αν ήταν ολόκλη-ρος.— 'Εξη.
7. 'Οπτασία.— ... αύριον.
8. 'Αγγλικός τίτλος.— Μόριον μελλον-τικόν.
9. 'Οστις.— Δύο όμοια φωνήεντα.— 'Η 'Ηρα χωρίς πόδι.
10. Ειδήσεις.— Γερμανική έπαρχία.
11. 'Αρθρον.— Νότα.
12. Ρωμαίος δικτάτωρ της άρχαι-ότητος.
13. Προσωπική άντωνυμία.
14. Κουρελής.

(Έστάλη υπό του κ. Μαρ-Σαλιέλ έκ Θεσσαλονίκης)

Τά κορίτσια και τά άνδη

Πέντε φίλες, ή Μαργαρίτα, ή Βιολέττα, ή Ρόζα, ή Καμέλια και ή 'Ορτανσία έτοιμάζονται νά πάνε σέ μιὰ δεξίωση και θέλουν νά στολίσουν τά στήθη των με άνθη. Έχουν πέντε μπουκέττα, τό καθένα κι' από τό άνθος του όποιου ή καθεμία φέρει τό όνομα. Δηλαδή έχουν ένα μπουκέτο ρόδα, ένα μαρ-γαρίτες, ένα βιολέττες, ένα κα-μέλιες και ένα όρτανσίες. Καμ-ιά, όμως, από τις πέντε κο-πέλλες δέν θέλει τό μπουκέτο που ταιριάζει με τό όνομά της.

Η Ρόζα συχαίνεται τις όρ-τανσίες, ή Βιολέττα αγαπά τις μαργαρίτες, αλλά δέν ταιριά-ζουν με τήν τουαλέττα της, ή 'Ορτανσία πάλι αγαπά τις βιο-λέττες, άλλ' ό άρραβωνιαστι-κός της, που είναι ό αδελφός της Καμέ-λιας, τις αντιπαθεί. Τέλος ή Μαργαρίτα αγαπά τά τριαντάφυλλα, και ή Καμέ-λια που έχει τά ίδια γούστα με τόν α-δελφό της, βρίσκει ότι οι όρτανσίες είναι πολύ μαρμαίνες.

«Υστερ' άπ' αυτά, μπορείτε νά μάς πητε τί μπουκέτο πήρε ή κάθε μιὰ από τις πέντε φίληνάδες;

(Η απάντησις στό προσεχές)

Αί μεταμορφώσεις του W

Μπορείτε τό λατινικό αυτό γράμμα, τό «εντούμπλ-βέ» νά τό κάνετε τρία κομμάτια, κόβοντάς το μόνο δυό φορές με τά ψαλίδι;

«Αν τό καταφέρετε αυτό, προσπαθή-στε, κατόπιν νά συνδέσετε τά κομμάτια, ούτως ώστε νά κάνετε ένα τέλειο Μ.

(Η απάντησις εις τό προσεχές)

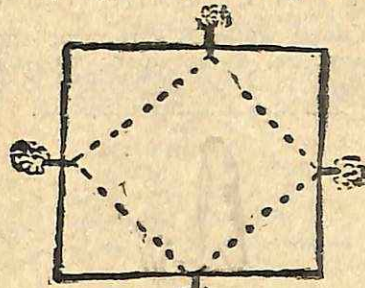
Λύσεις προηγούμενων

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΕΡΗΜΟ

Οι έξη εξερευνηται ξεκινούν μαζί. 'Υ-στερ' από μιὰ ώρα και όταν έχουν δια-στή 40 ... ό ένας άπ' αυτούς έφω-δίασε τούς άλλους με πέντε δοχεία βεν-ζίνης, κρινώντας για τόν εαυτό του τό έκτο, με τό όποιο και έπιστρέφει στό σημείο της έκκινήσεως.

Στό τέλος της δευτέρας ώρας, ένας άλλος εξερευνητής δίνει τρία δοχεία και κρατάει δύο και έπιστρέφει και ού-τω καθ' έξη, ως τόν έκτο ό οποίος, δ-ταν μένη μόνος, κάνει τήν μισή διαδρο-μή, και έχει ακόμη έξ δοχεία για νά τελειώση.

ΓΕΩΜΕΤΡΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ
'Ιδού πώς θα μεγαλώση ό άγρός, χω-ρίς νά περιληφθούν μέσα στη νέα έπιφά-

για τά τέσσερα δένδρα που είναι στις άκρες του:

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΗΣ ΠΕΡΔΙΚΑΣ
Ο γυιός του μπάρμπα Μαθιού έχανε ένα σμπάρο στά δύο, και έχασε έν δλω 36, άρα και σκότώσε 36 πέρδικες. Ο πατέρας, όμως, τραβούσε 5 ντουφεκιές όταν ό γυιός τραβούσε τρεις. Άρα ό Μπαρμπα Μαθιός τράβηξε:

$36 \times 5 = 60$ ντουφεκιές.

$60 \times 2 = 40$ πέρδικες

Έχανε όμως δυό σμπάρα στά τρία και συνεπώς έσκότωσε:

$60 \times 2 = 40$ πέρδικες

ΜΙΑ ΑΛΛΟΚΟΤΗ ΕΙΚΩΝ

Τά λάθη της εικόνας είναι:

1.— Η κυρία έτοιμη, ντυμένη και γαντωμένη, καθαρίζει τό σπίτι, ένφ ό υπηρέτης κάθεται και διαβάει έφημε-ρίδα.

2.— Η κυρία σκουπίζει τήν όροφή άντίς νά σκουπίση τό πάτωμα.

3.— Έβαλε τήν ποδιά του υπηρέτη άνάποδα.

4.— Φοράει τις παντοφλες του όπη-ρέτη, ένφ αυτός φοράει τά παπούτσια της κυρίας του.

5.— Ο υπηρέτης κρατάει τό πούρο που καπνίζει άνάποδα.

6.— Επίσης άνάποδα κρατά και τήν έφημερίδα.

7.— Η γάτα είναι δεμένη στό ξύλο του παπαγάλου.

8.— Ο παπαγάλος κάθεται στό μαζι-λάρι της γάτας.

9.— Η άράχνη έχει κάνει τόν ίσ-της έπάνω στόν τοίχο.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΦΥΛΛΟΥ 517

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	Μ	Ο	Υ	Σ	Σ	Ο	Λ	Ι	Ν	Ι
2	Α	Θ	Ρ	Α	Κ	Υ	Ρ	Ο	Σ	
3	Ρ	Ε	Ν	Ε	Ρ	Α	Ι	Δ	Α	
4	Ι	Λ	Ι	Ο	Ν	Σ	Ε			
5	Ο	Λ	Ε	Τ	Ο	Ν	Σ	Ι		
6	Σ	Ο	Ρ	Ρ	Ε	Ν	Τ	Ε	Ο	
7	Σ	Α	Ν	Ε	Α	Ρ	Ο	Σ		
8	Ε	Σ	Α	Ω	Σ					
9	Α	Σ	Ο	Σ	Ο	Σ	Α			
10	Ρ	Ω	Σ	Σ	Ο	Σ	Σ	Υ		

'Απ' ὅλα δι' ὅλους

ΣΥΖΥΓΙΚΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΠΕΛΑΡΓΩΝ

Ἡ μικρὴ πόλη Σζέντερντρε τῆς Οὐγγαρίας, ἔγινε αὐτὲς τὶς μέρες τὸ θέατρο ἑνὸς συζυγικοῦ δράματος ἀπὸ τὰ πῶ σπαραξικάρδια! "Ἡρώες

ἕνα ζευγὸς πελαργῶν.

Μία μέρα, ὁ σύζυγος πελαργὸς ἐπιστρέφοντας στὴ φωλιά του δὲν βρῆκε ἐκεῖ τὴν κυρά-Πελαργίνα, βρῆκε ὁμῶς μαζί με τὰ μικρά του καὶ τρία μικρά ἀγριοχηνάκια! Κανείς δὲν ξέρει πῶς βρέθηκαν οἱ μικροὶ αὐτοὶ παρείσακτοι στὴν ξένη φωλιά. Πάντως, ὁ σύζυγος, ἔγινε ἔξω φρενῶν καὶ ἀρπάζοντας τὰ μικρά χηνάκια, τὰ πέταξε ἔξω ἀπὸ τὴ φωλιά καὶ κατόπι ἔφυγε. Σὲ λίγο ἐπέστρεψε συνοδευόμενος καὶ ἀπὸ τρεῖς ἄλλους πελαργούς. "Εν τῷ μεταξύ εἶχε ἐπιστρέψει καὶ ἡ... ἀπίστος. Καὶ ἔγινε τότε τὸ ἐξῆς ἀπίστευτο: "Ὅλοι μαζί οἱ πελαργοί, πρωτοστατοῦντος φυσικὰ τοῦ συζύγου, ὥρμησαν πάνω στὴν δυστυχισμένη πελαργίνα καὶ ἀρχισαν νὰ τὴν γτυποῦν ἀλύπητα με τὰ ράμφη τους ὥσπου τὴν κατέσχι-σαν κυριολεκτικῶς! "Ὅταν ἡ ὑποτιθέμενη ἀπίστος ἔμεινε μέσα στὴ φωλιά τῆς, ἀκίνητος, οἱ ἐκδικηταὶ τὴν ἄφησαν κι' ἔφυγαν, ἴσως εἰς ἀναζήτησιν τοῦ ἔραστοῦ...

Οἱ ΚΙΝΕΖΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΞΕΝΑ ΟΝΟΜΑΤΑ

Ἡ Κίνα εἶναι σήμερα ἡ μεγάλῃ ἐπι-καρότης. Μποροῦμε λοιπὸν νὰ σὰς ἀναφέρωμε καὶ τὰ ἐξῆς ἀξιο-πρίεργα πού γίνονται στὸ ἄλλοτε ποτὲ Οὐράνιον Κράτος.

Κάθε ἑνὸς πού θαρρῇ στὴν Κίνα, πρέπει νὰ πάρῃ ἕνα κινέζικο ὄνομα, ἂν δὲν θέλῃ νὰ τὸν ἀγνοοῦν οἱ Κινέζοι. Γιατὶ ὅπως ἡ κινέζικη γλῶσσα δὲν ἔχει ἀλφάβητο, ἀλλὰ γράφεται με σήματα, οἱ Κινέζοι δὲν μποροῦν νὰ μεταγράψουν στὴν γλῶσσα τους ἕνα ξέ-νο ὄνομα. Δίνουν λοιπὸν στοὺς ξένους

δικὰ τους ὀνόματα, ὅτι τοὺς κόψῃ τὸ κεφάλι. "Εἶσι, ἕνα ἀμερικανό, τὸν μίστερ Κάρολ Κρόουιν, τὸν μετανόμα-

σαν σὲ Κά-λό. Τὸ ὄνομα αὐτὸ πλη-σιάζει κάπως τὸ Κάρολ καὶ σημαίνει «ἀδάμαστη θέληση». Θὰ μποροῦσαν βέβαια νὰ μεταφράσουν τὸ Κρόουιν πὺ σημαίνει ἀγγλικά κ ὀ ρ α κ κ α ς, ἀλλὰ στοὺς Κινέζους τὸ πούλι αὐτὸ θεωρεῖται ὅτι φέρει δυστυχία. "Ἄλλοι εὐρω-παῖοι μεταβαπτίσθηκαν σέ... «Αἰωνία Ἀρετή» καὶ ἄς ἦσαν ἀληθινοί... σοδο-μογομορίται! «Ἀρχαῖος σοφός», «Πάν-τα... βραστός» (Εἶσαι καὶ γλυκὺς, εὐ-τυχής!) κ.τλ. κ.τλ.

ΠΑ ΠΟΥΛΙΑ ΜΠΡΟΣ ΣΤΟ ΜΙΚΡΟΦΩΝΟ

αὐτὲς τὶς μέρες βρίσκεται στὸν Κα-ναδά καὶ διατρέχει τὰ δάση του μιά μεγάλη ἐπιστημονικὴ ἀποστο-λή. τῶν Ἀμερικανικῶν Πανεπιστημίων

τοῦ Χάρβαρντ καὶ τοῦ Κάρνελ. "Ἡ ἀπο-στολὴ αὐτὴ ἐφωδιασμένη με μικρόφω-να καὶ μηχανήματα καταγραφῆς τοῦ ἡχοῦ ὅπως λένε σήμερα τοὺς φωνο-γράφους, ἔχει ἔργο τῆς τὴν καταγρα-φῆ τῶν φωνῶν καὶ κελαηδημάτων ὄλων τῶν πουλιῶν τῶν Καναδικῶν δασῶν. Οἱ Ἀμερικανοὶ σοφοὶ εἶναι ἐφωδια-σμένοι με μικρόφωνα ἐξαιρετικῆς εὐ-αισθησίας, πού μποροῦν νὰ καταγρά-φουν καὶ τὸν παραμικρότερο ἡχο, ἀ-κόμη καὶ ἀπὸ ἀπόσταση δύο χιλιομέ-τρων!

ΣΤΗΘΟΣΚΟΠΗΣΙΣ... ΕΞ ΑΠΟΣΤΑΣΕΩΣ!

δ αρθρῇ λοιπὸν μιά μέρα πού οἱ για-τροὶ θὰ μποροῦν νὰ μὰς ξεετάξουν τὴν καρδιά καὶ νὰ μὰς στηθοσκο-ποῦν ἐξ ἀποστάσεως; Μάλιστα, μὰς

λέγει ἕνας νεαρὸς Λονδρέζος δόκτωρ, ὁ καθηγητὴς Τόμας. Κατ'ὀρθωσεν πραγ-ματικὰ αὐτὸς με τὴν βοήθεια ἑνὸς ρά-διο-σταθμοῦ τῆς ἐφευρέσεώς του, νὰ μεταδώσῃ στὴν Ἀμερικὴ, τοὺς χτύ-πους τῆς καρδιάς ἑνὸς πελάτου του! "Ἡ ἐφεύρεση αὐτὴ ἂν τελειοποιηθῇ καὶ ἐκλαϊκευθῇ, θάνα ἰδιαίτερος πολὺτι-μη γιὰ τοὺς ἐραστὰς καὶ τοὺς συζύ-γους πού βρίσκονται μακριὰ ἀπὸ τὰ τρυφερά των ἴμια καὶ τέταρτα, γιατί με μιά ἐκπομπή θὰ τίς πειθοῦν ἀμέ-σως περὶ τῆς ἀφοσιώσεως καὶ τῆς λα-τοείας των!

ΕΙΜΕΘΑ ΑΣΥΜΜΕΤΡΟΙ

εἴτε προσέξει ὅτι οἱ ζωγράφοι προκειμένου νὰ ζωγραφίσουν ἕνα κεφάλι προφίλ, παρουσιάζουν συ-νήθως τὶς γυναῖκες ἀπὸ τὸ ἀριστερό

καὶ τοὺς ἄνδρας ἀπὸ τὸ δεξιό; Αὐτὸ δὲν γίνεται ἐντέλως σπὴν τύχη. Οἱ ζω-γράφοι ξέρουν ἐκ πείρας πὺς ὅτι ὑπάρ-χει τὸ γλυκὺ, τρυφερὸ καὶ γυναικεῖο, σ' ἕνα ἀνθρώπινο πρόσωπο, βρίσκεται στὸ ἀριστερὸ μέρος, καὶ ὅτι ἀρρενωπὸ, ἔν-τονο καὶ ἐνεργητικὸ, στὸ δεξιό. Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ δοκιμάσετε καὶ μόνοι σας ἂν καθίσετε μπροστὰ σ' ἕναν κα-θρέφτη καὶ μελετήσετε τὸ πρόσωπό σας. Καὶ γιὰ νὰ πεισθῇτε ἀκόμη περισ-σότερο, σηκώστε με μιά κίνηση τοῦ προσώπου μιά γωνία τῶν χειλῶν σας. Ποιὰ γωνία ἐξ ἐνστικτοῦ ἔχετε διαλέξει; Τὴ δεξιὰ, γιατί οἱ μὲς ἀπὸ τὸ μέρος αὐτὸ ἐπιτρέπουν μεγαλειτέ-ρα κινητικότητα. Τὸ ἴδιο μπορεῖτε νὰ δοκιμάσετε καὶ με τὰ φρύδια.

Οἱ γάμπες ἐπίσης παρουσιάζουν μιά ἀσυμμετρίαν. "Ἡ ἀριστερή, αἰφνης, εἶ-ναι πιὸ μυώδης ἀπὸ τὴ δεξιὰ. "Επίσης τὸ χέρι τὸ ἀριστερὸ εἶναι συνήθως πιὸ δυνατό ἀπὸ τὸ δεξιό.

"Ἀπ' ὅλες αὐτὲς τὶς παρατηρήσεις καὶ ἀπὸ πολλὰς ἄλλες ἀκόμη πού ἔ-καμαν οἱ ἀνθρωπολόγοι, κατέληξαν στὸ συμπέρασμα ὅτι εἴμεθα ἀσύμμε-τροι.

Η ΧΕΛΩΝΑ ΤΟΥ ΜΑΞΙΜΟΥ ΓΚΟΡΚΥ

εἶ νας ψαράς τῆς Κοσέλλα, κοντὰ στὸ Παλέρνο τῆς Σικελίας, ψάρε-ψε μιά χελώνα πού ζυγίζει 98 κι-λά. Πάνω στὸ καύκαλο τῆς χελώνας αὐτῆς ὑπῆρχε μιά μυστηριώδης ἐπι-γραφή. "Ὁ δάσκαλος τοῦ χωριοῦ ἀντέ-γραψε τὴν ἐπιγραφή αὐτὴ καὶ τὴν ἔ-στειλε στὴν Ἱταλικὴ Ἀκαδημία Ἐπι-γραφῶν. "Ἀλλὰ ἐκεῖ ἔλακτριβόθηκε ὅτι ἡ ἐπιγραφή ἦταν ἀπλοῦστατα ρωσικὴ καὶ ἔλεγε: "Ἀφῆσα ἐλεύθερη τὴν γε-λῶνα μου Τοτό, τὴν 1η Μαΐου 1922.

Ζυγίζει 52 κιλά, ἔχει μῆκος 90 ἑκατο-στῶν καὶ τρώγει με πολλὰ ὄρεξη τῆς σαρόελλας. Μάξιμος Γκόρκυ-Κάπρι.

ΜΙΚΤΗ ΣΟΒΑΡΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΟΤΑΤΗ ΕΚΔΟΣΙΣ

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΠΡΩΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΘΗΣ ΕΣΠΕΡΙΝΗΣ

ΚΑΙ ΑΝΩΜΕΝΗ ΚΑΘ' ΗΜΕΡΑΝ ΠΛΗΡΗ ΓΙΕ ΔΕ ΥΓΕΡΑΣ, ΤΡΙΓΗΣ, ΤΕΤΑΡΤΗΣ, ΠΕΜΠΤΗΣ, ΠΑΡΑΣΚ., ΣΑΒ. ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΙΝΑΝ

(Συνέχεια τῆς προπερυσινῆς μας ἀνταποκρίσεως)

"Ἡγαπητοί μου ἀναγνώσται, καλη-μέρα σας.

Τί σὰς ἔλεγα λοιπὸν, χθὲς τὸ πρωῒ. "Α, ναί, πὺς οἱ Κινέζοι ἄμα θυμώσουν πραινίζουσιν. Δὲν εἶναι ὁμῶς μονάχα αὐτὸ τὸ χρώ-μα πού παίρνουν ἀδερφάνια μου. Θὰ τὸ πιστέψετε; Κοκκινίζουν κίλλα! Καὶ ὅχι περὶ δι' ἐντρο-πῆν, πὺν λέει ὁ λόγος, ὅπως ἔ-μεις ὅταν μὰς ζητᾶνε δανεικά, ἀλλὰ ὅταν τρῶνε γαρίδες! "Ενας Ἀμερικανὸς σοφὸς πού ἐμελέ-τησε τὸ ζήτημα, ἐνσκήψας θαυ-στονχάστως ἐν αὐτῷ, εἶπε ὅτι τὸ «ροῦζ» αὐτὸ δὲν εἶναι διόλου φυ-σικό, ἀλλὰ προέχεται ἐξ ἀντι-διαναιλάνσεως τοῦ φωτὸς ὅπερ ἐκπέφεται ἐπὶ τῆς γαρίδας.

"Ὅπως δὲ, ἐγὼ δὲν ἐπιμέ-το παρὰπαν καὶ πιστεύω καὶ ὑμεῖς νᾶσαστε ἐπίσης εὐχαριστη-μένοι.

Πᾶν λοιπὸν τώρα σὰ παρα-κάτω.

Μόλις δὲχῃκα ἀπὸ τὸ βαπόρι στὴν Σαγκάη, με πλησιάζει ἕνας Κινέζος πολιτάνος καὶ μοῦ λέ-γει με πολλὴ χάρι καὶ εὐγένεια:

—Τίν πού, φέ, ξίρ, λέρ μπα-λέρ παροῦ μαροῦ τατά φά!

—Εγὼ τὸν κυττάζω.

Αὐτὸς πάλι μοῦ λέει:

—Τί πού φέ ξίρ λέρ κτλ. κτλ. Θὰ μοῦπε ὡς δέκα φορὲς τὴν φράση, τόσο πού τὴν ἔμαθα ἀπ' ἔξω, ἐνῶ με χαίρετοῦσε ἀλὰ ἀνταί. Παρεξηγήθηκα πού λέτε ἀδερφάνια μου καὶ πῆρα θέση γιὰ καρπαζιά, ὅταν με σταμάτησε ἔ-

Νῶντα. Γυρνῶ καὶ βλέπω τὴν Ἑλληνίδα συνταξιδιώτην μου. Εἶδατε, πὺν νὰ πάρῃ ἡ ὀργή, πῆ-ρα φόρα με τὴν πολιτικολογίαν καὶ ἔχασα νὰ σὰς μιλήσω γιὰ αὐτήν. Θὰ σὰς τὴν παρουσιάσω ὁμῶς εἰς τὸ προσεχές. "Εστράν-φην λοιπὸν, πρὸς τὴν Ἑλληνίδα ἡ ὁποία μοῦ εἶπε:

—Ξέρετε τί σὰς εἶπε ὁ κ. πο-λιτάνος; Καλὸς ὥρισται!

Χτύπησα τὸ κεφάλι μου πού λέτε με τὴ γροθιά μου καὶ ἔσπευ-σα νὰ ἀποκαλυφθῶ.

(Ἡ συνέχεια στὸ προσεχές)

Νῶντας

ΚΑΡΔΙΝΑΛΙΟΥ ΡΙΣΕΛΙΕ

Ο ΚΑΘΟΝΟΚΡΟΥΣΤΗΣ ΤΗΣ ΖΑΚΣΟΝΒΙΛΛΗΣ

Μέγα ἀστυνομικὸν μυθιστό-ρημα μετὰ πολλῶν εἰκόνων ἐκ τοῦ φυσικοῦ

Συνέχεια ἐκ τοῦ ἀντιπροχθεσι-ου).

Θὰ ἀφήσωμεν ἐπ' ὀλίγον τὸν ἀιδεσιμώτατον, τὴν προσβυτέ-ραν του, τὸν γραμματοκομίστην καὶ τὸν παντοπώλην τῆς γωνίας εἰς τὰς ἀπορίας των καὶ θὰ ἐπα-νέλθωμεν εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἀφη-γήσεώς μας. "Ἡ παλινδρομήσει αὐτὴ εἶναι ἀπαραίτητος, διὰ νὰ διευκρινισθοῦν μερικὰ γεγονότα

ΜΙΑ ΔΙΑΦΥΕΣΙΣ

Παρουσιασθεῖς εἰς τὰ γραφεῖα μας ὁ ἐκλεκτὸς συμπολίτης κ. Πε-ρικλῆς Περικλετόπουλος μὰς παρεκάλεσε κατηγανακτισμένος νὰ δηλώσωμεν κατὰ τὸν κατηγο-ρηματικώτερον τρόπον, ὅτι δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν με τὸν συ-νώνυμόν του ἐκείνον, περὶ τοῦ ὅτι ἔγραψαν οἱ ἐφημερίδες καὶ ὁ-στις εὐδὼν εἰς μίαν πάροδον τῆς ὁδοῦ Κυψέλης, πορτοφύλιον πλῆ-ρες χιλιοδράχμων, ἔσπευσε νὰ τὸ παραδώσῃ εἰς τὴν ἀστυνομίαν! Τοῦται πράξεις προσθετεῖ, ὁ Π. Π. πρέπει νὰ στιγματίζονται δημοσίᾳ.

ΜΕΡΙΚΑ ΠΕΤΥΧΗΜΕΝΑ

—Νίκο πότε θὰ μοῦ δώσης τίς 100 ἐκείνες δραχμὲς πού μοῦ χρο-στάς;

—Ἐπιμένεις λοιπὸν, νὰ σοῦ τίς δώσω;... Τί πεισματάρης ἄν-θρωπος πού εἶσαι καίμηνε!...

να μελινσταγὲς καὶ ἑλληνοπρε-πέστατο:

—Μὴν τὸ ξεσυνορίζετε κ. Νῶντα. Γυρνῶ καὶ βλέπω τὴν Ἑλληνίδα συνταξιδιώτην μου.

Εἶδατε, πὺν νὰ πάρῃ ἡ ὀργή, πῆ-ρα φόρα με τὴν πολιτικολογίαν καὶ ἔχασα νὰ σὰς μιλήσω γιὰ αὐτήν. Θὰ σὰς τὴν παρουσιάσω ὁμῶς εἰς τὸ προσεχές. "Εστράν-φην λοιπὸν, πρὸς τὴν Ἑλληνίδα ἡ ὁποία μοῦ εἶπε:

—Ξέρετε τί σὰς εἶπε ὁ κ. πο-λιτάνος; Καλὸς ὥρισται!

Χτύπησα τὸ κεφάλι μου πού λέτε με τὴ γροθιά μου καὶ ἔσπευ-σα νὰ ἀποκαλυφθῶ.

(Ἡ συνέχεια στὸ προσεχές)

Νῶντας

Η ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΠΙ ΜΕΡΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΑΙΩΝ ΖΗΤΗΜΑΤΩΝ

ΝΕΑΙ ΣΥΝΤΑΡΑΚΤΙΚΑΙ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ

Συνεχίζομεν σήμερον, τὴν ἀπο-κατάστασιν τῆς ἱστορικῆς ἀλη-θείας ἐπὶ μερικῶν ἀκόμη σπου-δαίων καὶ βασικῶν πλάνων τῆς ἱστορίας.

ΤΑ ΧΕΙΡΟΚΤΙΑ

Κρατεῖ ἡ ἀντίληψις ὅτι τὰ χει-ρόκτια ἐφευρέθησαν διὰ νὰ στο-λίσουν τὸ χέρι ἢ νὰ τὸ προφυ-λάσσουν ἀπὸ τὸ κρύο. Πλάνη.

"Ὅπως πλάνη εἶναι ὅτι ὁ Νεῦ-των εἶναι ἐκείνος ὅστις ἐφεύρε τὰ χειρόκτια. Τὸ πολὺτιμον αὐτὸ εἶδος, κοινῶς γάντι λεγόμενον, τὸ ἐφεύρε εἰς Ἑλλήνι μὲ τὸ ἑλληνικὸν φιλότιμον. "Ἡ ἐφεύρε-σις δὲ αὐτὴ, ἡ ὁποία χάνεται εἰς τὰ βάθη τῶν αἰώνων ὑπῆρξε προῖον τῆς παρομιώδους ἑλληνι-κῆς εὐγενείας, ἡ ὁποία ὑποχρεώ-νει τὸν Νεοέλληνα συζητητὴν νὰ ὑβρίζῃ τὸν συνομιλητὴν του με τὸ γάντι, πὺν λέει καὶ ὁ λόγος.

Ο ΤΣΕΓΚΙΣ—ΧΑΝ

"Ἡ ἱστορία, παρουσιάζει τὸν περιφημον Ἀσιάτην ἀρχηγὸν ὡς αἰμοδιψή, τύραννον, δάνδαλον. Οὖνον καὶ Σαμογέτην, ὡς κατα-στροφὰς καὶ σπείραντα παντοῦ ἐρείπια καὶ μικρόβια σκωλημοει-δίτιδος. Πλάνη! Μεγάλῃ πλά-νῃ! Πρῶτα πρῶτα τὴν ἐποχὴν ἐ-κείνην δὲν εἶχε ἐφευρεθῇ, ἀλλ' οὐκ ἡ σκωλημοειδίτις, ἐφ' ὅσον δὲν εἶ-χαν ἔλθει εἰς τὸν κόσμον οἱ Ἀγ-γλοι, ἀκολούθως ὁ Τσέγκις Χάν οὐδέποτε ὑπῆρξε κατακτητὴς οὐδὲ κἂν στρατιωτικὸς. Κάποτε ἐπῆγε καὶ αὐτὸς νὰ ἐπιτηρήσῃ ὡς κλη-ροτὸς εἰς τὸν στρατὸν τῆς πα-

τρίδος του, ἀλλὰ τὸσον συνεκ-νήθη ἀπὸ τὴν σφαγὴν τὴν ὁποίαν οἱ συνάδελφοί του ἔκαμαν μὴν νύκτα—πραγματικὴν νύκτα Ἀγ-Βαρθολομαίου,—εἰς τοὺς κορσέους τοῦ θαλάμου, ὥστε ἐτάρπη εἰς φυγὴν καὶ μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν του, ὅπου ἡ μητέρα του τοῦ πα-ρέθεσε λαπάν. "Εκτοσε ἐπεδόθη εἰς εἰρηνικὰς γεωργικὰς ἐργασίας φροντίζων ἀκόμη καὶ ὅταν ὤργα-νε τὸν ἄρον τοῦ προπάπου του, νὰ μὴ σκωτώσῃ, τὸ ἀλέτρι του κα-νένα μερμήρι!

(Εἰς τὸ προσεχές νεαὶ ἀπο-καλήσεις).

Ἑλληνομήσαμεν ὁμῶς, με ὅλα αὐτὰ νὰ σὰς εἰπώμεν διατὶ καὶ πόθεν τὸ τίτλος τοῦ παρόντος ἱ-στορηματός μας: «Ὁ Κωδὸ νο-κ ρ ο ὕ σ τ η ς τ ῆ ς Ζ ὁ σ σ ο ν θ ἱ λ λ η ς». Λοιπὸν ἀποῖ-στε:

Εἰς τὴν Γῆν τοῦ Πυρός, ἐκεῖ εἰς τὸ ἀκρότατον ἄκρον τῆς Νο-τίου Ἀφρικῆς, καὶ πλησίον τῆς Παταγωνίας, ὅπου περιδιαβάει τὴν ἀποφύγῃς σὺν ἀδελφῷ δι' ἐπαγγελματικὸς λόγους, ἔτη πρὸ πεντακοσίων ὀκτὼ ἐτῶν, ἕνας ἄνθρωπος. Οὗτος εἶχε τὰ πάντα κοινὰ με τοὺς λοιποὺς συνανθρώ-πους του καὶ εἰς ἐν μόνον διεκρί-νετο ἀπ' αὐτῶν: εἰς τὴν ἑξυπνάδα του ἂν καὶ δὲν ἦτο Ἑλλήν.

Τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν τὸν ἔλα-γαν Ἀρθεῦρον.

(Εἰς τὸ προσεχές: ἡ συνέχεια)

Ἑλληνομήσαμεν ὁμῶς, με ὅλα αὐτὰ νὰ σὰς εἰπώμεν διατὶ καὶ πόθεν τὸ τίτλος τοῦ παρόντος ἱ-στορηματός μας: «Ὁ Κωδὸ νο-κ ρ ο ὕ σ τ η ς τ ῆ ς Ζ ὁ σ σ ο ν θ ἱ λ λ η ς». Λοιπὸν ἀποῖ-στε:

Εἰς τὴν Γῆν τοῦ Πυρός, ἐκεῖ εἰς τὸ ἀκρότατον ἄκρον τῆς Νο-τίου Ἀφρικῆς, καὶ πλησίον τῆς Παταγωνίας, ὅπου περιδιαβάει τὴν ἀποφύγῃς σὺν ἀδελφῷ δι' ἐπαγγελματικὸς λόγους, ἔτη πρὸ πεντακοσίων ὀκτὼ ἐτῶν, ἕνας ἄνθρωπος. Οὗτος εἶχε τὰ πάντα κοινὰ με τοὺς λοιποὺς συνανθρώ-πους του καὶ εἰς ἐν μόνον διεκρί-νετο ἀπ' αὐτῶν: εἰς τὴν ἑξυπνάδα του ἂν καὶ δὲν ἦτο Ἑλλήν.

Τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν τὸν ἔλα-γαν Ἀρθεῦρον.

(Εἰς τὸ προσεχές: ἡ συνέχεια)

Ἑλληνομήσαμεν ὁμῶς, με ὅλα αὐτὰ νὰ σὰς εἰπώμεν διατὶ καὶ πόθεν τὸ τίτλος τοῦ παρόντος ἱ-στορηματός μας: «Ὁ Κωδὸ νο-κ ρ ο ὕ σ τ η ς τ ῆ ς Ζ ὁ σ σ ο ν θ ἱ λ λ η ς». Λοιπὸν ἀποῖ-στε:

Εἰς τὴν Γῆν τοῦ Πυρός, ἐκεῖ εἰς τὸ ἀκρότατον ἄκρον τῆς Νο-τίου Ἀφρικῆς, καὶ πλησίον τῆς Παταγωνίας, ὅπου περιδιαβάει τὴν ἀποφύγῃς σὺν ἀδελφῷ δι' ἐπαγγελματικὸς λόγους, ἔτη πρὸ πεντακοσίων ὀκτὼ ἐτῶν, ἕνας ἄνθρωπος. Οὗτος εἶχε τὰ πάντα κοινὰ με τοὺς λοιποὺς συνανθρώ-πους του καὶ εἰς ἐν μόνον διεκρί-νετο ἀπ' αὐτῶν: εἰς τὴν ἑξυπνάδα του ἂν καὶ δὲν ἦτο Ἑλλήν.

Τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν τὸν ἔλα-γαν Ἀρθεῦρον.

(Εἰς τὸ προσεχές: ἡ συνέχεια)

Νεοελληνική Λογοτεχνία

ΣΤΟ ΜΠΑΛΚΟΝΙ ΜΑΣ

Έλα σ' ολόκληρο το απόκοσμο μπαλκόνι μας
τόν χρυσόμαχο να χαϊρετίσουμε μαζί
και μέσ' στη νύχτα εγώ και σ' ολόκληρο το απόκοσμο μπαλκόνι μας
ζωντανά λίγο την ρουτίνα την πεζή.

Κύτταξε γύρω τί ρομάντσα! Τί άρώματα!
Τί νύχτα Θεέ μου μυστικοπάθη τρελλή,
απόφιο άσπ' είναι χυμένο στα φυλλώματα
σ' όμορφο γλέντι άπόψε ή φύση μας καλεί.

Έλα κι' άπόψε στο κομψό μπαλκόνι μας,
άπ' τη ζωή άς χωριστούμε μια στιγμή
κι' όλα για λίγο άς ξεχαστούν δάκρυα και
πόνι μας.

Όλα είναι πλάνα στη ζωή όλα είναι χίμαιρα
άπ' το φεγγάρι ως το χλωμό γιασεμί.
Και μεις, δυά ρόδα άγαπητέ, δυά ρόδα έ-
φήμερα.

ΤΑΣΙΑ ΔΟΥΔΑΡΟΥ

ΣΕ ΠΡΟΣΜΕΝΩ

Άγαπητή μου μια ιστορία θα σου πω ά-
πλή και γνώριμη. Μία ιστορία... που ίσως
κάποια φίλδα άπ' τη λίγη μισοσυνδυασμένη
φωτιά που μένει ακόμα μέσα σου να σ' ά-
νάψη. Ίσως...

Ήταν άνοιξη και τότε, που την καρδιά
μου ένοιωσα τη φτώχη, κάπως διαφορετικά
να πάλλη και δυνατά. Ήταν άνοιξη σαν έ-
νοιωσα του πόθου το φαρμάκι το γλυκό,
γοργό να κυλά στις φλέβες μου. Ήταν ά-
νοιξη όταν κατάλαβα πως ή φιλία μας ή
άγνη, ένα αίσθημα έγινε τρανό κι' άσβηστο.
Κι' ένω είμαστε καθισμένοι στο κήπου τη
μηλιά τη γνώριμη, άλλαξαμε το φιλή της ά-
γάπης μας το πρώτο. Κι' όλα τότε για την
άγάπη μας την άπέραντη μιλούσαν. Έγυρ-
ναν οι κήνοι οι λευκοί, και κρυφομίλαγαν
τις μαργαρίτες. Έσκυβαν τ' άηδόνια τα
γλυκά άπ' της μηλιάς τους κλώνους, και τη
χαρά μας τραγουδούσαν. Κι' οι καρδιές μας
οι πληγωμένες, στα θερμά και στα ήδονικά
μας τα φιλά, τη γιατρεύει τους γύρευαν.
Κι' οι μέρες περνούσαν, και της άγάπης μας
ή φλόγα, άπλωνε και θέρειε. Μά, πλάι μας,
κάποιοι να μας θλάψη, κάποιος της άγάπης
μας το δέντρο το φουντωτό να καταστρέψη
περίμενε. Ναί περίμενε...

Και σβύναμε μεις ξένοιστοι της εύτυχί-
ας μας το παλάτι ξένοιστοι στο ήφαίστει-
ο το πυρίνο στόμα. Μά, μια μέρα χεινο-
πωριάτικη, γλυκειά και λυπητερή, ήρθε ή
ώρα ή σκληρή κι' ή λάβα ή καυτερή πάνω
μας χόθηκε. Σε πάντρεψε ή μάνα σου ή
καμιά.

—Τί; Μά γιατί κατσούφιασε και τα μά-
τια σου τα πλάνα βούρκωσαν;

Πώς; Θυμήθηκες τα περασμένα;

Μά, και τώρα που τόσα χρόνια πέρασαν,
και τώρα που κάποιος άλλος το κορμί σου
κυθεονά, —ναί μόνον αυτό—, και τόρ' άκό-
μα, Έλα..., σε προσμένω. Της καρδιάς μου
ή πόρτα, ολόκληρη σε κατερεί.

ΓΕΤΣΙΑΣ

ΑΣ ΜΠΟΡΟΥΣΑ ΝΑ ΤΟΝ ΞΕΧΑΣΩ....

“Εκλαιγ’ ή φτωχή μικρούλα καθισμένη
στην άκροποταμιά. Καντά τα δάκρυα έτρε-
χαν άπ' τα υπερόχα της μάτια. Έκλαιγε...
—Τί έχεις μικρούλα; Πες μου τόν πόνο
σου κι' εγώ θα σδόν γιατρέψω.

“Εκκληκτα γύρισαν τα δουρκωμένα μάτια
κι' είδαν μια γρηά.

—Ναί! Θα σδόν πω τόν πόνο μου γιατί
αυτό θα μου κάνη καλό. Κλαίω γιατί έχασα
την πρώτη μου άγάπη. Κλαίω γιατί ό άν-
θρωπος που μου πήρε την καρδιά μου δεν
με θέλει πιά. Κι' εγώ δεν μπορώ να τόν ξε-
χάσω. “Ω! Άς μπορούσα να μ'ην έδλεπα
το είρωνικό του βλέμμα που έφίλιε της μού-
γινε σωστός. Κι' ή γρηά έπάντησε:

—Άπ' αυτή τη στιγμή, φτωχή μικρή, τόν
έχεις ξεχασμένο. Τό είρωνικό του βλέμμα
δεν θα σε κυνηγά πιά.

—Άλήθεια; εύχαρι...

Μά ή γρηά είχε φύγει. Τριγυρίζ' ή μι-
κρή εύτυχισμένη πιά. Πότιζε κάθε πρωί τα
ζώα στο ποτάμι, κι' ύστερα λουζόταν στα
καθάρια του νερά. Γελούσε, έτρεχε σαν ξε-
νοιστο πουλί. Μ' αυτή ή ξενιοισιά την κού-
ραζε... Γιατί να μ'ην έχη κάτι ν' άπασχολή
τη θύμησή της; Γιατί να μ'ην νοσταλγ'ή κάτι
παλιό; Και νάτην πάλι στην άκροποταμιά
καθισμένη και μελαγχολική.

—Δεν είσ' εύτυχισμένη, της λέει ή γρηά
που έάφνου μπρός της όρθώνεται.

—Εύτυχισμένη; Όχι! Είμαι ξένοιστη
και δεν κλαίω ποτέ. Γιατί να μ'ην έχω
κι' εγώ λίπες όπως όλος ό κόσμος;

—“Ω! καταραμένη γυναίκα!”, είπε ή σο-
φή γρηά, θές να κλαίς; Λοιπόν άς τόν θυ-
μάσαι. “Άς θυμάσαι τόν άνθρωπο πού πρω-
ταγάπησες. Τα φλογερά του φιλά άς σου
καίνε ακόμα τα χείλη... και το είρωνικό
του βλέμμα άς σε κυνηγά παντού.

Βασανίζου άπ' τόν πόνο της άνοικτης
πληγής της καρδιάς σου ώπου να πεθά-
νεις... Γιατί τώρα πιά δεν θα τόν ξεχάσης
ποτέ.

“Η γρηά έφυγε... Μά ή μικρούλα έμεινε
στην άκροποταμιά και κλαίει τη χαμένη της
άγάπη. Κι' όμως είναι πλέρια εύτυχισμέ-
νη...

ΠΗΠΙΤΣΑ

α α

ΚΑΤΙ ΠΟΥ ΧΑΘΗΚΕ..

Περπατώντας στο μαγεμένο παλάτι του
Όνειρου βρήκα ένα μικρό ολόχρυσο κλει-
δί... Κατάλαβα άμέσως πως τέτοιο πολύτιμο
κλειδάκι γίνηκε για ν' άνοίξω μονάχα πόρ-
τες μυστηριώδεις, που πίσω τους θα μου
παρουσιαζότανε ένας παράδεισος που ή ψυ-
χή μου χρόνια ποθούσε να βρή, θάβρισκε
και θεία τέρφη χωρίς τέλος, θάβρισκε την
δόξα, θάβρισκε την πραγματική άγάπη με
θεό της την αιωνιότητα... Θάβρισκε την χα-
ρά που θα με τίλιε στα πέπλα της για να
με μεταφέρει στην λημονιά...

Πρώτη φορά δοκίμασα το μικρό χρυσό
κλειδάκι για ν' άνοίξω τόν παρθενική καρ-
δούλα μιάς μικρής, που εγώ ένινα ό δέ

ΞΗΣ ΧΑΡΑΣ ΤΟ ΝΗΣΙ...

“Ελ' άπόψε Καλή, κι' ή θαρκούλα προσμέ-
νει

σε' άκρογιάλι εκεί-κάτω, που ή Σελήνη ά-
σημώνει...

“Έλα που είναι ή νυχτιά μ' όλο μάγια σπαρ-
μένο

στ'ής χαράς το νησί για να πάμε ολόμνοι...

Τού Έρωτά μας ή αύρα, το πανί θα φου-
σκώνη

κι' ή θαρκούλα γοργά θα γλυστράη με
χάση...

Κυβερνήτρα ή Έλπίδα θα κρατάη το τιμόνι
στ'ής χαράς το νησί το τρανό να μ'ας πάρη...

Τα χρυσά όνειρά μας—φτερωτά ποντοπού-
λια—

συντροφιά χαρωπή στο ταξίδι μας θάνα...

Και οι πόθοι—σειρήνες μ' άνάερα τούλια—
σαν υαγνήτες τη βάρκα στο νησί θα
τραβάνε...

“Ελ' άπόψε Καλή, κι' ή θαρκούλα προσμέ-
νει

σε' άκρογιάλι εκεί-κάτω που ή σελήνη άση-
μώνει...

“Ελ' άπόψε κρυφά... να με π'ας λατρεμένη
στ'ής χαράς το νησί που το ξέρεις...Σύ μόνη.

ΧΡΗΣΤΟΣ Κ. ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ

σκαλος του έρωτα σ' αυτήν, εγώ πρώτος την
έμαθα θερμά να με φιλή! “Όταν την έκαμα
τέλεια τεχνίτρα σδόν έρωτα την άφησα να
φύγη, γιατί άνοίγοντας κάποτε την μικρή
καρδούλα της, με το χρυσό κλειδάκι την ηύ-
ρα έντελώς άδεια...

Άπό τότε δοκίμασα πολλές φορές... πολ-
λές φορές δοκίμασα ν' άνοίξω όλα τα φι-
λάγγυρα πράγματα... Γνώρισα γυναίκες πολ-
λές... μα όταν άνοίξα τις καρδιές τους βρή-
κα πάντα την ψευτιά, το συμφέρον...

Στα τελευταία κάποιος διαβάτης με σπλα-
χνίστηκε και μου είπε: «Μάτια κοπιάζεις»
γεννήθηκες φτωχός δύστυχε σδόν έρωτα, ό-
σο κι' αν κοπιάζεις δεν θα βρεις την πρα-
γματικότητα του χιμαρικού σου όνειρου.
Ξέρω φίλε μου πόσα χρόνια ζήτης την
κλειδαριά του χρυσού σου κλειδιού, μα δεν
θα την βρεις ποτέ... γιατί ή πραγματική ά-
γάπη πέθανε έδώ και πολλά χρόνια... Έρω-
ς πραγματικός σήμερα δεν υπάρχει... ή ζωή
μας έγινε πεζή, το συμφέρον κυριαρχεί!...

Τόχω ακόμη το άχρηστο μικρό χρυσό
κλειδάκι, που κάποτε το βρήκα περπατών-
τας στο μαγεμένο παλάτι του Όνειρου.
Είναι ό πιο πιστός μου φίλος, κάθε βράδι
βλέποντάς το χύνω θερμά δάκρυα, γιατί χρό-
νια τώρα δεν μπόρεσα να πραγματοποιήσω
το Όνειρό μου...

Νάβρω την Άγάπη!

ΕΡΑΤΩ Π. ΚΟΝΤΟΥ

«Εβδομάς»

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Γραφεία:

Νοταρά 15, Αθήναι

(Όπισθεν Μουσείου)

Τηλέφωνον: 24-947

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Έτησία έσωτερικού	Δρ. 200.—
Έξωτης »	> 100.—
Έτησία έξωτερικού	Λιρ. 1.10.
» Αμερικής	Δολλ. 6.—

Υπεύθυνος:

Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ (Πλαπούτα 22)

Προϊστάμενος τυπογραφείων:

Ν. ΣΚΑΡΙΜΠΑΣ (Μαιζώνος 22)

Τα χειρόγραφα, δημοσιεύσιμα και
μη δεν επιστρέφονται.

Μεταξύ μας

ΟΡΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

Α. Γράφετε καθαρά κι' άπό τη μιά με-
ριά του χαρτιού.

Β. Όσοι χρησιμοποιείτε ψευδώνυμο
σημειώνετε πάντοτε το δνομά σας
και τη διεύθυνσή σας για την ύπηρεσία
του περιοδικού.

Γ. Όταν αναφέρεσθε σε παλαιότερες
απαντήσεις ή σημειώνετε πάντοτε τόν
άριθμό του φύλλου, για το όποιο μ'ας
γράφετε.

Δ. Να μ'ην στέλνετε ποτέ περισσότερα
άπό ένα πεζό ή δυό ποιήματα.

Όσοι στείλουν περισσότερα άπό δσα
δρίζουμε να έχουν ύπ' όψει τους ότι θα
διαβάζονται στην τύχη ένα πεζό ή δυό
ποιήματα και τα άλλα θα σχίζονται.

Ε. Να μ'ην στέλνετε ποτέ νέα συνεργα-
σία σας αν δεν λάβετε άπάντηση σ' εκεί-
νη που έχετε στείλει, γιατί δεν θα ληφθ'ή
ύπ' όψει. Να σημειώνετε σε κάθε και-
τούργια άποστολή ποτέ έλάβατε άπάντη-
ση στην προηγούμενη.

Σ η μ. Ός γνωστόν ή «Εβδομάς» κρι-
νει τα έργα των άναγνωστών της και
δημοσιεύει τα έγκρινόμενα χωρίς καμ-
μιά χρηματική άμοιβή.

Μίμην Σαργέαν, Μωρίς Σαλιέλ,
Άνδρέαν, Άναγνώσττον
Έδγάρ. Τα σταυρόλεξά σας έλήφθησαν
και έδόθησαν σδόν άρμόδιον συντάκτην. Εύ-
χαριστούμε. Β. Οίκονόμου. Όχι δη-
μοσιεύσιμο το πεζό σας. Γράψιμο άνόμοιο
άκόμα, άδόουλετο και σε γλώσσα πολύ άκα-
τάστατη. Έκτός αυτού και το θέμα δεν έχει
γενικότερο ενδιαφέρον. Μην διάζεστε.
Κο ύλην Γκόλφην. Θα ήταν δημοσι-
εύσιμο γιατί το γράψιμό του είναι στρωτό,
αν δεν ήταν τόσο κοινότοπο το θέμα και
γεμάτο χιλιοειπωμένες έπαναλήψεις των έ-
διων έκφράσεων. Διαλέξτε κανένα θέμα πιο

πρωτότυπο. Άντιγδνην Βρυώνη.
Καλό το πεζό σας «Ποιητής και Γυναίκα».
Θα το δημοσιεύσω με την σειρά του.
Γεόργιον Στεργίου. Το «Φεύγει-
φύγει» πολύ παιδιαστικό και άφέλές. Η
«Θαμμένη εύτυχία» γραμμένη πολύ σχολα-
στικά σαν να είναι καμιά μαθητική έκθεση.
Γιατί άνακατώνετε την καθαρεύουσα μέσα
στο πεζό σας. Έλαίνη ή «ροδοδάκτυλος
Ήώς», ή «φουντωτή ροιά» και τα χείλη
γεμάτα έρωτικού πάθους είναι κατάλληλα
για την παλαιά λογοτεχνία και όχι για τη
σημερινή. Άκούσατε κανένα να λέγη καθώς
μιλά ή «ροδοδάκτυλος Ήώς»; Είναι δέβαια
φαισάτη έκφραση, μα δεν έχει τόν τόπο
της σ' ένα μοντέρνο πεζογράφημα. Βασί-
λην Άδαμαντίδην. Όχι δημοσιεύ-
σιμα, δύστυχώς. Το «Σε συγχωρώ» έχει
δυό-τρεις φράσεις σχετικά καλές, στο σύνο-
λο όμως δεν έχει καμιά πρωτοτυπία. Άπό
το «Άπόψε» σχετικά καλύτερο το πρώτο τε-
τράστιχο. Τ' άλλα πολύ άδύνατα. Σ η σ-
σύρη. Το πεζό σας δεν είναι δέβαια δη-
μοσιεύσιμο ακόμη, άφ' ένός γιατί είναι
πρωτόλειο άκόμα κι' άφ' έτέρου γιατί δεν
έχει κατασταλάξει, ακόμα μέσα σας ή άρχι-
τεκτονική ένός πεζού. Είναι κάτι μικτό,
μεταξύ στοχασμών, χρονόγραφηματος και
πεζού. Έχει όμως κάποια άφηρηματικότητα,
δυό-τρεις πρωτότυπες φρασούλες, συμ-
παθητικό γράψιμο που δείχνει ότι αν κατα-
βάλλετε περισσότερη προσπάθεια και διαβά-
σετε ακόμη άρεκτά, θα μπορούσατε να κατα-
φέρετε κάτι καλύτερο. Για τα καλά σας λόγια
εύχαριστούμε. Χωρίς ύπογραφή. Με
λίγο δούλεμα ακόμη ή «Κλέφτρα» θα γινό-
ταν δημοσιεύσιμη. Άν μ'απορτή λοιπόν να
την διορθώσετε, μ'ας την έναστέλλετε.
Φαίδρον. Έγκρίνεται το «Βραδυάει»
και θα δημοσιευθ'ή με τη σειρά του. Στα ύ-
ρον Σπύργλου. Το γράψιμό σας
όχι στρωτό ακόμη. Άπαλλάξτε το άπό φρά-
σεις σαν κι' αυτές «ή θαρκούλα μας άπο-
μακρύνεται παραδερνομένη ή άπό τα
δερνικά νερά ή» μ'ας προεμήνε τόν
έροχομ το σκληρό μας χωρισμού κ.λ.π.
Ζαφείρη Ζαφείριον. Έμείς ά-
πειναντίας, δεν το κρίνουμε δημοσιεύσιμο ού-
τε στη Σελίδα Συνεργασίας. Πρό πάντων το
δεύτερο τετράστιχο πολύ άδύνατο. Περιμέ-
νουμε κάτι καλύτερο. Τζόρτζην Βέμ-
πο. Το ποιήμα σας ύστερει στο μέτρο και
γενικά ό ρυθμός του είναι λανθασμένος.
Διαβάστε συγχρόνως ποιητάς. Η. Ν. Κ.
Ούτε αυτό δημοσιεύσιμο. Γεμάτο τεχνικά
λάθη. Δεν άρει ν' άμοιοκαταληκτούν μερι-
κό στιχί για ν' άποτελέσουν ένα ποίημα.
Χοιράζεται επίσης άρμονία, ρυθμός, μουσι-
κότης, πράγματα που λείπουν έντελώς άπό
τους δικούς σας στιχούς. Διαβάστε πούηση
για ν' αντιληφθ'ήτε αυτό που σας λέμε. Δι-

ονόσιον Κρενεθιαν. Όσο έπει-
κώς κι' αν κριθ'ή το ποιήμα σας, πάλι δεν
είναι δημοσιεύσιμο δυστυχώς. Πάολαν
Σέτσι. Έγκρίνεται ή «Καβαλλάρα» και
θα δημοσιευθ'ή με τη σειρά του. Το «τετρά-
στιχο» κατότερο άπό προηγούμενά σας. Έδ-
γάρ. Προτιμούμε να μ'ας στείλετε τίποτε
άλλο, λιγότερο δορυ. Γιάννη Σαργέ-
αν. Το «Μή φύγει» άτεχνο έντελώς. Το
μέτρο πρό πάντων φοβερά λανθασμένο. Γέ-
τσιαν. Έγκρίνεται το πεζό σας «Μιά ά-
γάπη πέρας» και θα δημοσιευθ'ή με τη σει-
ρά του. Για το άλλο ζήτημα θα έπρεπε να
κάνετε παράπονα στο εκεί ταχυδρομείο μή-
πως πραγματικά συμβαίνει αυτό που υπο-
ψιάζεστε. Σταθην Ψύλλαν. Δεν γρά-
φετε άσχημα, άλλα το θέμα που διαλέξατε
κοινότατο και χιλιοειπωμένο. Στείλτε μας
κάτι πιο πρωτότυπο. Νέλλην Σίβαν.
Κατώτερο άπό προηγούμενά σας το τελευ-
ταίο σας. Γεμάτο άπό έπαναλήψεις των ίδι-
ων έκφράσεων που καταντούν κουραστικές.

ΕΙΔΙΚΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙ ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΡΑΠΤΙΚΗΣ-ΜΟΔΑΣ

Ταχυνάτη διδασκαλία προνομιού-
χου συστήματος Παριονής Κοπτι-
κής. Χρυσά βραβεία και διπλώματα
Παρισίαν—Λονδίνου. Έντός μηνός
τελειοποιούμεν τας πεπειραμένες εις
την ραπτικήν. Έντός 3-4 μηνών
τας άρχαρίους, εις τας Φλού, Τυγέρ,
Ζαπανέ, Παλλά, Κέπ, Haute Couture
Πυτζάμες, Παιδικά κτλ.

ΕΓΓΡΑΦΑΙ καθ' έκάστην, τας
Κυριακάς μέχρι 4 μ.μ.

Διά τας άπόρους έξαιρετικά ΕΚ-
ΠΤΩΣΕΙΣ και μεγάλαι ΕΥΚΟΛΙΑΙ
πληρωμής.

Η διδασκαλία, άραμογαί κτλ.
δεν διακόπτονται κατά τους θερι-
νούς μηνάς.

ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ έντελώς οικo-
γενειακόν.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ Κανονισμόν, πληρο-
φορίαν, δωρεάν.

ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ άλευθέρως.

ΟΙΚΟΣ ΜΠΡΕΝΤ

Γυναικεία Φορέματα—Τυγέρ—Πα-
λάτα όδδς Πετρώη 3 (όπισθεν Στοάς
Έρμου), όδδς Έρμου). Τηλέφ.
32.700.

Λεπτά υφάσματα προς ραφήν. Φο-
ρέματα προινά δεχ. 150.

Έκτετα παραγγελίαι Πατρόν
—Κροί έπ' μέτροφ.

ΣΤΕΝΟΓΡΑΦΙΑ

Τελεία και ταχυνάτη έκμάθησις τυδ
διά νόμου άνεγνωρισμένου συστήματος
στενογραφίας Gabelsberger παρά του
άριστούχου κ. Παναγ. Χατζηγιάνη.

Και ό πλέον άνεπίδεκτος μαθήσεως,
καθίσταται Ικανός στενογράφος, δι' ό-
λους ιδίας μεθόδου, χωρίς να παραμειν'ή
άλλας άσχολίας του διά να μελετήσ'ή
κατ' οικον. Διδασκαλία κατ' άτομον.

Έπιστήμονες, δημοσιογράφοι, φοιτη-
ται, υπάλληλοι άποκτήσατε ένα άπαραί-
τητο προσόν. Δίδακτρα 400 μηνιαίως.

Άπευθυντέον: Περιοδικόν «Εβδομάς»,
Νοταρά 15.

Ένας ανώτερος άνθρωπος...

(Συνέχεια από τη σελίδα 5)

Από την παροχή φαγητού και στεγής. Αργότερα τον έπεισε η Λιζέττα να του δίνει και για τα τσιγάρα του, ύστερα συμφώνησαν να της παίρνει και για τους καφέδες του, και στο τέλος της άξιωσε να του χορηγή και για τα υπόλοιπα έξοδα του.

Ζούσαν μονότονα. Κάθε βράδυ την περίμενε στην ίδια γωνιά σουλατσάροντας αμέριμνα, ενώ πλάι του έκαναν την ίδια δουλειά μερικοί υποπύτοι, με γυρτή ρεμπουμπλικά και μυτερά σκαρπίνια. Ένας απ' αυτούς τους υποπύτους τύπους, που έδειχνε ζωηρή επιθυμία να γνωρίσει τον Άλικο, τα κατάφερε κάποιο βράδυ να του πιάσει κουβέντα, και μεταξύ δύο τσιγάρων, του απέδειξε με αδιάσειστα επιχειρήματα, ότι για τους ανθρώπους, τους λίγο άρκετους και τους πολύ τεμπέληδες, το καλύτερο βιοποριστικό μέσον είναι ο έρωτας των κοινών γυναικών. Ο Άλικο, παρ' όλον ότι είχε αντίθετη γνώμη, δεν τόν άντρεκου- γιατί δεν του άρεσε να συζητεί επί κοι- νωνικών θεμάτων με κατωτέρους αν- θρώπους.

Η ζωή τους θα κυλούσε το ίδιο μονότονη αν δεν συνέβαιναν τα εξής απρό- σπτα: Βρήκε ο Άλικο δουλειά κι' έχασε η Λιζέττα την δική της. Για τον Άλικο κατέβαλε κάθε δυνατή προσπάθεια ένας συνταξιούχος καθηγητής, πατριώ- της του, του όποιου επανειλημμένως εί- χε ζητήσει την συνδρομή ο Άλικο και για την Λιζέττα φρόντισε κάποιος θεο- μάσιμος κι' ένθουσιώδης Ρώσος ξέορι- στος, επί 5 1/2 χρόνια τρόφιμος των Ισπα- νικών φυλακών, ο οποίος σε μία στιγμή υπερτάτου κεφίου και μερακλώματος, μαχαίρωσε μ' αβιοζήλευτη δεξιότητά, μέσα στο καμπαρέ, έναν πρώην Άλγε- ρίνο ναύτη, που τόλμησε να αποσπαστεί από την συαμερή και επικίνδυνη άγκα- λιά του Ρώσου την τρομοκρατημένη Λι- ζέττα η οποία εξ αιτίας του έπεισοδίου αυτού προέκλεσε την ζήλεια των συνα- δέλφων της και την μήνιν των προϊστα- μένων της, που της στοίχισε την από- λυσή της.

Ο Άλικο άκουσε με προσποιητή θλίψη την άτυχα της Λιζέττας, κι' απέ- φυγε να της αποκαλύψει το δικό του ε- υχάριστο συμβάν. Της είπε μερικά παρη- γορητικά λόγια, κι' ύστερα έφυγε για να μην ξαναγυρίσει ποτέ. Η Λιζέττα τις πρώτες μέρες τρώμαξε με την ιδέα ενός δυστυχήματος όσπου τον έχασε.

Ο Άλικο δούλευε μ' ευχαρίστηση στο δικηγορικό γραφείο με τους πολ- λούς υπαλλήλους και την περισσότερη πελατεία. Μά έρχοντοσαν στιγμές που νοσταλγούσε την προηγούμενη ζωή του, κατά την οποία ζούσε πολύ άνετοτερα, και το σπουδαιότερο, χωρίς να δουλεύει.

Κι' έτσι, ύστερα από λίγους μήνες, έ- φτασε στο σημείο να δικαιολογήσει ά- πόλυτα εκείνο τον υποπύτο τύπο που του είχε πει, ότι για τους ανθρώπους τους λίγο άρκετους και τους πολύ τεμπέληδες, το καλύτερο βιοποριστικό μέσον και τα λοιπά, και τα λοιπά....

Νοσταλγούσε, λοιπόν, την προηγούμε- νη ζωή του, χωρίς όμως να νοσταλγεί και την Λιζέττα. Κι' αυτό, γιατί είχε την ακράδαντη πεποίθηση, ότι του άξιζε μία καλύτερη γυναίκα. Νά... μία σαν την δακτυλογράφο την Νίνα, να πούμε, η οποία είχε εγκαταστήσει την γραφο- μηχανή της δυο μέτρα δεξιά του Άλε- κου....

Κι' επειδή άρχισε να του γίνεται έμ- μονη αυτή η ιδέα, δεν διάτασε να της προτείνει ένα ραντεβού. Η Νίνα συγκα- τετέθη με προθυμία. Και το ίδιο από- γευμα, μετά το γραφείο, ξεκίνησαν για ένα ρομαντικό περίπατο, που δεν κρά- τησε και πολύ, γιατί στο πρώτο χιλιό- μετρο της έκανε την έρωτική του εξομο- λόγηση, στο δεύτερο την έφιλησε, και στο τρίτο, η Νίνα, καθισμένη στα γόνα- τά του, ανέπτυσσε εν πάση λεπτομερεί- α τις περιπέτειες και τα μυστικά της ζωής της. Το δωλόλογησε, σκύβοντας το κε- φάλι, ότι ήταν υποχρεωμένη, για να άντεπεξέρχεται στα έξοδα της συντηρή- σεως του έαυτού της, της γρήας μητέ- ρας της και του μικρού αδελφού της, να μοιράζει σε τέσσερις συγχρόνως αν- θρώπους τις έρωτικές της θωπιές, μία και το κακό είχε γίνει πρό καιρού. Και το διεσαφήνισε σκύβοντας περισσότερο το κεφάλι: Ένας προϊστάμενος με πολ- λές αξιώσεις, ένα άνοιξιάντικο δειλινό και μία στιγμή άδυναμιας, στάθηκαν τα αίτια της μεγάλης κι' ανεπανόρθωτης καταστροφής. Τα τελευταία της λόγια τα σκέπασε ένας λυγμός....

Ο Άλικο της χάιδεψε τα μαλλιά με την φινέτσα ενός ανωτέρου ανθρώπου, που μπορεί να έμβραθύνει στις τραγωδίες της ζωής και να συγχωρή, κι' ύστερα άπορροφήθηκε με άλλα σοβαρότερα ζητήματα....

Οι υπάλληλοι του γραφείου δεν άρ- γησαν να μάθουν τις σχέσεις του Άλε- κου και της Νίνας, χάρις στην έχεμύ- θεια μιάς άλλης δακτυλογράφου, στην οποία είχε εμπιστευθεί το μυστικό της η Νίνα. Μά η κοινολόγηση του έρωτά τους δεν πείραξε κανένα. Η Νίνα μάλι- στα το έτεκτιώσε με πολλή υπερηφά- νεια. Κι' όταν ο Άλικο της έκανε πα- ρατήρηση γι' αυτή την άπερισκεψία της, τον φίλησε τρυφερά, του γέλασε χαρι- τωμένα και του είπε:

— Έχω να σοο προτείνω κάτι...
— Δηλαδή; ρώτησε ο Άλικο.
— Πρώτα-πρώτα είναι άναμφισβήτη- το πως άγαπήμαστε....
— Ποθ θέλεις να καταλήξεις;....
— Μη βιάζεσαι... Άφοι λοιπόν άγα- πιάμαστε, γιατί δεν άνώνουμε τις τύχες μας και τους μισθούς μας για ν' άρχι-

σουμε μία καινούργια ζωή;...

Ο Άλικο έαφινάστηκε κι' έχρειά- σθηκε να περάσει άρκετη ώρα για να συνέλθει και για να της πει:

— Και νομίζεις πως θα είναι καλλίτε- ρη η καινούργια μας ζωή;....

— Είμαι βεβαίωτατη γι' αυτό....

— Γιατί;....

— Μά... νά... Θα μένουμε στο Ίβιο σπίτι.... Θα βρούμε η μητέρα μου, ο ά- δελφός μου κι' εγώ έναν προστάτη....

Και το κυριώτερο... Δεν θάχω πιά φι- λους... Θα τους διώξω....

— Θα τους διώξεις; ρώτησε με τρόμο κι' άγωνία ο Άλικο πιάνοντάς την δυ- νατά από τους ώμους.

Μά η Νίνα φαντάστηκε πως ο τόνος της φωνής του και η κίνησις του θα ήταν έπακόλουθα χαράς. Κι' έπεσε κλαίγοντας στην άγκαλιά του....

■ ■

Όλα έγιναν όπως τα είχε προβλέψει η Νίνα. Η μητέρα της κι' ο άδελφός της δέχτηκαν με χαρά αυτό το γάμο, κι' οι φίλοι της έμειναν άπαρηγόρητοι από την άπώλειά της. Ο Άλικο, όμως, του όποιου η ζωή είχε γίνει ακόμα πιο λιτή μετά τον γάμο, δεν παρέλειπε ευ- καιρία για να εκδήλωση την δυσαρέ- σκειά του. Κι' η Νίνα άγωνιζόταν χωρίς άποτέλεσμα να μεταδώσει την αισιοδο- ξία της στον Άλικο.

Η τρυφερότης κι' η έρωτική πολυλο- γία, που διέκρινε τον Άλικο τις πρώτες ημέρες της γνωριμίας τους, είχαν εξα- φανισθεί παραχωρώντας την θέση τους στην άδιαφορία και στην σιωπή.

Ένα βράδυ, η Νίνα, παρετήρησε με ευχαρίστηση μία μεταλλαγή στην συμ- περιφορά του Άλικο. Γύρισε χαρούμε- νος απ' έξω, τους καλησπέρισε ευθυμια άστειεύτηκε με τον άδελφό της Νίνας και κάθισε κεφατός στο τραπέζι. Κι' όταν σε λίγο άπεσούρη με την Νίνα στο δωμάτιό τους της είπε:

— Ξέρεις, έχω να σοο άναγγελλω κάτι πολύ ευχάριστο....

— Άλήθεια; τον ρώτησε η Νίνα και τον πλησίασε. Πές μου, λοιπόν;

— Νά... Είναι κάποιος, στον όποιον άρέσεις πολύ....

Η Νίνα ώπισθοχώρησε με τρόπο και μουρμούρισε βραχνά:

— Λοιπόν;

— Σκέφτηκα, δηλαδή, συνέχισε στον ίδιο τόνο ο Άλικο, ότι μία και του ά- ρέσεις τόσο πολύ, θα μπορούσες, αν ή- θελες, νά....

— Νά;.....

— Νά... να τον γνωρίσης... Πές μου, λοιπόν... θέλεις;....

Η Νίνα τον κυττούσε με μάτια διε- σταμένα από την φρίκη κι' από την έκπληξη. Ο Άλικο προσποιήθηκε πως δεν κατάλαβε κι' έξηκολούθησε:

— Και ξέρεις... Είναι πλούσιος... Πο- λύ πλούσιος....

ΓΙΩΡΓΟΣ ΡΕΜΗΣ

ΣΠΥΡΟΣ ΛΙΝΔΙΑΚΟΣ

Χειρ. - Οτορινολαρυγγολόγος
EX ASSISTANT ΤΩΝ ΚΑΘΗ-
ΓΗΤΩΝ LEMAIRE
KAI HALLPHEN

Λέγεται εις την νέαν αυτού
κατοικίαν Μέγαρον Μαλάμου
Έμ. Μπενάκη και Μαυροκορδά-
του 6. από 4—6 μ. μ. Τηλεφ.
29 - 562

ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΗΠΑΤΟΣ

ENTERON

ΙΩΑΝ. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ

Ειδικευθείς έν Παρισίοις. Έ-

ξέτασις και δι' άκρίνων PON-

TKEN Άκαδημίας και Έμπο-

κράτους 19 ρ

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Μή το σκέπτεσθε έφ' όσον
υπάρχουν αι ιδεώδεις γεωμανι-
και θαφαι ARTI με τας όποι-
ας δύνασθε να βάψετε μόναι
σας τα περουνά σας φορέματα
και να τα κάνετε καινούργια
και μόδερα. Πολλοί είναι στα
φαρμακεία και έμπορικά.

Συνδόνια Άζούρ δρχ. 103

και ήμιλινα 138. Διπλόυν κρεβ-
βατιών 165, και δλόλινα δρχ.
475. Κουβέστες μάλλινας δρχ.
300 και Καμπλό 660. Συνδό-
νόπανα ήμιλινα δρχ. 36 και δι-
πλών κρεββατιών 44 και όλα
τα είδη προικόν.

Γραφεία αντιπροσωπειών
Βουλής, 5 Αον πάτωμα (Σύν
ταγμα).

Διατί η
NIVEA
είσχυρει τόσο
καλά εις τό δέρμα,

Επειδή η κρέμα NIVEA περιέχει
την ουγεννη προς τό δέρμα EUCERIT,
έπιτυγχάνει ώστε διά της έντρίβης να
είσχωρη θαδεία εις τους πόρους του
δέρματος και να μή μένη μόνον εις
την επιφάνειαν.

Η έντρίβη κάθε θράδυ με κρέμα
NIVEA καθιστά τό δέρμα μαλακόν,
τρυφερόν και ταυτοχρόνως Ικανόν
προς αντίστασιν. Ούτε ο άέρας, ούτε
η κακοκαιρία ήμπορούν να κάμουν τό
δέρμα σας να σκάσει και να γίνη
σκληρόν.

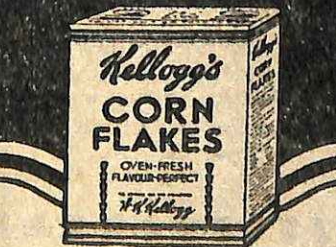
Τό μικρόν κυτίον δρχ. 8.50
Τό μεσαίον " " " 15.—
Τό μεγάλον " " " 30.—

**NIVEA
CREME**

Με έν πακετίδιον γεωμανικής
θαφής ARTI μεταβάλλετε έν πα-
λαιόν σας φόρεμα σε καινούργιο
και μόδερο.

ΔΥΝΑΜΙΣ ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Νά μία τροφή για τα παιδιά.
Από ήλιουψημένο άραβάντο, γεμά-
τη δύναμη, με θάυμασιαν γεύσιν
και άπαράμιλλας τραγευσίτης.
Σερβίσατε τα Κέλλογς Κόρν
Φλέικς απ' εύθείας από τό περι-
κάλυμμα με γάλα ή άφρόγαλα
στο πρόγευμα, γεύμα, ή δει-
πνον. Πολλοί είναι εις όλα τα έθνη
δημοφιλέα.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΛΟΡΑΣ

Οι άπαντήσεις μας για ζητήματα ήγίει-
νης και καλλωπισμού, βασίζονται επί συμ-
βουλών του διακεκριμένου δερματολό-
γου Ιατρού της πόλεως μας κ. Γεωργ.
Μιχ. Λαδά (Σόλωνος 40).

Έναν Φίλον. Πραγματικά, έν πρώ-
της όψεως φαίνεται άνεξηγήτη, η συμπερι-
φορά αυτή της γυναίκας του φίλου σας. Ό-
μως, αν τό σκεφθή κανείς τό πράγμα, κατα-
λαβαίνει ότι παρ' όλα τα χρόνια που μεσο-
λάβησαν, η γυναίκα αυτή δεν κατώρθωσε
ποτέ ν' άπάλλαξη τελειωτικά από τον θυμό
κο όπου είχε κυλιστή κάποτε και με την
πρώτη ευκαιρία έδειξε τό πραγματικό της
ποιόν. Ο φίλος σας αυτός πρέπει να είναι
ευχαριστημένος που δόθηκε η λύσις αυτή την
στιγμή που έτοιμαζόταν να τελήση τους γά-
μους του, αφού όπως άπεδείχθη η γυναίκα
αυτή ήταν άναξία των περιποιήσών του
και της αγάπης του. Εύτυχώς όλες οι γυ-
ναίκες δεν είναι ίδιες. Θα μπορούσε να ξα-
ναφτιάξη την ζωή του με μία γυναίκα αξία
του όνόματος αυτού και όχι με χυδαία πλά-
σματα σαν κι' αυτό που άναφέρατε που δεν
ντρέπονται καθόλου να έπιδωθούν με τόσο
άχαρκτηρίστη διαγωγή. Τό έλλειψω και του
τό εύχομαι με όλη μου την καρδιά.

Κ. Κ. Κοζάνη. Έπιστολή σας έλήφθη.
Θά λάβετε κατά την έπιθυμία σας ιδιαιτέρα
άπάντησή του κ. Λαδά.

Λορέττα. Ν' άποφεύγετε τα ζαχαρω-
τά τα γλυκίσματα και τα άμυλάδια: δηλ.
μακαρόνια, ριζί, πατάτες. Επίσης τό πολύ
ψωμί κι' ίδίως τό νερό κατά τό φαγητό. Αν
μπορείτε επίσης κάθε Δευτέρα να περνάτε
μόνο με μία τό πολύ μιάμιση όκά γάλα. Μ'
αυτήν την δίαιτα θα έπιτύχετε ό,τι έπιθυ-
μήτε. Για τό χνούδι του έπάνω χείλους να
μεταχειρισθήτε την πομάδα θαδείας ένερ-
γείας με την όποιαν σιγά-σιγά αυτό θα εξα-
φανισθή.

Μαρουσά. Για την άφόρητη δυσσομία
του στόματος ν' άποτανήτε σ' ειδικό ότο-
ρινολόγο γιατρό. Όδοντόπαστα να χρησιμο-
ποιήτε την Μπριγιάν καθώς και τό υγρό
Μπριγιάν για πλύσεις του στόματος. Όσον
άφορά τ' άλλο ζήτημα πρέπει νάχωμε την
ανάληψη αίματος. Γράψτε μας τί βρήκαν σ'
αυτό και θα σας άπαντήσωμε άμέσως ιδιαι-
τέρως. Γράψτε μας και την πραγματική δι-
εύθυνσιν σας. Παθούσαν, Έντα ύ-
θα. Κατά λάθος έστάλη η έπιστολή σας
στον παθολόγο γιατρό μας. Βεβαίωτα για
την τοπική θεραπεία να μεταχειρισθήτε την
αντίσταφυλοκοκμική πομάδα Τοποδαξέν

Αντιπυξέν με την διαφοράν ότι επειδή ύ-
πάρχουν κι' έφελκίδες στο κεφάλι, έπάνω
απ' την πομάδα να βάψετε μια γάζα, έν εϋ-
δει κομπρέσσας βρεγμένη με ένεση του Ι-
δίου έμβολίου. Όταν πέσουν οι έφελκίδες
να χρησιμοποιήτε μόνον την πομάδα.

Πατρινό πουλό. Βεβαίως πολύ κα-
λά σας είπε ο γιατρός σας να πάψετε τή ή-
λιόλουτρα. Όσο κάνετε τόσο η πάθηση θα
χειροτερεύη και στο τέλος θα κατακτήση
χρόνια. Η άλοιφή αυτή είναι άποτέλεσματι-
κή, με την διαφορά ότι πρέπει να κάνετε
και μερικά θειούχα λουρά. Μπορείτε να
τά κάνετε σίτι σας ή στα εκεί λουτροθερα-
πευτήρια με φίλες Λαμβέρρη.

Μάκην, Αέλα ν. Σας ευχαριστούμε
κι' οι δυο μας για τα τόσα καλά λόγια σας.
Μάλλον πρόκειται περί ψωριοφωβίας από
την όποιαν παραπονούνται πάντα οι πάσχον-
τες μετά την άποθεραπείαν των. Πάντως να
δράξη καλά τα έσώρουχά της και να άσφί-

νη τα κλινικοσπεάσματα τακτικά στον ήλιο.
Νά κάνετε πάντως μερικά άμυλάδια λου-
τρά. Φαντάζομαι ότι όσο άπομακρυσμένο και
άν είναι τό χωριό θα υπάρχη κόλλα των
πομαριών. Λοιπόν θα διαλύετε 120 δράμια
κόλλα μέσα σε μία λεκανή κρύο νερό, ρίχ-
νοντας σιγά-σιγά μέσα πιο ζεστό έως ότου
διαλυθή καλά. Αυτήν την λεκανή την ρίχνε-
τε ύστερα μέσα στο θερμό μπάνιο σας και
μπαίνετε μέσα. Θα κάνετε ήμέραν παρ' ήμέ-
ραν ένα. Έν όλη με 6 μπάνια όλα θα είχαν
φύγη. Τοπικώς να βάψετε άλοιφή Μπώμ-
ντε Περώ ή αν δεν βρήτε επί τέλους λίγο
άπ' τό Μιτιγκάλ που σας έχει μείνει. Αν
έχετε σίτι σας διάφορα ζωα γάτα, σκυλί,
άλογο, πρόβατα μή τα πλησιάζετε μήπως
πάσχουν από ψώρα και σας μεταδοθή πάλιν.
Διαιτα καμμία.

Μ. Μ. Μ., Περίαιά. Η συνταγή για
τά σημάδια είναι η εξής:

Allcool	15 gr.
Benjoin	5 "
Baume de Judée	10 gouttes

Πρώι και θράδυ 10 σταγόνες μέσα σ' ένα
κουτάλι ζεστό νερό κι' επάλειψη των σημά-
διών. Για τις κρεατοληψίες της κομίας σας
δγαίνουν μ' ηλεκτρισμό χωρίς πόνο και ρι-
ζικά. Άποτανήτε στον γιατρό μας κ. Λα-
δά ό όποιος και θα τις βγάλη άμέσως.

Ιώδιο ν Μ. Έχετε λάβει άπάντησή.
Αντιούμαι έξαιρετικά γιατί ένα κορίτσι ά-
πάνω στα νεύρα του θέλει ν' άποτανήση
επειδή παρουσιάσθηκαν 2—3 ρυτίδες στα
μάτια και στα χείλη. Η πρώτη μου κι' ά-
δελφική συμβουλή είναι ν' άποτανήση έν
πρώτοις σε ειδικό νευρολόγο. Για την τε-
λεία εξέλειψή των, δυστυχώς δεν μπορώ
να σας άποσχεθώ. Δυστυχώς η κρέμα που
χρησιμοποιούσατε άντι να σας ξανανειώση
σας κατέστρεψε την δροσιά σας. Αυτά κά-
νουν οι ρευμάτες. Λοιπόν τρείς φορές την
έβδομάδα να αλείφεσθε μ' άσπράδι αλγού.
Μετά 10 λεπτά να τ' άφαιρήτε με θαμβάνι
και χλιαρό νερό. Αν έχουν μείνει ίχνη αλ-
γού ξεπλύνεσθε και μ' άπθονο χλιαρό νερό.
Πρό της πούδρας την εξής λουσίον:

Lait d' amandes	50 gr.
Glycerine	5 "
Eau de roses naturelles	100 "

Κάθε πρωινό μετά τό πλύσιμο να βάψετε
στο πρόσωπο λίγη απ' την κάτωθι πομάδα.
Επίσης στον κύκλο των ματιών κάθε θράδυ:

Cire blanche de melisse	12,50 gr.
Borax	1 "
Eau de roses	25 "
Huile d'amandes douces	50 "
Parafine	12,50 "

Huile de roses q. s. pour aromatiser
Μετά 1 μήνα ξαναγράψτε μου.

Μ. Α. Έντα ύθα. Όσον άφορά τις
ρυτίδες των ματιών και την περιποίηση
του προσώπου, δια γράφο άνωτέρω προς
Ιωδίων Μ. Για τους μηρούς μερικά ήμικα-
θίσματα καθημερινώς δηλ. άλατόν. Επίσης
εναλλάξ να σηκώνετε τα πόδια πατώντας έ-
πάνω σ' ένα ψηλό τραπέζι, και μετά να
προσπαθήτε όσο μπορείτε να πλησιάζετε εις
στάσιον προσοχής έλο σας τό σώμα κοντά στο
τραπέζι, ενώ τό ένα πόδι σας τώχτε επά-
νω του.

Πλακίωτισσαν. Την κρέμα χαρμί θα
την βρήτε άσφαλώς στού Αήτου Σταδίου 13.
Για τ' άλλο ζήτημα που είναι σοβαρότατο
άν πρόκειται είναι έτσι όπως μου γράφατε
έχετε άνάγκην προσωπικής εξέτασως. Ο κ.
Λαδάς σας περιμένει, έχει δε ύπ' όψην του
τό γράμμα και τας άναλύσεις. Λέγεται Σό-
λωνος 40 11—1 και 5 1/2—8.

ΛΟΡΑ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Ο Ιατρός της «Εβδομάδος» δέχεται
τους έχοντας ανάγκη των συμβουλών
του αναγνώστας μας καθ' ἐκάστην 4-7

Σε μέλην. Καμιά φορά μετ' υπερβολή
κη αγάπη και τα λίγα νεύρα γίνονται αιτία
αυτού του φαινομένου. Ἀλλὰ σὴν προκειμέ-
νη περίπτωση ἔγινε καὶ κάτι ἄλλο: ἀπὸ μι-
κρὴ καὶ ἀπὸ ἀγνοία μετατοπίσατε τὸ κέν-
τρον ἄλλου. Τώρα πρέπει νὰ φροντίσετε νὰ
μετατοπίσετε μόνη σας πάλι τὸ κέντρον στὸ
φυσιολογικὸ σημεῖο. Ὅταν θὰ ἔλθῃ ἡ κα-
τάλληλος στιγμή νὰ προσπαθήσετε διὰ τῆς
αὐτοποβολῆς νὰ πείσετε τὸν ἑαυτὸ σας ὅτι
αὐτὸ ποὺ θέλετε θὰ γίνῃ. Νὰ μὴν εἰσθε προ-
κατελιημμένη ὅτι δὲν θὰ γίνῃ. Θὰ σὰς βοη-
θῶ καὶ ἐγὼ δίνοντας τὰ κάτωθι φάρμακα:
Ἀγκομενίνη καὶ Σιστομενίνη Σίμπα εἰς
κομπριμέ. Θὰ παίρνετε τρία τὴν ἡμέρα δύο
ἀπὸ κείνο ποὺ ἔχει τὰ περισσότερα καὶ ἕνα

ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ ἔχει τὰ ὀλιγώτερα. Τρεῖς
μέρες πρὶν, καὶ τρεῖς μέρες μετὰ τὴν περίο-
δο δὲν θὰ παίρνετε. Ἐπίσης θὰ προμη-
θευθῇτε βάμμα Βαλεριάνας ἀπὸ τὸ ὁποῖο θὰ
παίρνετε 40 σταγόνες 20 τὸ πρωῒ καὶ 20
τὸ βράδυ. Πρέπει νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας ὅτι
σιγά-σιγά θὰ ἐπανεέλθῃ αὐτὸ τὸ ζήτημα ὡ-
στε δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ἀναβάλλετε νὰ δώ-
σετε τέλος. Γιὰ τὸ δεύτερο ζήτημα δυστυ-
χῶς δὲν καταλαβαίνω περὶ τίνος ἀκριβῶς
πρόκειται. Ἴσως νᾶναι νευρικῆς φύσεως
αὐτὸ ποὺ αἰσθάνεσθε. Προσέξτε ὅταν θὰ
παίρνετε αὐτὸ μήπως μετριάξεται τὸ τράδη-
γμα. Γιὰ τὸ τρίτο τέλος τὰ ἐμβόλια τοῦ κ.
Κόμη θὰ σὰς ὠφελήσουν. Στείλατε ταχυδρο-
μικῶς 100 δρχ. σὴν διεύθυνσίν του Ἀκα-
δημίας 70 δ. καὶ ἐκεῖνος θὰ σὰς στείλῃ τὴν
σειρὰν τῶν ἀντισταφυλοκοκκικῶν ἐμβολίων.

Ἀτυχὴ νῆσον ὑπάλληλον. Δὲν
πρέπει νὰ ἀπελπίζεσθε οὔτε νὰ δυσανασχε-
τῆτε γιατί πρέπει νὰ ἔξερετε ὅτι τὸ ζήτημα
αὐτὸ ἐπιμένει ἀρκετὰ. Μὴ νομίζετε λοιπὸν
ὅτι τὰ φάρμακα καὶ ἡ θεραπεία ποὺ σὰς ἔ-
καμε ὁ γιατρός σας δὲν ἔφεραν κανένα ἀπο-
τέλεσμα. Δὲν γνωρίζω βέβαια τί ἐνέσεις σὰς

ἐκαμαν, σὰς γράφω ὅμως ὅτι αἱ ἐνέσεις
Στρυχνίνης ὠφελοῦν ἀρκετὰ σ' αὐτὴν τὴν
πάθησιν. Ἐπίσης μαζί με τὴν Στρυχνίνη θὰ
κάνετε ἐνέσεις ἀσθεσίου. Μὴ σὰς τρομά-
ξῃ τὸ ὄνομα τῶν ἐνέσεων. Θὰ γίνονται ἐν-
δοφλεβίως τὴν μιὰ ἡμέρα Στρυχνίνη καὶ τὴν
ἄλλη τὸ ἀσθεσίον. Θὰ κάμετε δηλ. 20 καὶ
20.

Sulf. de strychnine de 0,002 No 20
Calcium gluconate de 10 c.c. No 20
Ἐπίσης καλὸν εἶναι νὰ ἐξετασθῇ καὶ ὁ
προστάτης μήπως τυχὸν ἔχει τίποτε ἀπὸ τὴν
παλῆα ἱστορία.

Χ. Ψ. Ω. Δὲν καταλαβαίνω καθόλου αὐ-
τὴ τὴ λέξη. Μὴ σὰς εἶπαν κανένα ἄλλο ὄ-
νομα; Πάντως ἡ γνώμη μου εἶναι ὅτι πρέπει
νὰ βγάλετε ὁποσδήποτε μιὰν ἀκτινογραφία.
Μόνον αὐτὴ θὰ λύσῃ τὸ πρόβλημα. Τότε μό-
νον θὰ μπορέσω νὰ σὰς πῶ περὶ τίνος πρό-
κειται. Χωρὶς ἐξέταση προσωπικῇ χωρὶς
ἄλλα στοιχεῖα πῶς νὰ βγάλω συμπε-
ρασμα.

Λ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ
Παθολόγος Ιατρός

ΚΑΜΕΤΕ ΝΑ ΛΑΜΠΟΥΝ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΣΑΣ ΣΑΝ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

ΚΗΛΙΔΕΣ ΚΑΙ ΑΠΟΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΑΧΕΩΣ ΕΞΑΛΕΙΦΟΝΤΑΙ

Χρησιμοποιήσατε τὴν «ΚΟΛΥ-
ΝΟΣ». Διαφέρει ἀπὸ κάθε
ἄλλην ὁδοντόκρεμα. Ἡ ἐνέρ-
γειά της εἶναι διαφορετικὴ. Ἡ
σύνθεσίς της μοναδική. Εἶναι
οἰκονομικὴ. Διαρκεῖ δύο φορές
περισσότερον ἀπὸ τὴς ΚΟΙΝΕΣ

ὁδοντόκρεμες, διότι χρησιμο-
ποιεῖτε τὸ ἥμισυ τῆς ποσότη-
τος ἀπὸ οἰανδήποτε ἄλλην. Μὴ
λησμονεῖτε ὅτι, ἐν καὶ ἥμισυ
ἐκατοστόμετρον «ΚΟΛΥΝΟΣ»,
ἐπὶ ξηρὰς φήκτρας ἀρκεῖ.

Ἐτιμήθη εἰς τὴν Χ καὶ ΧΙ Διεθνή Ἐκθεσὶν Θεσ-
σαλονίκης μετὰ Μέγα Βραβεῖον ἐκτὸς Συναγωνισμού.

Με «ΚΟΛΥΝΟΣ» καὶ σεῖς θὰ
ἀποκτήσετε λαμπρὸ
χαμόγελο.

ΧΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ Α.Ε., ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3 - ΑΘΗΝΑΙ

NEON! 4 ΠΟΥΔΡΕΣ ΣΕ ΜΙΑ ΜΟΝΗ -Αδιάβροχος

1. Ἡ καλλιτέρα πούδρα διὰ τὸ
ὑπαιθρον, διότι εἶναι ἀδιάβροχος.
2. Ἡ καλλιτέρα πούδρα διὰ τὸ
πλῆξι, διότι δὲν κάμνει ποτὲ «πλά-
κες» ἐπὶ τοῦ προσώπου.
3. Ἡ πούδρα ὅπου κρατᾷ ὅλο
ἡμέραν τὴν ἡμέραν, διότι εἶναι ἀνα-
μειγμένη μετὰ «Μοῦς ντὲ κρέμ»
4. Ἡ πούδρα ποὺ σὰς ἀπαλλάσ-
σει ἀπὸ τὴν γυαλάδα τῆς μύτης καὶ
τοῦ προσώπου καὶ διατηρεῖ εἰς τὴν
πιδερμίδα δροσιὰ καὶ νεότητα
ἄρις σὴν «Μοῦς ντὲ κρέμ» ὅπου
τεριέχει.

ΑΔΙΑΒΡΟΧΟΣ. Θέσατε ἀπ' αὐ-

τὴν τὴν πούδρα στὸ δάκτυλό σας, κατόπιν βυθισατέ το ἐντὸς
ποτηρίου ὕδατος. Ἀποσύρατέ το.... Ἡ πούδρα εἶναι πάντοτε καὶ
τὸ δάκτυλό σας εἶναι στεγνόν. Ἡ πούδρα αὐτὴ κρατᾷ παρὰ
τὴν ἐφίδρωσιν καὶ τὸν χορὸν, τὸν βροχερὸν καιρὸν καὶ τὰ
θαλάσσια μπάνια. Δὲν περιέχει κανένα ἀπ' αὐτὰ τὰ ἐλάχιστα
τριβουλίθια, ποὺ εἶναι δυνατόν νὰ εἰσέλθουν εἰς τοὺς πόρους
τῆς ἐπιδερμίδος, νὰ φουσκώσουν καὶ νὰ προκαλέσουν τὸν σχη-
ματισμὸν διεσταλμένων πόρων, μαύρων στιγμάτων καὶ δλων
τῶν μειονεκτημάτων τῆς ἐπιδερμίδος.

5.000.000 χαριτωμένα κορίτσια καὶ ὠραίες μητέρες μεταχειρί-
ζονται κάθε πρωῒ τὴν πούδρα Τοκαλὸν ἀναμειγμένην μετὰ
«Μοῦς ντὲ κρέμ». Ἀφαιρεῖ τοὺς διεσταλμένους πόρους. Οἱ πα-
ρασκευασταὶ ἐγγυῶνται ἀποτελέσματα, ἄλλως τὰ χρήματα ἐπι-
στρέφονται.

ΜΕΓΑ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ ΔΙΑ ΦΟΙΤΗΤΡΙΑΣ

ἐντὸς πολυτελεστάτου Μεγάρου

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ 28

Γ' ΣΥΒΡΙΟΥ ΚΑΙ ΑΙΝΙΑΝΟΣ ΤΗΛ' 81-724

ΤΡΟΦΗ, ΚΑΤΟΙΚΙΑ, ΦΩΤΙΣΜΟΣ, ΛΟΥΤΡΟΝ ΠΛΥΣΤΙΚΑ.

ΤΙΜΗ: 1.600, 1.800 καὶ 2.000 Δρχ.

ΑΝΑΛΟΓΩΣ ΤΩΝ ΔΩΜΑΤΙΩΝ

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΤΜΗΜΑΤΑ ΑΓΓΛΙΚΩΝ, ΓΑΛΛΙΚΩΝ, ΓΕΡΜΑΝΙΚΩΝ

ΑΝΤΙ 130 Δρχ. ΜΗΝΙΑΙΩΣ

Πληροφορίαι καθ' ἐκάστην εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Οἰκοτροφείου

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ 28

ΔΗΛΩΣΙΣ

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΟΜΜΩΣΕΩΝ PERMANANT ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

ΚΑΘΙΣΤΩΜΕΝ γνωστόν εἰς τὴν πολυπληθὴ πελατείαν μας ὅτι ἔπαυσε λειτουργοῦν τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Χαλκοκονδύλη 20 Κατόστημά μας καὶ εἰς τὸ ἐξῆς δὲ δεχόμεθα μόνον εἰς τὸ νέον μας ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ΔΩΡΟΥ 14 Κομμωτήριο κατ' ὅλα ἐφάμιλλον τῶν Πορισινῶν Ἰνστιτούτων Κομμώσεων καὶ μὲ τὰς ἰδίας ὡς καὶ πρότερον προσιτὰς δι' ὅλας τιμὰς.

ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

Ο Κομμωτὴς ποὺ μεταβάλλει τὰ γυναικεῖα κεφαλάκια σὲ κουκλίστικα μὲ τὴν σπασιαλιτέ του εἰς τὰς Κομμώσεις PERMANANT.

Προσέξατε τὴν νέαν μου Διεύθυνσιν: Δώρου 14

Ο ΜΟΝΟΙΑ

Τὸ ἰδιαίτερον Τμῆμα ξιὰ βαφὰς μαλλιῶν ἀνέλαβε ἡ μοναδικὴ εἰς τὸ εἶδος τῆς
Δις ΑΓΛΑΪΑ

Τηλ. 54.287